DEMONUL ROȘU

Volumul 2

Capitolele 32–58

Se ridică și se încredințează că de astădată nu i s'a întâmplat însă nimic, dar necunoscutul i-a scăpat.

Furios de insuccesul lui, Bertrand caută printre multele noutăți de pe coloana de afișe, ce anume l-o fi interesat într'un asemenea grad pe individul necunoscut. — Aha, murmură el, — uite că am găsit.

Pe afișe roșii autoritățile judecătorești înștiințează că în noaptea trecută bancherul Grosser a fost atacat și jefuit de suma de două milioane. Făptuitorul însuși se află arestat, dar cele două milioane n'au putut fi găsite. Se presupune că așazisul Mască-Roșie ar fi predat mapa de piele cu cele două milioane unui complice, care trebue arestat.

Procurorul fixează o recompensă de două mii de mărci pentru denunțarea acelui complice, chiar în cazul că banii n'ar putea fi găsiți.

Asta era ce citise necunoscutul, și îl făcuse să izbucnească în hohote de râs. Bertrand pornește înainte, dus pe gânduri.

Cunoaște omul acesta pe bancher? Să aibă vreo legătură cu el — sau cu complicele lui Mască-Roșie? Să facă parte chiar el din bandă?

Astea toate sunt încă taine. Într'o bună zi însă ele vor fi deslegate într'un chip neașteptat pentru detectiv.

CAP. 32

Complicea lui Mască-Roșie

Disperată, Alice a și pus mâna pe prichiciul ferestrei, ca să se arunce în curte — când deodată privirea îi cade îngrozită pe un polițist, care stă jos și observă.

Se trage speriată îndărăt. Polițistul pășește încet până sub fereastră. Alice poate observa și acta

De cum s'o arunca jos, polițistul o poate prinde; pare-se că asta și așteaptă el.

Genunchii îi tremură — alături ea și aude pe tatăl ei cum dă ordine celor doi însoțitori ai săi.

Acum bate în ușa desculată...

Mută, nefiind în stare să scoată nici măcar un sunet, Alice cade pe un scaun de lângă fereastră.

Din nou se aude bătaia în ușă — ea nu poate răspunde.

Vocea patronului intervine rugătoare și Alice are impresia că percepe chiar frica ce-i tremura în voce:

— Domnilor, dacă se poate, n'o mai speriați pe doamna cea bătrână. E cam suferindă și...

— Intru eu singur, răspunde Hartenberg scurt. — De altfel îmi pare rău că n'o pot scuti pe bătrână de unele întrebări.

— Ușa se deschide — și Alicei îi se pare că pământul trebue să se deschidă sub dânsa. Abia de ridică ochii — știe doară cine se află colo în prag. Și nici nu poate lua vreo hotărâre; gândurile și simțirea îi sunt ca împietrite.

— Iertați-mă, doamnă, dacă vă deranjez, începe Hartenberg din ușă. — E vorba de arestarea unui criminal, care probabil că s'a ascuns în casa asta — un complice al așa numitului Mască-Roșie; trebue să vă pun câteva întrebări.

Alice aude ce-i spune tatăl ei, dar nu poate răspunde — peste o clipă el o s'o și demaște!

Hartenberg privește persoana de pe scaun, care șade într'o atitudine de mare deprimare. Fața ei e doar puțin întoarsă spre el și nici lumina de aci nu e tocmai bună — și apoi, detectivul nu se așteaptă să-și găsească copila deghizată.

— Sunteți speriată, doamnă, înțeleg foarte bine, dar poliția, din nefericire, nu poate lua nimic în seamă, când e vorba de urmărirea unui criminal. Masca-Roșie și-a mai încărcat în noaptea trecută conștiința cu o tentativă de crimă, având ca mobil jaful. Sinistrul individ a furat bancherului Grosser

două milioane care desigur se află într'o mapă de piele, iar bătrânului, care l-a surprins, i-a înfipt în piept pumnalul. Asupra lui nu s'a găsit suma furată, când l-am arestat. Deci, va fi predat mapa vreunui complice, pe care-l căutăm acum. E exclus ca omul acela să fi părăsit oraşul. Toate gările sunt supraveghiate, telegraful lucrează în toate direcţiile. E deci aici — şi deoarece stăruim în presupunerea noastră că complicele trebue să se afle la „Bradul Verde", e nevoe să se cerceteze cu amănunţimé fiecare încăpere.

Iar o pauză.

De ce nu răspunde nimic femeia? Oare spaima i-a luat cu totul graiul? Ciudat!

— Aş vrea să vă întreb: văzut-aţi ceva suspect noaptea trecută?

Alice încearcă să clatine din cap.

— Şi n'aţi văzut pe nimeni afară în gang — s'ar fi putut întâmpla? Nu v'a bătut nimic la ochi?

Alice nu poate vorbi — altminteri ar fi pierdută în clipa următoare.

Deodată, Hartenberg tresare. Nu-i lucru curat la mijloc.

De ce nu-i răspunde femeia? N'a înţeles ce a întrebat-o.

Face un pas spre ea — dar, ce-i asta?

Alice a făcut fără de voie un gest de apărare cu braţele, un geamăt înăbuşit îi iese din adâncul pieptului.

Numai detectivul l-a auzit, poliţiştii stau afară, în camera întâia şi pun o mulţime de întrebări patronului.

— Nu voieşti să răspunzi? D-ta...

Se întrerupe. — Un fior de ghiaţă îi străbate tot trupul. Se clatină ca un copac bătut de vânt — asta nu-i femeie bătrână — asta-i...

Stă lângă ea, îşi pune greu mâna pe umărul Alicei. Ea se cutremură sub atingerea lui, vrea să i se arunce la picioare — ceea ce a auzit adineauri din gura lui a dus-o în pragul disperării.

— Tată — omoară-mă! vrea ea să țipe, dar nu-i vine pe buze decât un strigăt nearticulat.

O privire a detectivului sboară spre ușa neîncuiată. Afară stau polițiștii — un cuvânt mai tare și sunt aci, pun cătușe femeii acesteia și o duc cu ei. Și apoi, cu repeziciunea cu care se întinde para focului, se va răsgândi prin oraș: Alice, fata lui Hartenberg e amanta lui Mască-Roșie! Ea l-a ajutat la jaf și omor!

Cu o mișcare repede, a apăsat în jos brațul Alicei.

— Nicio silabă, nenorocito! — Noi doi — numai noi doi o să ne răfuim! exclamă el răgușit.

Ușa de alături se deschide, un polițist vâră capul înăuntru.

Ochiu-de-Pisică se retrage și chipul lui recapătă acel calm sinistru, care impusese chiar și șefului poliției.

— Să mergem mai departe, zice el scurt, — doamna aceasta n'are nici-o legătură cu chestia care ne interesează; să n'o mai speriăm!

Polițiștii se retrag fără a mai arunca o privire asupra bătrânei dela fereastră.

Hartenberg trebue să-și adune toate puterile ca să nu se trădeze. A găsit-o pe Alice, fiica lui cea orbită de patimă, care și în noaptea trecută îi paralizase brațul, când îl ridicase ca să distrugă pe bestia aceea de Mască-Roșie!

El nu trebue s'o arunce în mâinile celor doi polițiști ca părtașa aceluia — ar fi, firește, datoria lui s'o facă — dar a ales o altă soluție.

Lasă să creadă Alice că el o cruță, că n'o trădează, pentrucă e propria lui carne! Ó s'o judece el însuși, de astădată nu e cu putință vreo eroare ca la Margot.

Patronul îl privește cu coada ochiului. Bănuiește individul ceva?

Nu, nu se poate! Cu siguranță că nu știe nimic despre legătura ce există între ei.

Mai aveți și alte odăi pe gangul acesta? întreabă Hartenberg, aspru.

— O, da! se aude răspunsul grăbit, poftim la dreapta și la stânga — dar eu sunt un om conștiincios, vă puteți bizui pe cuvântul meu!

— Ticălosule! ar vrea să-i răspundă Hartenberg.

Dar nu poate vorbi. Știe acum că în celelalte odăi nu va găsi nimic suspect. Asta i-o spunea accentul de ușurare cu care răspunsese patronul.

Părăsește cu polițiștii camera Alicei. Cu toate că-i arde pământul sub picioare, nu trebue să se trădeze, ci să-și vadă liniștit de datorie. După cum era de așteptat, nu se găsește în celelalte încăperi nimic, care să poată dovedi prezența aci, în noaptea trecută a lui Mască-Roșie sau a vreunui complice.

Patronul conduce, zâmbind, pe polițiști până 'n fața ușii unde așteaptă o trăsură.

Apoi se întoarce la camera lui dela parter și stând la fereastră, își freacă mâinile.

— Ce măgari! Și ci-că printre ei s'ar afla vestitul Ochiu-de-Pisică, Sherlock Holmes-ul german! Haha! S'a dovedit și de astădată cât e de mioapă poliția noastră. Nici nu vede măcar că bătrâna de sus e o femee tânără — că e o complice a lui Mască-Roșie!

Tocmai vrea să intre în cârciumă, să tragă o dușcă de coniac, ca să-i mai treacă spaima, când se aude deodată răsunând grăbit, de trei ori clopoțelul din colț.

— Aha! râde el. — Se și anunță persoana!

Satisfăcut de farsa reușită pe care a jucat-o poliției în casa lui, urcă la etaj și intră în camera Alicei.

— Strașnic a mers! exclamă el mulțumit.

Dar holbează ochii și cască gura văzând pe tânăra fată aruncându-se la picioarele lui în prada celei mai mari agitații și desnădejdi.

— Te implor din adâncul sufletului, salveaz-mă! exclamă nenorocita, abia trăgându-și sufletul. Peste câteva minute o să fie iar aici omul care intrase la mine adineauri!

— Dar bine, ce-i cu d-ta? exclamă patronul. — Vrei să vorbești de Ochiu-de-Pisică, detectivul?

— Da, da! Nu vezi că sunt pe jumătate nebună de spaimă? Trebue să plec — să plec!

— Să pleci? De ce oare?

— M'a recunoscut! Nu înțelegi? Poate că e pe drum încoace, el singur, ca să puie mâna pe mine.

— Prostii! Dacă detectivul te-ar fi recunoscut — de ce nu te-a luat oare îndată? Atunci mi-ar fi merge rău și mie!

— Îți jur că știe că'n noaptea trecută l-am ajutat pe Mască-Roșie să fugă; el nu s'a lăsat amăgit de deghizarea asta! O să fie îndată iar aici — și atunci va urma o catastrofă groaznică.

Patronului îi revine vechea spaimă.

— Ce naiba or fi însemnând toate astea? Mi s'a zăpăcit de tot capul. Spune, o zorește el, de ce te-a lăsat atunci liberă?

— Asta e taina mea, n'o pot desvălui! Dar chiar dacă nu m'a predat polițiștilor, va veni el singur peste câteva minute să mă ia — și atunci o să-ți meargă rău și d-tale!

Această din urmă amenințare face mai mare efect asupra ticălosului, decât toate lacrimile și rugămințile fetei.

— Dar încotro vrei să pleci? Unde să te ascund? exclamă el uluit.

— Mi-e indiferent, unde — numai aici nu pot rămânea! Repede, repede! Altminteri e prea târziu.

Omul își freacă fruntea. Cel mai bine i-ar plăcea s'o știe pe persoana asta primejdioasă afară din casa lui. Căci aci, Alice poate fi găsită oricând.

Un gând îl străfulgeră.

— Așteaptă, îți aduc rochia unei servitoare care mi-a fugit zilele trecute și și-a lăsat rochia atârnată în cămăruța din față. Să te îmbraci repede — și să pleci, să-ți cauți alt adăpost!

— Nu, nu! Nu se poate așa. N'ajung la nimic cu asta, se jeluește Alice, — căci n'am acte de identitate!

— Atunci n'ai decât să iei și actele servitoarei care a fugit; mai sunt și alea în cămăruța ei.

Iese și, după câteva minute, se întoarce cu rochia pomenită.

— Ei, acum schimbă-te repede, zice el. — Cu basmaua în cap, n'ai să fii așa de ușor recunoscută. Eu aștept acolo în față, la fereastra gangului.

Iese, trântind ușa.

Alice își schimbă, cu mâini înfrigurate, rochia; pieptul îi se zbate năvalnic, respirația îi e gâfâitoare.

Tatăl ei nu trebue s'o mai găsească aici, când s'o întoarce — și el va veni, de astă e încredințată! Frica ei crește tot mai mult, buzele îi zvăcnesc de emoție.

E aproape gata cu îmbrăcatul — când iată că patronul se repede înăuntru, deschizând ușa cu o smucitură.

— Vine detectivul! Pleacă — pleacă!

Alice apucă basmaua, nu-i mai rămân decât câteva minute — când iată că privirea îi cade deodată asupra mapei. Se înfioară!

Două milioane se află în ea, — milioanele bancherului pe care Hector l-a înjunghiat. Patronul arată o scăriță dosnică, îngustă.

— Trebue să cobori pe aici, zice el cu glas gâfâitor. — Ajungi într'un gang, ce duce la o casă alăturată și, de acolo, în strada cealaltă. Odată ajunsă acolo, scapi de detectiv — fie-ar afurisit să fie!

Jos se aude un zgomot.

Alice apucă mama de piele. Știe de acum ce are de făcut. — Deodată patronul se repede la ea, cu ochii aprinși de o lăcomie sălbatecă. Și-a amintit de cuvintele polițistului, că a dispărut o sumă de două milioane, că această avere se află probabil în mâinile vreunui complice dispărut!

— Banii! gâfâie el. — Îi ai de sigur ,aici în mapă?

— Da — dar lasă-mă, aud voci! spune Alice cu grabă înfrigurată.

Două milioane! Patronului să-i vie ameţeală, nu alta! Sfinte Dumnezeule, cum de nu s'a gândit mai devreme la una ca asta?

— Lasă banii la mine! zice el gâfâind. — Ţi-i păstrez eu — poţi avea încredere în mine. Ce să-i mai târăşti după d-ta!

Alice şovăie, cu toată primejdia în care pluteşte.

— Vrei să înapoiezi cumva banii aceştia bancherului? exclamă ea.

El o priveşte uluit.

— Dar ce? Ai înebunit? zice el. Dă-i încoace!

— Nu ,nu acum!

Alice a recunoscut lăcomia în privirile omului acestuia.

El o înşfacă.

— Adu banii încoace, ce naiba! strigă dânsul.

Se încinge o adevărată luptă între ei pentru mapă. PPatronul, pe care gândul la o sumă atât de enormă l-a îmbătat cu totul, a şi ridicat pumnul — dar, pe neaşteptate, fata desnădăjduită îi trânteşte un pumn în obraz, între ochi, astfel că se pomeneşte la perete, clătinându-se.

— Blestemată muiere! abieră el.

Alice sboară în fugă scara îngustă, în grabă, cade jos, se ridică şi fuge mai departe.

— Ce târfă afurisită! gemu patronul.

Deodată faţa-i căpătă o expresie surâzătoare. În pervazul uşii gangului care răspunde spre stradă apare chipul lui Hartenberg.

Îndată porneşte în întâmpinarea detectivului.

— Cu ce vă pot servi? zice el frecându-şi mâinile. — Poate că au mai uitat domnii ceva?

Detectivul îl examinează cu o privire sfredelitoare, de parc'ar vrea să-i citească în adâncul sufletului.

Cereţi mâine numărul 23 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Trebue să mai pun o întrebare doamnei aceleia bătrâne. Mai e aici?

— De sigur, de sigur că da! îl încredinţează patronul. — Cum ar fi putut să plece în aceste câteva minute? Vă rog numai să bateţi la uşă!

Stau amândoi la uşa ce duce în camera Alicei.

— N'am nevoie de d-ta, lasă-mă singur cu doamna! zice aspru Hartenberg.

Vocea-i e răguşită.

In sălbatecă teamă că Alice i-ar mai putea scăpa în ultimul moment, s'a întors cât a putut de repede la „Bradul Verde".

Apoi însă, îşi mai spunea că unde s'ar fi putut ea oare duce, acum, când Masca-Roşie zace la închisoare?

Patronul se retrage. Detectivul nu poate observa clipitul fals al ochilor săi şi deschide uşa cu o smucitură, văzând că nu-i se răspunde la bătaie.

Pieptul îi se sbate puternic. Cu ochii minţii o vede pe Alice în faţa lui, zăcând zdrobită sub povara vinei sale.

Dar n'aruncă decât o singură privire prin camera întâia — ştie de acum, că ea a fugit, poate chiar în clipa asta!

Haine zac răvăşite peste tot — alături o perucă albă — un scaun a fost răsturnat în grabă.

Se repede în camera alăturată. Poate că s'a ascuns acolo, căci în asa de puţin timp, abia de a avut timp să se schimbe.

Smulge rochia atârnată în colţul odăii, se uită prin cufere — apoi se repede afară, deschide uşa spre gang şi cu o mişcare fulgerătoare apucă pe patron, care probabil că păndise la gaura cheii şi se bucura de desamăgirea detectivului.

— Ticălosule! Ai lăsat-o să fugă! strigă el, pierzând pentru moment vestitul său calm. — Mărturiseşte unde se află! Trebue s'o găsesc — trebue cu tot dinadinsul să pun mâna pe ea!

Patronul, care, după cum ştim, n'avea conştiinţa

curată, se liberează cu greu din strânsoarea de fier a detectivului.

— Nu știu de nimic — nu te înțeleg! Sunt negustor cinstit și mă voiu plânge superiorului d-tale de tratamentul la care mă supui.

Hartenberg se stăpânește. In chipul acesta n'o să ajungă la nicio țintă, asta trebue s'o recunoască.

— Poți să te plângi oricui poftești, domnule! zice el tăios. — Dar urmarea pot să ți-o spun depe acum: Hotelul d-tale, care e o speluncă în care se adăpostesc tot felul de indivizi suspecți, închis. N'am găsit azi, firește, ceea ce căutam — dar acum va fi sunt sigur de un lucru: că doamna cea bătrână n'a fost decât o persoană deghizată, căreia i-ai ajutat acum câteva minute să fugă de aici.

Patronul devine obraznic.

— Așa? Și de ce n'ați descoperit atunci îndată noutatea asta? Ați fost doar singur în odaie cu doamna cea bătrână!

Hartenberg duce mâna la frunte. Cu forța nu mai poate obține nimic aici.

Cumpănește. Să-i ofere omului o recompensă, dacă-i trădează unde s'a refugiat Alice?

O recompensă ca să-i trădeze pe copila lui?

Nu. n'ar folosi la nimic!

— Tot o găsesc eu! Nu poate fi departe de aici, exclamă el hotărât.

Zărește scara cea mică din fund și se repede într'acolo. Pe treapta de sus se află o batistă. O ridică repede — în colțul acesteia zărește inițialele A. H. brodate de însăși mâna Alicei.

Cu pumnii încleștați, se repede pe scară în jos.

— Cale bună! Fi-re-ar a dracului toată poliția! îi zice în batjocură patronul, rămânând sus. Două milioane! O, cum de n'am putut pune mâna pe ele!

CAP. 33

Fără noroc, fără pace

Au trecut două zile. Tot orașul nu mai vorbește de nimic altceva, decât de arestarea vestitului Mască-Roșie. Interogatoriile polițienești durează de dimineață până seara; dar ceea ce e așteptat de public cu cea mai mare ardoare, nu se realizează — o clarificare asupra misterioasei persoane a acestui om sinistru, care zace rănit în secția arestaților dela „Charité". Zadarnice sunt toate încercările de a-l sili să facă mărturisiri asupra persoanei, asupra trecutului, complicilor și faptelor sale.

Tot ce răspunde cel atins de glonțele lui Ochiu-de-Pisică biruitorilor săi, este:

— „Cariera mea nu e încă, nici de cum sfârșită. Nu mă gândesc câtuși de puțin; să vă ofer dv. și Berlinului plăcerea executării mele! Căutați-vă pentru asa ceva alții mai naivi ca mine. Când oiu socoti eu că a venit timpul, îmi găsesc o gaură pe unde să pot fugi. De asta să n'aveți nicio grijă"!

Un asemenea fel de a vorbi era nou pentru toți. Cu toate că Mască-Roșie zăcea în secția bolnavilor, se luaseră, totuși, cele mai aspre măsuri de siguranță, ca să-i ia orice speranță de evadare. In personalul de pază se putea avea încredere, cu atât mai mult cu cât fiecare persoană își punea în joc propria existență în caz de vreo neglijență.

Arestatul n'avea voie să primească niciun fel de vizită, în afară de funcționarii poliției și ai Justiției; de asemeni nu-i era îngăduit să scrie nici-un rând cât de nevinovat.

Cu toate astea, el nu era deprimat. Ochii lui mari priveau chiar cu ironie pe reprezentanții legii, când veneau mereu să-l iscodească.

De cele mai multe ori nu răspundea absolut nimic, sau își întorcea fața spre perete.

— Căutați să deslegați tainele vieții și ale tre-

cutului meu singuri de tot, domnilor! le spunea el. — Pentru ce altă luați leafă?

Nu se ajunse deci la nimic. Aranka, complicea lui, nu era în stare să răspundă unui interogatoriu, plutea încă între viață și moarte. Cât despre prințul Utașin și ceilalți, cari luaseră parte la serbare, nici urmă.

Mai mult îl sâcâiau pe arestat să spuie cine-l însoțise când se dusese la vila bancherului și unde au ajuns cele două milioane furate.

— Când oiu fi liber, le găsesc eu, zicea Mască-Roșie râzând...

Timpul se schimbase în bine. Un soare strălucitor poleia grădina zoologică a Berlinului, pe când Masca-Roșie zăcea la „Charité".

Razele lucitoare cad și asupra unui parc, aproape de Kurfürsendamm, un colț de pământ liniștit, care e înconjurat spre stradă de un zid înalt.

Este parcul palatului Bergen.

Margot s'a întremat aproape cu totul din groaznicele întâmplări ale ultimelor zile — trupește cel puțin, căci rănile tainice care-i sângerează inima, nu sunt de leculț, firește!

Ea trece drept moartă, asta o știe. Tânărul baron Bergen, căruia ea i-a destăinuit cea mai importantă din ultimele ei întâmplări, îi făgădui, sub cuvânt de onoare, că-i va păstra taina atâta vreme cât i-o va cere ea.

El știe că ea e fiica bătrânului Hartenberg și că omul acesta a dat-o drept moartă — dar Bergen nu știe de ce și-a izgonit detectivul copila din casă pentru a doua oară. Asta n'ar fi fost în stare Margot să i-o destăinuiască.

Mască-Roșie a fost arestat și nici bănuiala de a fi săvârșit crima asupra contelui de Hohenegge nu mai planează asupra lui Margot. Ea ar putea păși în fața lumii și să strige sus și tare: „Mi-ați făcut o mare nedreptate, nu sunt asasină și nu sunt nici moartă. Am văzut în noaptea ceea pe după portieră o față acoperită cu o Mască roșie!

Dar toate astea ea nu le poate spune, pentrucă

e legată de Leoniei de Brissac prin îngrozitoarea taină a scrisorilor, pe cari aceasta îi le-a furat!

De asemenea nu poate vorbi deschis din pricina tatălui ei, căci el a dat-o drept moartă, o persoană străină a fost chiar îngropată în locul ei, după cum i-a comunicat Bergen.

Nu vrea să aparție de bună voie morților, și nici Eberhard n'are s'o trădeze, o s'o uite chiar curând, ca soț al celeilalte!

Gândul la soarta Alicei, care n'a fost arestată împreună cu Masca-Roșie, o înfricoșa tot mai mult. Unde s'o fi aflând nenorocita?

Despre asta nici nu poate vorbi ea baronului.

Erwin de Bergen, care s'a instalat acum deabinelea ca stăpân și moștenitor în palatul Bergen, o înconjoară cu atâtea atenții și menajări, că Margot privește adesea cu tristețe viitorul. Ea simte ochii lui odihnindu-se asupra trupului ei, vede cum uneori chiar un val de sânge îi năvălește în obraz, — și ea bănuiește că Erwwin de Bergen nutrește pentru ea mai mult decât simplă prietenie.

Să-i fie oare și aceasta fatal?

Dacă el i-ar vorbi de asta, ea ar trebui să plece de aici, cu toate că i-ar fi fost drag să mai rămâie câteva zile să se odihnească și ca să culeagă în taină unele informații despre Alice.

E după amiază și Margot iese din casă, îngândurată, ca să se ducă în parc, unde n'o vede nimeni, și poate să-și lase frâu liber gândurilor ei dureroase.

Femeia cea simplă, nevasta grădinarului, care o îngrijise, a rămas mai departe în slujba ei pentrucă așa îl rugase Margot, deși el ar fi voit să-i aducă o cameristă.

Bătrâna o însoți și de astădată, cu un fotoliu, pe care-l așează pentru Margot, într'un loc răcoros.

Apoi se întoarce în casă, pe când Margot se așează, privind visătoare peste luciul apei micului bazin, lângă care se află fotoliul.

Ar vrea să înlăture gândurile ce o mânau spre

Hohenegge și Eberhard, dar ele revin mereu și nu vor să-i dea pace!

— O să se căsătorească cu Leonie și o să fie nenorocit cu ea, căci nu-l poate face fericit, șoptește ea fără a-și da seamă. — Și eu, atât de nevinovată de toate câte s'au petrecut, zac aci cu mâinile încătușate și nu pot crâcni, nu-l pot smulge din brațele nenorocirii!

Tresare speriată. E oare cineva în apropiere? I-o fi auzit cineva cuvintele?

Erwin de Bergen apare printre crengile plecate ale unui arbust înflorit.

Ochii i se luminează când o zărește pe Margot, care stă întinsă în fotoliu, îmbrăcată într'o rochie de vară, luminoasă, vaporoasă.

— Ești supărată pe mine Margot, exclamă el, că te-am deranjat din reveria d-tale?

Ii duce la buze mâna și ea nu poate decât să zâmbească dureros. Erwin de Bergen are o inimă bună, în sufletul lui trăiește o adâncă compătimire pentru toți cei apăsați, asta o știe ea prea bine.

Oricâți ani ar fi trecut asupră-i afară din casă, ca fiu rătăcit, în el nu s'a pierdut totuși miezul nobil și de viță veche.

— Margot, începe el din nou, așezându-se lângă ea pe o buturugă, — ai auzit o mină așa de bună, de parcă n'ai fi dat niciodată ochii cu moartea!

Își trece mâna peste frunte de parc'ar căuta cu totul alte cuvinte

— Viu tocmai dela prefectura poliției, urmează el. — Mi s'au mai pus tot felul de întrebări. Sper că în sfârșit mi se va da pace. Și mai știi că omul acela misterios a furat în aceeași noapte în care l-am prins aici, suma de două milioane dela bancherul Grosser? Banii îmi aparțineau de fapt mie. Un complice de-al lui mai ține și acum banii ascunși.

Margot bănuiește cine e complicele și e cuprinsă de un tremur ușor.

— Da, e ceva de neînchipuit! Omul acesta, pe cât se pare, exercită o putere demonică asupra tuturor acelora pe care-i atrage spre el! Nimeni nu vrea să-l trădeze — numai această Aranka a încercat s'o facă din gelozie, pentrucă el voia să-și dăruiască altei a inima!

Margot îndură chinurile iadului — despre Alice vorbește el — despre sora ei, care a căzut, nevinovată, pradă acelui demon!

— Și pe contele de Hohenegge l-am întâlnit acolo, urmează Erwin. — Moartea tatălui său tot n'a fost încă clarificată, chiar dacă bănuiala a căzut asupra lui Mască-Roșie. Margot — nu fii supărată pe mine că-ți vorbesc de omul acela. Știu că l-ai iubit odinioară și că a vrut să te ia de soție — dar atunci când s'a născut groaznica bănuială, te-a izgonit. Aș fi în stare să-l urăsc pentru suferințele pe care ți le-a pricinuit!

Margot respiră greu.

— O, te rog, domnule baron, implorâ ea, nu-mi vorbi de el!

— Ba da, Margot, și iartă-mă dacă nu te ascult

de data asta! exclamă turburat tânărul baron. — Margot — n'ai observat că din ceasul în care te-am găsit jos în fântâna părăsită, lupt cu mine însumi, pentrucă nu-mi pot birui inima sălbatecă, nestăpânită? Spune-mi, Margot, — mai iubești și azi pe baronul de Hohenegge?

Sărmana își apasă mâinile pe pieptul zbuciumat. Iată că a venit ceasul de care ea se temea atât!

— O, te rog, scutește-mă de răspuns! șoptește ea. Știi doar cât am suferit, cum sângerează încă toate rănile!

— Eu însă, vreau să le vindec, Margot! rostește Erwin cu căldură, neputându-și stăpâni valul de simțiminte ce-l cotropește. — Răspunde — îl mai iubești pe el, pe conte?

Nenorocita trebue să răspundă — împotriva sentimentelor sale — sub povara tainei ce-i pecetluiește gura:

— Nu — nu-l mai iubesc!

Cuvintele acestea le rostește cu sfâșiere, dar Erwin n'aude decât cuprinsul lor. Triumfător, se aruncă la picioarele ființei iubite.

— Margot, știu câte ai îndurat, știu că a fost o minciună grosolană ceea ce falșul baron a mărturisit împotrivia d-tale în fața contelui de Hohenegge, cu gândul de a te ponegri — n'ai fost niciodată amanta lui Mască-Roșie! Să mai scot, oare, la lumină ce ticăloșie l-a îndemnat la asta? Mie mi-e deajuns că vrei să uiți pe contele de Hohenegge. Nici n'a meritat mai mult, căci te-a lăsat singură în cele mai amarnice ceasuri ale vieții.

Margot — spune-mi că vei încerca să-mi dăruiești mie, călătorului lipsit de patrie, dragostea d-tale. — Spune-mi că mult încercatul fiu rătăcit nu ți-e cu totul indiferent — și voiu lupta până la ultima picătură de sânge ca să-i dobor pe aceia ce vor încerca să uneltească împotriva d-tale!

Se uită cu patimă la buzele ei, care capătă o paloare mortală și sare în sus, speriat.

— Margot — Dumnezeule! Te-am turburat atât

de rău! Doar un singur cuvânt drăguț — și voiu aștepta, oricât vei dori!

Dar nenorocita îl privește doar cu o căutătură implorătoare.

— Dă-mi răgaz, domnule baron — nu pot — nu-ți pot răspunde azi! șoptește ea, turburată până 'n adâncul sufletului.

El se înclină cu tristețe.

— Dorința d-tale, Margot, e întotdeauna o poruncă pentru mine. Îți voiu trimite îngrijitoarea. Te simți rău, văd!

Și se depărtează cu capul plecat.

— Doar nu-l pot feri cu o minciună—murmură Margot, și inima i se frânge de durere.

Noaptea s'a lăsat asupra parcului Bergen. Margot n'a mai ieșit din camera ei, dând de înțeles că vrea să se odihnească.

O ușă dosnică se deschide și o femeie voalată, iese în noapte.

Este Margot. Trebue să plece, să fugă, nu mai

poate rămâne aici! Câteva rânduri scrise cu adâncă durere vor putea spune mâine lui Erwin că și-a luat rămas bun pentru totdeauna!

Cunoaște o ieșire din parc — aceeași portiță de care se mai folosise odată. Iat-o ajunsă acolo — o deschide — iese pe stradă și — în clipa următoare scoate un strigăt pe jumătate înăbușit... În fața ei, în lumina lunii, stă un bărbat, pe care-l cunoaște prea bine!

Strada e pustie, sunt ei doi, singuri, nimeni nu se arată.

— Vasăzică, totuși! exclamă Ochiu-de-Pisică cu glas înăbușit, căci este chiar el, tatăl lui Margot, cel care-o întâmpinase aci. — Nu degeaba m'am postat aici noaptea. Trebuia să aflu pe cine ascunde la el baronul de Bergen!

Margot și-a revenit. Se reazemă de zidul înalt, cu ochii îndreptați asupra omului, care e tatăl ei, care a respins-o de două ori dela el fără de milă, care a aruncat-o printre morți — pentrucă nu voia să rabde rușinea în casa lui!

Dar nu mânie umple sufletul ei, ci doar adâncă, negrăită milă pentru el.

— Ce vrei dela mine, tată? zice ea sfioasă în șoaptă.

— Răspunde mai întâi, cum de ai ajuns la palatul Bergen!

— Căutasem în noaptea aceea în care m'ai izgonit de pe pragul tău, pe biata Alice!

— Aici la falsul baron? În noaptea ceea doar nu fusese încă demascat!

— N'o știam; am căzut victima unei erori, căci Masca-Roșie mă sechestrase aici și o femeie îl ajutase!

— De ce te-au sechestrat?

Margot simte sângele năvălindu-i la tâmple.

— S'a făptuit o ticăloșie cu mine — dar nu mai întreba, nu pot să spun despre ce era vorba, căci taina aceea, care-mi mai pecetluise limba, mă leagă și azi, din nou!

— Și-ai avea toate motivele să pui capăt mis-

terellor astea! exclamă el. — Vrei să răspunzi ce s'a întâmplat cu tine și în ce constă ticăloșia?

— Ei bine, află: Masca-Roșie susținea față de contele Hohenegge dupăce l-a atras în palat, că eu — că — eu aș fi amanta acestui criminal.

— Și n'ai fost?

— O crezi chiar așa decăzută pe copila ta?

— Am auzit doar singur mărturisirea ta, și mi-a fost destul! Ești o prostituată!

— Eberhard a vrut să se căsătorească cu mine! Mi-a jurat-o cu cele mai sfinte jurăminte, ar mai face-o și azi, dacă i-aș putea spune tot adevărul!

— Iar vechile povești! M'am săturat de prostiile astea! exclamă el cu glas înăbușit. — Să isprăvim odată! Afară la Morgă zăcea o femeie moartă, care a fost îngropată sub numele tău. Aș fi putut împiedeca asta, dar n'am vrut. Mai bine să fii moartă, decât o prostituată ,decât amanta contelui de Hohenegge! Cine vrea oare să împiedice ca prima bănuială să fie din nou aruncată asupra ta? Amanta tânărului conte, care vrea să se căsătorească cu alta, avea toat emotivele, să omoare pe bătrân!

— Sunt nevinovată, tată, o știi sigur!

— Bine! Dar acum îi s'a dat tânărului conte dovada că ești amanta criminalului internațional, amanta lui Mască-Roșie — sau ai fost! Și tocmai el trebue să fie amestecat în crima dela Hohenegge — nu crezi tu că bănuiala abia slăbită va prinde și mai mult rădăcini, de îndată ce se va afla asta?

— N'am avut nimic deaface cu sinistrul criminal! Dumnezeu mi-e martor! exclamă Margot. — A vrut să mă omoare, m'a aruncat într'o fântână părăsită din pivnițele palatului — și numai o întâmplare m'a salvat!

Detectivul își privește fata cu asprime.

— Tânărul baron Bergen, nu-i așa?

— Da — el!

— Și de ce te-a ținut până azi, până în ceasul acesta, ascunsă în palatul lui? Bănuisem eu o taină, de aceea m'am pus la pândă!

— Imi cunoștea nenorocirea!

— Știe că ai fost amanta contelui de Hohenegge?

— Că am fost logodnica lui — da.—

— Știe oare și cât de departe a ajuns dragostea voastră?

— De ce mă chinuiești așa de crunt, tată!

— Trebue să știu totul, ca să hotărăsc dacă te pot aduce sau nu, înapoi între cei vii!

— Află că baronul nu știe încă aceasta din urmă. Prea mi-era rușine!

— Așa! Incă ceva — de ce nu mi-a comunicat mie cel puțin că te-a găsit?

— Eu l-am ruagt să tacă!

— Aha și acum te găsesc noaptea la zidul palatului său! Pe cât se pare, e la mijloc o fugă tainică! Pentru ce asta?

— Fug dela el — pentrucă mă iubește, pentrucă vrea un răspuns dela mine! ingână ea.

— Și el? Hahaha! — Vasăzică dintr'o mână într'alta!

— Tată! Pentru numele lui Dumnezeu, nu rosti asemenea cuvinte îngrozitoare! îl imploră sărmana. — E oare vina mea dacă baronul îmi dăruiește inima sa? Că fug de el, că plec de aci în taină, nu e asta o dovadă că nu simt absolut nimic pentru el?

— Dar poate că i-ai dat speranțe.

— Niciodată, tată, ți-o jur!

Detectivul clatină din cap — privește întunecat în gol.

— Până nu de mult mai aveam doi copii, singurul lucru care mai arunca o rază de lumină în posomorâta mea viață. M'a ajuns lovitură peste lovitură — una mai grea ca cealaltă! Tu, amanta unui conte, care nu te va putea face niciodată soția lui! Sora ta Alice, dispărută — a căzut în mâinile celui mai groaznic dușman al meu, Masca-Roșie! Știi că ea s'a dat de partea lui, că s'a aruncat între el și tatăl ei?

— Nu — de unde să fi știut asta? Dar îmi amintesc de câteva cuvinte îngrozitoare, pe cari mi le-a aruncat omul sinistru, când voise să mă omoare.

— Ce spunea?

„— Sora ta, Alice, a devenit complicea mea; ea mi-a ajutat să fur două milioane!

Ochiu-de-Pisică strânge pumnii.

— Câinele mă poate înfrunta, îmi poate fura propriul meu vlăstar — și izbutește! El, ale cărui mâini sunt pătate de sânge omenesc, el care pășește din crimă în crimă, el se și bucură de desnădejdea mea!

— Nu e arestat?

— Da, dar își bate joc într'una, asigurând că tot noi vom rămâne de ocară și că în ziua pe care el o s'o găsească nimerită, o să dispară! Și unde a ascuns-o pe Alice, unde sunt cele două milioane furate, refuză cu îndârjire să spuie.

— Și ce ai de gând să faci, tată?

— Vei auzi îndată! Doar o hotărâre energică mai poate rezolva groaznica situație. Te-am găsit. Mă vei urma la prefectura poliției. Declar că mă înșelasem, când am presupus, că femeia ceea înecată ar fi fiica mea. Dar tu va trebui să dai cele mai amănunțite declarații despre toate lucrurile misterioase pe cari le-ai trăit la Hohenegge și mai târziu, până în ceasul acesta! Vei fi confruntată cu contele Eberhard de Hohenegge, de aseménéa cu baroana de Brissac, căci tocmai pe persoana aceasta ciudată a căzut bănuiala mea. Trebue clarificată pe deplin afacerea asta și, apoi, vreau să aud chiar din gura contelui, dacă vrea sau nu să se 'nsoare cu tine!

Detectivul a vorbit cu un calm de fier.

Dar Margot se smulge și se retrage spre zid.

— Și dacă refuz să fac ceea ce tu îmi ceri? zice ea cu glas frânt.

Ochiu-de-Pisică rămâne ca lovit de trăznet.

— Refuzi să te întorci în viață, când eu, tatăl tău, îți întind mâna? gâfâie el.

— Da, răspunde Margot, luptând să-și recapete respirația, — nu te pot urma! Nu pot fi soția contelui de Hohenegge, nu pot da nicio lă-

murire asupra tainelor castelului, — nu vreau să fiu pusă față 'n față cu baroana de Brissac — și mai puțin cu contele! Lasă-mă să fug mai departe în urgie, în moarte; nu te pot urma!

— Vorbești ca 'n pragul nebuniei! Dacă nu mă urmezi de bună voie, atunci te târăsc cu forța! O să vedem dacă în fața prefectului poliției și a judecătorului de instrucție vei mai persista în refuzul tău!

— Fii îndurător, tată! strigă Margot disperată. — Nu mă sili la un pas, care ne va face pe toți cu mult mai nenorociți.

— Risc orice! Vino!

Iar îi apucă mâna și, ea încercând din nou să se smulgă, se iscă o luptă între ei doi.

Deodată răsună pași, și încă înainte ca detectivul să-și dea seama cine e persoana care-i surprinde aci, un domn apare înaintea lor. Pe hainele-i elegante e aruncată o manta subțire.

Margot ridică ochii, privirile ei întâlnesc pe ale bărbatului — și un strigăt îi scapă din gâtlej, — e chiar contele Eberhard; el e cel care a surprins acum pe tată și fiică.

— Margot! exclamă el tare.

Detectivul își desface mâinile de pe brațul fetei și se trage îndărăt, iar Margot își acoperă fața.

Cereți mâine numărul 24 futuror chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

Apoi, privește sfioasă spre amândouă părțile, dar cât de departe ar ajunge, chiar de ar voi să fugă?

— Ah, d-ta ești, domnule conte? zice cu glas aspru Ochiu-de-Pisică. Ți-ai dat cumva întâlnire cu Margot aci la zidul parcului? Ar fi chiar foarte ciudat, dacă un simplu hazard v'ar fi făcut să vă întâlniți la asemenea oră!

— Lăsați-mă să vă explic în câteva cuvinte, că n'a fost la mijloc nicio înțelegere cu Margot! zice contele. — Ea se afla în palatul Bergen, după cum știam. Tânărul baron a salvat-o. Dar Margot a refuzat să-mi vorbească, cu toate că o implorasem. Dece, nu știu, și aș fi avut nemărginit de multe a-i spune! Am fost nebun, de am putut s'o cred un timp vinovată; sunt gata, dac'ar fi nevoie, să îndrept cu jertfirea întregei mele averi greșeala ce am săvârșit-o împotriva ei. O rup încă azi cu verișoara mea Leonie de Brissac, pe care mi-a hotărât-o de soție tatăl meu muribund — dar Margot trebue să declare sincer ce s'a petrecut în noaptea aceea nenorocită, ea trebue să rezolve contradicțiile din ființa ei. Ridic în clipa asta mâna și jur: Cred în fidelitatea ei, știu că n'a fost amanta lui Mască-Roșie! O înscenare diabolică mi-a orbit ochii, mi-a asurzit urechile, vreau să birui perfidia și mârșăvia — dar ea trebue să-mi ajute cinstit în toate astea! Pot vorbi ca bărbat altfel, domnule Hartenberg?

In tot timpul acestor declarații, detectivul nu și-a slăbit fața din ochi.

— Retrag tot ce am spus și am gândit împotriva d-tale! zice el adânc mișcat. — Margot va ști ce are de făcut!

— Margot! o roagă contele, emoționat, ai auzit ce am spus adineauri?

Ea înclină doar obosită fața palidă, pe când pieptul îi se bate năvalnic.

— Și n'ai niciun răspuns pentru mine? Îți ofer totul — mâna mea, viața mea, scutul meu împo-

triva tuturor relelor! — Dumnezeule! — De ce nu vorbești?

Cu greu își adună nenorocita gândurile, cuvintele.

— Nu pot— nu! — Dumnezeu să se îndure de mine!

— Cum — nu poți să răspunzi, Margot? Nici acum? Dar gândește-te la ceea ce faci! exclamă Eberhard cutremurându-se.

Apoi o privește ca pe o străină.

— De unde vii la ora asta? Te-a gonit baronul? Pe mine m'a împins un dor de neînvins spre palatul în care te știam! Ce s'a petrecut pe după zidurile acelea?

— Lăsați-mă — lăsați-mă! răzbește un strigăt al desnădejdii de pe buzele lui Margot. — Mă chinuiți de moarte — nu mai pot îndura asta — nu mai am cămin, nu mai am tată — am pierdut totul.

Vrea să fugă, dar Eberhard îi aține calea. Tremură din tot trupul, de agitat ce e.

— Nu, Margot! Nu te las să pleci de lângă mine în starea asta! exclamă el. — Aici se petrece ceva groaznic și misterios! Te silește cineva să taci, cineva care vrea să te calce în picioare, numai ca să-și ajungă o țintă! Dar eu nu rabd una ca asta. Voiu lupta împotriva acestei josnicii, acestei perfidii! Dar trebue să-mi ajuți și tu!

Și întinde brațele după dânsa; ea însă se retrage îngrozită.

— Nu vreau să vorbesc — fii soțul celeilalte! Fii fericit! Mă voiu ruga pentru fericirea ta! Dar pe mine uită-mă — lasă-mă să mor, să mă prăpădesc!

— Margot, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire! zice contele gâfâind. — Eu n'o iubesc pe Leonie! Mi-a înflăcărat doar simțurile, dar de când mi-am revenit, ea mă lasă cu totul rece. Pe tine însă te iubesc, noi doi ne-am aparținut odinioară cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare gând — nicio altă femeie nu va fi vreodată soția mea! Spune-mi cum

de ai ajuns în palat, cine ți-a vorbit acolo și de nu e cumva amestecată chiar Leonie!

— Nu, nu!

— Atunci altcineva! Nu te las de lângă mine; chiar și tatăl tău așteaptă ca să rămâi cu noi. Domnule Hartenberg, te rog, adu o trăsură și vino și d-ta cu noi. Aici pe stradă nu-i locul nimerit pentru a a ne sfătui mai departe!

— Sunt gata să fac orice, domnule conte, zise detectivul. Niciun bărbat n'ar putea proceda și vorbi mai nobil decât ai făcut d-ta în clipa aceasta.

Și vrea să se depărteze, dar Margot capătă în desnădejdea ei, noi puteri, nebănuite.

— Stai, tată! strigă ea, ridicând fața ei palidă ca de cadavru. — Eu nu sunt aceea, pe care o vede în mine contele Eberhard — eu nu-i mai pot aparține, sunt pierdută pe veci pentru el.

— De ce? — de ce? exclamă Eberhard.

— Pentrucă.... pentrucă...

Ea îl privește adânc întristată, cu ochii ei ca viorelele, de parc'ar vrea să-și ia rămas bun pe toată viața.

— Pentrucă am devenit amanta lui Mască-Roșie, de bună voie — după cum am și spus-o el.

— Nu; minciună! strigă contele, trecându-și mâna peste frunte, care parcă sta să-i plesnească sub năvala de gânduri năpraznice.

— De bună voie — cum am devenit și amanta tânărului baron de Bergen, care m'a salvat din fântână!

Urmează o tăcere mormântală.

Cei doi bărbați, tatăl și contele, privesc țintă pe aceea care vorbise. Poate vorbi astfel o fată care nu poartă vre-o vină?

Eberhard strânge pumnii de mânie și disperare.

— Dacă baronul a abuzat de groaznica ta situație, pentrucă erai fără apărare, să știi că va muri de mâna mea! zice el cu voce sugrumată.

Iarăși clatină Margot căpșorul.

— De bună voie am fost a lui — eram stăpână

pe voința mea — căci voiam doar să mă descătușez de vechile legături!

— Descătușată — dar copilul tău — al nostru?

— Dumnezeu să-l aibă în sfânta lui pază!

Margot vede pe Eberhard clătinându-se și acoperindu-și fața cu amândouă mâinile. Un sunet înăbușit, ca un hohotit, se aude — ca un plâns cutremurător, plânsul unui bărbat care și-a pierdut fericirea!

Tatăl ei însă ridică pumnul, ca s'o lovească.

— O tărfă e fiica mea! — Fii blestemată!

Margot aleargă dealungul străzii ca gonită de furii. **(Vezi ilustrația copertei).**

Ea mai aude multă vreme răsunându-i în ureche strigătul înăbușit al tatălui.

Abia de știe ce spusese ca să se smulgă, dar și-a atins scopul — nici Eberhard nici tatăl ei n'o urmăresc. De acum nu-i va mai aține calea nici-unul, ea va rămâne moarta care a fost expusă la morgă și apoi îngropată.

Și nici pe tânărul baron nu-l va mai vedea; e mai bine așa! Poate și să moară ea, — Eberhard însă, omul pe care-l iubește să fie fericit, s'o uite pe Margot a lui și să rămâie stăpân pe Hohenegge!

CAP. 34

Demonul aur

In goană nebună, Alice a ajuns, prin casa vecină, într'o stradă dosnică, în care e în siguranță pentru moment.

Tatăl ei o fi fost reținut destulă vreme de către patronul „Bradului Verde", și poate că s'o fi priceput omul să-i ascundă ieșirea asta.

Dar încotro s'o apuce acuma?

Deocamdată poartă rochia unei străine, a unei cheltnerițe, posedă chiar și hârtiile acesteia, ca să se poată legitima. Ii se încrețește pielea, când se

gândește la hotelier, care voise să-i smulgă geanta, când își dăduse seamă că se află în ea cele două milioane. Ce i s'ar fi putut întâmpla, dacă el ar fi știut asta mai din timp?

Merge înainte, fără vreo țintă. Ajunge la o piață mai mare și acum abia respiră ceva mai ușurată. Prea marea ei grabă ar putea bate la ochi. Trebue să se liniștească, oricât i-ar veni de greu.

Oamenii se opresc în fața unei coloane de afișaj. Tocmai se lipește o încunoștiințare.

Fără de voie, Alice aruncă o privire asupra afișului și se sperie așa de tare, încât e aproape să se trădeze.

Autoritățile polițienești acordă o mare recompensă aceluia care va aresta sau va denunța pe complicele lui Mască-Roșie și va aduce cele două milioane pe cari misteriosul criminal le-a furat dela bancherul Grosser, pe care l-a înjunghiat.

Dacă cei din jur ar putea bănui, că fata asta atât de simplu îmbrăcată și care stă atât de sfioasă de o parte, duce cu sine în geanta pe care o poartă la subsuoară suma aceea enormă, s'ar năpusti ca fiarele asupra ei; de asta e sigură. Cuprinsă din nou de groază, pornește mai departe; îi se tot pare că descoperă ochi de polițiști în toate privirile care-o examinează fără de nicio bănuială.

Fără ca să se gândească la mâncare și la băutură, rătăcește ceasuri întregi, și puterile sunt gata s'o părăsească. Fusese mânată de gândul de a înapoia bancherului cele două milioane, banii păcatului.

Nu-i fu chiar așa de greu de găsit casa, în a cărei apropiere așteptase noaptea, pe când Masca-Roșie executa jaful și crima. Dar nenorocita nu îndrăznește să treacă pragul porții.

Ce să spuie oare?

N'o să-i se ia banii așa cu una cu două, asta e limpede ca ziua. Va fi reținută și dusă la poliție. Și apoi? Complicele lui Mască-Roșie e căutat pretutindeni, s'a pus chiar un premiu pentru prinderea lui. Autorităților nu le e numai de bani.

Alice se bate cu gândul de n'ar fi bine să lase geanta cu bani în vestibulul vilei, poate cu câteva rânduri scrise.

Dar scutură curând din cap. Lăcomia omenească e prea mare. Poate da de suma asta enormă un om cinstit chiar — şi momit de aur, devine răufăcător! Sustrage banii! Între o sută de inşi, cine ştie dacă s'ar găsi unul măcar, care să reziste unei asemonea ispite.

Ea nu îndrăzneşte să pătrundă în casă, nu trebue să fie arestată, ca s'o ia poliţia în cercetare, s'o silească să spuie ce ştie despre Mască-Roşie — în prezenţa tatălui ei poate, care e agent al poliţiei, ceea ce ştie prea bine Alice acum.

Aceste reflexii gonesc tot mai departe pe sărmana fată.

A trecut de mult amiaza. Alice e obosită de moarte; abia de se mai poate ţine pe picioare.

Ca să se mai odihnească puţin, se aşează pe o bancă, care se află în mijlocul brazdelor din grădina zoologică.

Oamenii care trec pe dinaintea ei nici n'o iau în seamă. Cui să-i vină în minte, că mult căutata complice a lui Mască-Roşie s'a aşezat aici, obosită, flămândă, cu toate că se află două milioane în geanta care o ţine în mână cu atâta grijă.

Alice îşi frământă creerul, doar o găsi o soluţie.

Deodată, tresare. Aproape de tot de ea se opreşte o femeie drăguţ îmbrăcată, simplă la înfăţişare, care se aşează îndată lângă Alice, fără ca să fi cerut voie.

Privirile, cu cari o învăluie străina, o sperie. Ce vrea dela ea femeia asta?

Deodată pune mâna pe braţul Alicei şi spune cu jumătate glas:

— Ne cunoaştem doară! Fii prevăzătoare! Văd colo jos uniforma unui poliţist. Dacă nu ai o atitudine suspectă, omul nu observă nimic, altminteri...

— Cine eşti d-ta? îngână Alice surprinsă.

— Nu mai face o mutră atât de speriată! ur-

meazâ străina, — ne-am văzut doară la prinţul Utaşin!

— Ah! — d-ta eşti....

— Prinţesa! Ei, se înţelege dela sine! afirmă femeia cu un zâmbet mucalit.

Alice nu ştie ce să creadă. Femeia aceasta arată cu totul altfel, cu mult mai tânără, şi apoi rochia asta simplă, de mică burgheză!

— Încă nu mă pot linişti! îngână ea.

— Şi eu îţi repet că trebue să te stăpâneşti! Deghizarea d-tale e de altminteri foarte bună! Cine ţi-a dat toate astea?

— Patronul „Bradului Verde"

— Ah! aşa — el! Nu prea e şi el om să te poţi bizui pe el! spune „prinţesa". Ai şi ceva hârtii? Vreo legitimaţie falsă?

— Da... hârtiile unei chelneriţe!

— Ia să vedem — sau nu, mai bine ar fi să vii la mine acasă. Imi pari cam speriată, de parcă n'ai şti încotro s'o apuci — nu-i aşa?

Alice trebue să recunoască cum că i-a ghicit gândul. Dar e încă zăpăcită de tot.

— Cred că vila prinţului Utaşin e păzită de poliţie! şopteşte ea.

— Firesţe, asta e doar limpede, după cele ce le-am făcut domniilor-lor în noaptea trecută. Vorbeam de altă locuinţă, în care m'am refugiat cu Cap-Alb.

— Cap-Alb? Dar cine-i ăsta?

„Prinţesa" izbucneşte fără să vrea în hohote de râs.

— Cine altul să fie decât Alteţa-Sa prinţul Utaşin! Doar suntem de-ai noştri, şi d-ta, care ai putut s'o înlături chiar şi pe Aranka, Garoafa-Neagră, cu atât mai mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar cine este oare această Garoafă-Neagră? Nu mai înţeleg nimic! rosteşte Alice uluită.

Femeia o priveşte cercetător, cu coada ochiului.

— „Şeful" nu ţi-a spus nimic? Dar atâta cred

că știi că Aranka, sau, cum o numim noi, Garoafa-Neagră e una din amantele lui Mască-Roșie și că a căpătat dela el un răvaș de drum? A vrut să ne denunțe pe toți lui Ochiu-de-Pisică. Dar nu i-a priit de fel. Lovitura de pumnal pe care a primit-o drept răsplată, o s'o simtă ea multă vreme!

Alice se cutremură.

Aranka, amanta lui Mască-Roșie — a vrut să-l trădeze și a fost pedepsită pentru asta.

— Ei, ei, șoptește „prințesa", nu trebue să fii geloasă. Se vede doar că Masca-Roșie nu-ți mai acordă decât d-tale un drept asupra persoanei sale. Altminteri, m'aș fi ferit să te iau sub ocrotirea mea. Mă gândesc însă, că am avea unele de discutat, și locul ăsta nu-i nimerit pentru așa ceva. Am ieșit doar ca să mai aud ce se vorbește prin mulțime. Pe „prințesa" de aseară abia de o mai poate recunoaște cineva în mine — chiar de ne-ar întâlni însuși Rajahul indian, sau mai bine zis Ochiu-de-Pisică.

— Atunci, cine ești dar? întrebă Alice cu vocea sugrumată.

— Deocamdată, doamna Gutten, care vizitează Berlinul cu soțul ei ca să consulte un medic. Hai, vino!

Se ridică, și Alice o urmează aproape mecanic.

In femeia aceasta are înainte-i pe o complice a lui Mască-Roșie — o inițiată, care trebue să-i ajute.

Doamna Gutten se îndreaptă spre o trăsură, pe care a oprit-o și spune birjarului adresa.

— Locuim într'o mică pensiune particulară, zice ea.

După un drum de vre-un sfert de oră, trăsura se oprește și cele două femei coboară.

E una din acele pensiuni, din care se află cu sutele într'o metropolă ca Berlinul, locuințe care se închiriază pe câteva zile, săptămâni sau luni.

Doamna Gutten a închiriat acolo, pe un anumit timp, două odăi alăturate, pentru ca și soțul ei, „profesorul Gutten", și nimeni nu bănuește că ar

fi „prințul Utașin" cu soția, doi complici ai vestitului Mască-Roșie.

— Incăperile din dreapta și din stânga sunt neocupate, de asta ne-am și încredințat sfredelind găuri în uși, îi explică doamna Gutten. — Vreau numai să dau de vesto lui Cap-Alb. D-ta odihnește-te, până una-alta.

Zicând acestea, dispare în camera alăturată, unde un bărbat stă tolănit într'un fotoliu și suflă pe nas rotogoalele de fum albăstrui ale unei țigări rusești.

— Ei, pe cine ai adus încoace? întreabă el cu jumătate glas pe femeia care tocmai intra. — V'am văzut coborând din trăsură.

— E amanta „Șefului"!

— Ei drace! exclamă el, ridicându-se de pe fotoliu. — De unde vine?

— Am întâlnit-o la grădina zoologică. Toate celelalte ți le poate spune chiar ea. Pare-se că nu știe nici ce să facă, nici încotro s'o apuce! Trebue să-i ajutăm!

— Firește — doar așa sună porunca! aprobă bărbatul repede. — Masca roșie e arestat deocamdată — dar să nu-și închipuie poliția că o să-l poată ține multă vreme! Și de cum o scăpa, iar apucă el frânele.

— In vremea asta Joe e cel care ordonă. Scurt, suntem obligați să luăm fata sub ocrotirea noastră.

— E oare o „profană"?

— Da, de asta sunt încredințată. Știe naiba, ce o fi găsit la ea ca să-i placă până într'atât!

— Ce ne pasă nouă? Treaba lui! răspunde bărbatul.

Vreau să vorbesc cu ea, să știm cam ce are de gând. Astea trei-patru zile tot nu-i de făcut nimic.

Și se îndreaptă spre ușă, dar falsa prințesă îl trase repede de o parte.

— Mai am ceva de aranjat cu tine! șoptește ea.

— Ei, ce-i? Vorbește odată — ce naiba! mormăie el supărat.

— Poliția caută cele două milioane ale lui Masca-Roșie!

— Ei, și ce-i cu asta? O fi știut el cui trebue să i le predea!

— Dar dacă am ghicit cui?

— Ce vrei să zici? De ce-ți rostogolești așa ochii în cap?

— Aia de colo, de afară le are! zice ea, cu glas șuierător.

— Nerozii! Nu le-o fi având în buzunarul rochiei — hai?

— Nu, dar în mapa de piele Masca-Roșie a fost arestat, dar fără bani, pe care îi predase unui complice. Complicele acesta e amanta lui, și acum aleargă prin oraș cu cele două milioane la subsuoară. Sunt așa de convinsă de aceasta, cum sunt încredințată că e acum ziuă și nu noapte.

Cap-Alb își duce mâna la frunte și schimbă cu femeia o privire plină de tâlc.

— Chiar dacă ai avea dreptate — să presupunem — ei, ce poți face?

— Nu mai vorbi și tu ca un prost!

— Dar dacă „Șeful" prinde de veste că am vrut să-l înșelăm, dăm de dracu! Știi și tu asta!

— Păi de sigur! Dar mai întâi de toate el mai e arestat — și 'n al doilea rând nu știe sau nu trebue să afle că tocmai noi am adăpostit fata.

— Și unde vrei s'o ducem?

— Asta-i fleac! Numai un nerod nu s'ar pricepe cum să procedeze. N'avem cufărul cel mare?

Perechea criminală se privește ochi în ochi — apoi, fără ca să răspundă ceva, bărbatul deschide ușa camerei alăturate și iese în întâmpinarea Alicei cu un zâmbet amabil.

Ea vede că nici el nu e așa de bătrân cum păruse ca „prinț Utașin".

Barba lui frumoasă, mare, albă s'a rărit și s'a

scurtat, și părul nu mai e așa de elegant frezat ca'n noaptea aceea. Totul teatru, comedie, vasăzică!

„Prințul" scutură mâna Alicei și se arată foarte încântat că poate ajuta pe protejata „șefului" său.

După ce Alice îi informă de cele întâmplate din noapte până dimineața, banditul clătină din cap, dus pe gânduri.

— Lucrurile stau foarte rău, zice el. — Înainte de toate, va trebui să așteptăm câteva zile până să putem încerca de a ne pune în legătură cu Masca-Roșie.

— Crezi că o să fie cu putință? întrebă Alice, plină de frică.

— O să ne luăm și noi inima 'n dinți! Principalul, firește, sunt banii. Trebue să încercăm să mituim un paznic. Mai bine ar fi însă, dac'am putea introduce pe careva de-ai noștri în închisoare sau la infirmeria unde se află „Șeful". Din nefericire, nu am mai putut ajunge înainte de dispariția lui Mască-Roșie la o împărțire a prăzii, așa că suntem cam strâmtorați.

Examinează cu o privire pânditoare pe Alice. Ea a pus mapa de piele pe un scaun, dar o presimțire îi spune că nu trebue să vorbească nimănui de banii aceștia, căci altminteri i-ar fi smulși.

— El nu m'a inițiat de fel în afacerile lui! răspunde ea încet.

„Prințesa" face un semn cu ochiul pseudo-soțului ei.

— Firește — pe cine'ar fi inițiat vreodată Mască-Roșie decât doar poate pe Joe! aprobă bărbatul. Dar vom vedea noi ce-i de făcut. Deocamdată d-ta rămâi aici!

Așa dar fu hotărât, ca Alice să rămâie acolo, cu toate că nu se prea simțea atrasă spre cele două ființe cari se arătau prietenoase, dar nu-i inspirau mare încredere.

Gazda puse să se așeze încă un pat, și Alice se putu cel puțin odihni după agitațiile ultimelor două zile.

Nici bărbatul, nici femeia nu părăsiră casa în ziua aceea. Tot discutau de ceea ce trebuia întreprins, pentru liberarea lui Mască-Roșie.

Dar noaptea, Alice nu putu totuși dormi de fel. Avea mapa de piele sub căpătâiu, căci tot mai mult creștea teama că și aici ar putea fi jefuită de bani.

Se hotărî să fie prudentă și-și făgădui ei însăși să facă de acum încolo tot ce i-o sta în putință, ca să împiedice sau să îndrepte orice crimă a lui Mască-Roșie.

Începutul voia să-l facă cu banii furați.

In odaia de alături „prințul" se mai sfătuia cu tovarășa lui.

— Asta nu-i chiar așa de proastă cum îți închipui tu! zise bărbatul. A și observat că atribuim mapei de piele mai mult interes decât e nevoie.

— Atunci trebue s'o terminăm cu atât mai repede! răspunde femeia laconic. Cu două milioane putem să ne găsim un colțișor, unde să nu ne poată găsi nici Masca-Roșie, dacă o prinde ceva de veste!

— Afacerea asta nu mă prea încântă. Aș prefera să nu mă amestec. Datoria noastră ar fi....

— Ești un măgar ca toți bărbații! îi curmă vorba femeia.

El răspunde cu indiferență:

— Fă ce poftești!

Femeia îi aruncă o privire, care nu conține nimic măgulitor, și dispare în camera de alături.

O lampă mică arde toată noaptea. Dar femeia nu izbutește să se apropie de Alice.

Ciudat — ori de câte ori crede că fata e cufundată în somn adânc, ori de câte ori se ridică încet de tot, cu ochii îndreptați spre patul așezat la celălalt perete — de fie care dată întâlnește privirile fetei.

Niciuna din ele nu spune vreun cuvânt, mute cad capetele înapoi pe pernă.

Spre dimineață, doamna Gutten adoarme. N'a izbutit s'o atace pe Alice în somn, și trebue să

evite orice tipăt. In casa aceasta e ținută cu adevărat drept doamna profesor Gutten.

Iau dejunul împreună, dar în tot timpul zilei domnește o atmosferă apăsătoare. În aer plutește ceva sinistru.

După amiază „profesorul" iese singur în oraș, ca să facă unele târguieli. Începe a se întuneca când se întoarce.

Adunați în jurul lămpii, el le comunică apoi, că tot orașul e în mare fierbere din pricina arestării lui Masca-Roșie, care nu vrea să facă nicio declarație!

— Știi ceva despre asta? întreabă apoi pe Alice.

— Nu, răspunde ea scurt.

Toată ziua și-a frământat capul, doar o găsi un mijloc să scape de aici. Așa cum e deghizată nu va putea fi tocmai ușor descoperită și ar putea să se angajeze undeva, până ce se va mai liniști marea agitație din oraș. Dar doamna Gutten părea că o observă cu ochi de Argus. Se duseră destul de devreme la culcare. Falșul prinț pretextă că e obosit.

Azi nu au aprins nicio lampă de noapte. Locuința se afla la catul al doilea, într'o stradă puțin frecventată din Nord. Fereastra rămăsese puțin deschisă și lumina lunei se revărsa pe podea.

Curând după ce cele două femei se culcară, se lăsă o liniște adâncă. Doamna Gutten a avut grijă să încuie ușa de comunicație dintre cele două odăi. O a doua ușă duce spre coridor, dar și aceea fusese încuiată.

Hârtie maculatură
cu prețul de Lei 10 kilogramul
se află de vânzare la
Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Un nor acoperă luna și timp de câteva minute se făcu întuneric în odaie.

Dormea oare Alice? Așa se părea. Deodată, doamna Gutten se ridică fără de zgomot, își face de lucru cu o batistă și o sticluță pe cari le-a scos de sub căpătâi, și aruncă apoi cu multă dibăcie batista făcută ghem pe patul celălalt, încât să cadă aproape de tot de fata adormită.

Tot mai e întuneric în odaie. Se aude un zgomot ușor, ca și cum Alice și-ar fi mișcat capul. Doamna Gutten râde în sinea ei.

— Peste cinci minute o să doarmă așa de adânc, că nici trâmbițele zilei de apoi n'o mai trezesc.

Cereți mâine numărul 25 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Se face oarecare lumină. Dincolo, pe patul Alicei, nu se mișcă nimic. Trec vre-o zece minute — apoi femeia se ridică și se furișează întocmai ca un vampir pe covor spre patul fetei. Se oprește aproape de tot de pat. Nu poate vedea în plin chipul Alicei, căci fata e întoarsă cu fața la perete.

Apoi, se apleacă peste gâtul alb al tinerei fete. Mâinile îi sunt pregătite pentru crimă — sunt gata să se abată asupra fetei — când deodată Alice întoarce capul și privește cu ochi mari pe doamna Gutten.

Aceasta se trage îndărăt cu un strigăt răgușit.

— Ce voiești dela mine? zice Alice.

— Banii — cele două milioane! Adu-le 'ncoace! Că de nu îți stingem lumina vieții! gâfâie femeia, cu chipul descompus.

Vrea să smulgă perna, să-i apuce mapa, dar Alice nu era cu totul nepregătită pentru atacul acesta.

Nu dormea când batista fusese aruncată spre ea, și îndată recunoscuse că era îmbibată de cloroform. O apucase cât putuse de repede și făcând-o la loc ghem o ascunsese sub pernă, așteptând să vadă ce va urma.

Doamna Gutten nu se dă bătută, dar fata știe că e chestie de viață și moarte, și-i se împotrivește din răsputeri.

— Cap-Alb — hei vino-mi într'ajutor! Muierea asta e turbată, gâfâie ea cu glas răgușit.

Dar bărbatul de alături preferă să nu se amestece în chestia asta, căci, pe cât vede, afacerea nu se poate rezolva fără de gălăgie.

Alice a sărit din pat și a apucat un sfeșnic, care se află pe măsuța de noapte. Disperarea îi dă curaj. In clipa în care doamna Gutten se apleacă vrând s'o înducă în eroare pe fată, capătă o lovitură puternică în cap cu sfeșnicul de fier și se năruie la pământ cu un horcăit.

In momentul acesta cineva zgâlțâie ușa de alături. Este falșul print.

— Hei — Bella — ce s'a întâmplat? Dar răspunde odată — ce dracu! se aude un glas șuierător prin gaura cheii.

Alice aprinde lumina cu mâini tremurânde. Înaintea ei, întinsă pe covor, zace doamna Gutten în cămașă de noapte. O dâră de sânge îi se prelinge pe frunte. Nu se mișcă; lovitura n'a dat greș.

Alice se îmbracă cu o grabă febrilă. Știe că trebue să plece, altminteri se trădează totul. Atacul femeii i-a arătat ce fel de soiu sunt complicii lui Mască-Roșie.

Încă odată falșul prinț mai bate în ușă, și apoi se face liniște. Nu-i rămâne decât să presupună că tovarășa lui a omorât pe Alice și că face acum să dispară cadavrul.

In câteva minute, fata cu chipul palid ca de mort e gata de drum. Mapa mai stă neatinsă sub pernă. Prevăzătoare, Alice, cu comoara ei la subsuoară, deschide ușa spre coridor și se furișează afară.

Dacă o avea noroc găsește cheia atârnată lângă ușa coridorului.

Slavă Domnului — iat-o!

Intoarce cheia în broască, ușa se deschide, afară e scara — când deodată o mână-i se pune pe umăr.

O rază de lumină cade din spate spre ea; se întoarce speriată.... falșul prinț stă înaintea ei.

Se oprește un moment ca paralizată, dar apoi își revine.

— Dă-mi drumul — vreau să plec! zice ea gâfâind.

— Ce s'a întâmplat cu Bella? mormăie falșul prinț.

— Zace în odaie — eu am răpus-o! răspunse ea cu glas răgușit. Dacă nu-mi dai drumul, strig după ajutor de se adună casa toată!

Criminalul s'a tras înapoi fără voie.

Tovarășa lui omorâtă? Dar banii — cele două milioane?

Vede mapa de piele și vrea să se repeadă din

ușa de intrare. Se întoarce cineva acasă și, o clipă în urmă, va apărea pe treptele scării.

— Să te ia naiba! scrâșnește el.

Și, trăgându-se înapoi în coridor, închide ușa.

E încredințat că fata nu-l va trăda. S'o urmeze, să intre în luptă cu ea și să-și riște cu asta viața, și libertatea?

Alice coboară scara în fugă. Omul care descuiase poarta mai stă de vorbă cu un prieten care l-a condus până aici.

El se trage în lături instinctiv, văzând că vine de sus o doamnă.

Alice observă asta și respiră ușurată. Slavă Domnului, nu trebue să dea nicio lămurire.

A salvat mapa, dar frica nu-i dă pace multă vreme. Mereu îi se pare că vede în urma ei pe falsul prinț Utașin, care-o urmărește deghizat.

Iar se află pe stradă, neștiind încotro să apuce.

Dar nu vrea să mai păstreze milioanele; ceea ce-i s'a întâmplat azi se poate repeta în fiecare zi.

Se urcă pe platforma tramwaiului electric și pornește în direcția în care se află vila bancherului Grosser. Ajunge curând acolo și-și urmează drumul pe jos. Cotește într'o stradă mai liniștită și se oprește ca să mai răsufle. Trebue să ia o hotărâre.

Cum poate transmite mapa posesorului ei fără ca să-și primejduiască propria persoană?

Iată că vine cineva. O femeie. E foarte grăbită; s'ar crede că e urmărită. Instinctiv, Alice se retrage în umbra unui zid. Femeia trebue să treacă îndată.

Alice îi și aude respirația repede, gâfâitoare. Să fie oare o nenorocită ca și dânsa? Privește în fața trecătoarei — și un strigăt îi scapă de pe buze:

— Margot — Margot!

Femeia se oprește din fugă, întoarce capul, vrea s'o ia din nou la goană — dar nu poate, chiar de ar fi să-și piardă viața.

— Alice — surioară. — Tu aici.. Tu?

Cele două surori își cad în brațe, plângând cu

CAPITOLUL 35

Max îmblânzitorul de șerpi

Leonie de Brissac și-a frământat zadarnic creierii cine să fi fost acela care i-a putut juca infama farsă din parc.

Se afla cineva care avea cunoștință de primejdioasa taină, căci deschizătura în care pusese scrisorile și documentele era goală, deci cineva trebué să fi furat hârtiile.

Se gândi la toate persoanele cari aveau o ocupație în castel, dar pe niciuna nu căzu vreo bănuială deosebită. Și după toate astea nici măcar nu putea iniția în chestia aceasta pe Eberhard sau pe maică-sa.

Ce putea oare spune? De ce hârtii era vorba? Cu tainică groază aștepta zi de zi, ca vreun vizitator să se anunțe contelui. Ceea ce se afla în hârtiile furate era destul de important, ca să poată obține în schimb o avere drept răsplată.

Dar dacă contele a luat cunoștință de cele cuprinse în scrisori?

Pe cât îl cunoștea ea pe Eberhard, el nu era în stare să primească o situație uzurpată, de moștenitor fals. Ci el ar fi preferat să ia asupră-și sărăcia decât să profite de o nedreptate.

Ea însă n'avea decât o singură preocupare: să devie soția lui, contesă de Hohenegge și moștenitoarea milioanelor.

Că vipera n'a ajuns întâmplător în deschizătura de sub vechea vază de flori, era ferm încredințată. Nu exista decât o singură explicație: probabil că cineva o zărise pe când ascundea hârtiile, acela le-a furat mai târziu, și pentru a lăsa o chitanță baroanei, strecură în mod perfid în gaură un șarpe, pe care l-o fi prins prin parc sau prin pădurea învecinată, unde sunt așa de ușor de prins. Apoi a închis la loc gaura, cu ajutorul vazei.

Când ar fi vărât apoi cineva din nou mâna în

gaură, era dela sine înțeles ca reptila să sară în sus.

Renghiul acesta trăda un om josnic. Nu putea fi decât vreun servitor sau așa ceva. Dacă Leonie izbutea sa cadă la învoială cu omul acela de îndată ce va ieși la iveală, atunci nu era încă așa de mare dezastrul.

Și omul trebuia să vie, — în fiecare zi — în fiecare oră se putea ivi.

Eberhard ieși călare, fără a-i spune ceva și fără s'o poftească să-l însoțească ,așa cum mai făcuse și altă dată, chiar adesea, până nu se logodiseră încă. Fără îndoială că iar i se întâmplase ceva în Capitală, care-l făcea să rătăcească fără de pace.

Nici baroana nu-și găsea astâmpăr în castel. Dăduse în grijă maicii-si, — care nu se putea dumiri de ce Leonie tot nu se simțea încă fericită, căci logodna doar nu se rupsese încă, — să-i trimită în parc pe oricine va întreba de ea.

Abia părăsise castelul, continuând a se plimba sub copacii umbroși, când iată că văzu un băiat de vreo patrusprezece ani, furișându-se după un tufiș.

O străbătu o spaimă ușoară. Băiatul acesta zdrențuros probabil că o pândea aici de mai multă vreme. El se ridică în picioare, aruncă o privire a ochilor săi mici și vicleni pe drumul spre castel, spre a vedea de nu vine cumva cineva dintr'acolo. Scoase apoi din căptușeala pălăriei o scrisorică închisă.

— D-ta ești doamna baroană de Brissac? întrebă el.

— Da. Ce este? răspunde Leonie cu un aer dominator, astfel încât băiatul își cam pierde îndrăzneala.

— Dacă ești d-ta aceea pe care trebue s'o aștept — și de altminteri ai părul roșcat, cum spunea Max Șerparul — atunci să-ți dau scrisoarea asta! răspunde el.

— Cine-i Max Șerparul? întreabă Leonie, neplăcut surprinsă.

— Păi asta scrie în scrisoare, mi-a spus Max Șerparul! zice băiatul râzând. Da vreun bacșiș pentru serviciul ăsta nu iese?

Leonie pricepe că a primit o veste dela hoțul necunoscut, care i-a sustras prețioasele hârtii.

Aruncă băiatului o monedă de argint, pe care el o ridică la repezeală și dispare apoi pe după tufișurile dese.

Baroana așteaptă o vreme, cu toate că inima îi bate să se spargă, de turburare. Apoi ascunde

în buzunar hârtia nu prea curată și se întoarce la castel.

Ajunsă în camera ei, se asigură mai întâi că să nu poată fi deranjată, încuiând ușa.

După aceea numai, deschide plicul, cu un simțimânt pe jumătate de silă, pe jumătate de curiozitate.

Biletul pe care-l scoate nu conține decât pu-

„Dacă doamna baroană ar dori să se pună în legătură cu posesorul interesantelor documente, atunci o aștept dela ora cinci încolo în coliba cea veche a paznicului de vânat, dela marginea parcului, unde începe pădurea.

Max Șerparul"

Asta-i totul!...

Leonie știe cine-i hoțul. Îl cheamă Max Șerparul. Dar tare ar fi vrut să știe, ce fel de creatură e acesta.

Descuie și sună un servitor.

După ce-i cere unele servicii nefnsemnate, îl întreabă, așa într'o doară, dacă a auzit cumva despre un om care se numește Max Șerparul.

Servitorul dă din cap.

— E fiul unei văduve bătrâne. Bărbatul ei fusese pe vremuri paznic al pădurii. Pe cât știu, ea locuiește pe partea de răsărit a parcului, într'o colibă dărăpănată. Răposatul domn conte a lăsat poruncă să nu fie izgonită de pe domeniile sale, iar comunitatea îi dă o pensioară.

— Îl cunoști pe fiu de aproape?

— L-am văzut odinioară de câteva ori, dar de un an încoace nu s'a mai arătat. Ci-că ar fi la închisoare.

— Și acum încă? Am auzit vorbindu-se azi, pe când mă plimbam, că Max, îmblânzitorul de șerpi s'ar fi arătat din nou pe aici.

— Atunci pesemne că o fi fost liberat. Ci-că ar fi căpătat o jumătate de an închisoare, și poate și mai mult, pentru braconaj. Taică-său pusese odinioară mari nădejdi în el, l-a trimis chiar și la școala de silvicultură, dar băiatu' nu era bun de nimic.

— Vasăzică, astfel de oameni se învârtesc pe aici? De ce-i se spune Max, șerparul?

— Asta își are tâlcul ei, doamnă baroană. Băiatului ăstuia i-au fost drage tare toate reptilele din

Baroana dă din cap. Nu are nevoie să știe mai mult.

Se hotărăște să facă chiar azi după masă, o vizită omului aceluia. Din nefericire, nu posedă momentan o sumă de bani mai măricică, pentru ca să-l poată mitui, dar poate că prin autoritatea personalității ei să realizeze mai mult.

Talentul ei de orientare, o va face să găsească și coliba paznicului pădurii, dincolo de marginea parcului.

E aproape cinci, când părăsește castelul îmbrăcată într'o rochie foarte elegantă, tare strânsă pe corp, care lasă să-i iasă în evidență formele. In mână poartă o umbrelă de dantelă — dar în poșetă are pregătit pentru orice eventualitate un mic revolver încărcat.

După un mers repede, a ajuns la marginea de răsărit a parcului. E cinci trecute, după cum arată ceasul ei. O zăpușeală neplăcută domnește peste parc, care nu prea e vizitat prin partea aceasta.

Leonie privește în juru-i. O fi greșit drumul? Nu — colo la o depărtare oarecare observă între tufișuri o parte a unui acoperiș de șindrilă, vechiu, năpădit de mușchiu și buruieni.

Nu e nimeni pe drum, partea asta a locului pare părăsită. După o scurtă cumpănire, baroana pornește pe poteca gloduroasă ce duce spre colibă.

Cele câteva ferestre licăresc în toate culorile, ușa atârnă strâmbă, — totul, jalnică imagine a complectei dărăpănări.

Cu toate astea, Leonie nu șovăie nicio clipă. In momentul următor, a și împins ușa colibei, și strigă înăuntru, poruncitor:

— Este cineva aici?

— La ordinele d-voastră, doamnă baroană. Intrați, vă rog, în palatul meu — vine răspunsul prompt.

Izbită de acest fel de a se exprima, Leonie privește arătarea care o întâmpină din spre fereastră.

E un flăcău de vreo douăzeci și doi de ani, nu urât, dar cu o expresie de viclenie. E îmbrăcat pe

jumătate vânătorește, pe jumătate orășenește. Nu există decât o singură încăpere, un culcuș de paie într'un colț — dar pe jos mai multe lăzi, cu capacele pe jumătate întredeschise, în cari se aude un hărăit ciudat.

— Mica mea menagerie, declară el văzând privirea speriată a Leoniei, și râde ironic.

— Să ajungem repede la chestie, răspunde baroana, fără a observa privirea de admirație a tânărului, care contemplă formele ei pline. — D-ta mi-ai trimis biletul ăsta?

— De sigur, doamnă baroană.

— Tot d-ta mi-ai furat hârtiile din ascunzătoare și mi-ai jucat farsa obraznică cu șarpele?

— Exact, doamnă baroană — a fost o mică glumă. Vipera nici nu putea măcar să muște.

— Vrei să pui condiții pentru eliberarea hârtiilor, firește!

— Ar trebui să fiu un nătărău dacă n'aș face-o!

— Mai întâi de toate o întrebare: ai citit hârtiile?

— Hm — presupuneți, dacă vreți, că ar fi așa!

Leonie privește pe flăcău cu asprime, apoi se răstește la el:

— Ce te holbezi așa la mine?

— Pardon, stăteam și eu în cumpănă ce să vă cer!

Rădé iar de-i se văd dinții albi.

— Ei, spune repede, — ce ceri pe hârtiile celea? Pentru d-ta n'au absolut nicio valoare — și nici n'ai avea ce face cu ele, dacă le-ai da în vileag, căci nimeni nu te-ar crede.

— De, depinde! dar eu sunt un om cu care se poate sta de vorbă. D-ta mă întrebi cât cer pentru înapoierea scrisorilor — eu spun prețul: chiar pe d-ta însăți, frumoasă baroană!

Leonie se trage îndărăt.

— Ești beat — sau nebun? zice ea gâfâind.

— Niciuna din astea două! Știu foarte exact ce stă pentru d-ta în joc, cât îți sunt de prețioase d-tale documentele astea! Despre partea mea, n'ai

decât să devii contesă de Hohenegge — dar pe lângă asta — amanta mea! Altminteri, nu se face târgul!

Ochii lui amenință parcă s'o înghită, respirația îi e fierbinte și gâfâitoare. El vede pe frumoasa femeie trăgându-se înapoi, o vede cum îl privește cu oroare, dar tocmai asta îl atâță, îl aprinde și mai tare. Și el e singur cu ea.

Dintr'o săritură, s'a aruncat asupra ei și o cuprinde în brațe. Își apasă buzele pe gâtul ei, pe pieptul ei — ea abia de se poate apăra împotriva lui — strigătul ei nu va fi doar auzit de nimeni.

In sfârșit și-a putut libera o mână. Revolverul se 'ndreaptă în sus — răsună o detunătură!

Dar Max Șerparul i-a smuls arma cu un hohot de râs, și ridicând trupul ei plin, cu amândouă brațele, o duce spre fundul încăperii.

— Ajutor! strigă ea ca ieșită din minți.

Deodată răsună o bătaie puternică în ușa colibei.

Flăcăul dă drumul baroanei, blestemând, și privește sălbatec în juru-i.

Pe prag pășește — contele Eberhard.

Se oprește un moment ca împietrit de surprindere. Trecuse călare prin pădure și ținta lui era — ciudată întâmplare — chiar coliba lui Max Îmblânzitorul de șerpi, voind să schimbe câteva cuvinte cu flăcăul, căci primarul din partea locului îi comunicase pe când trecea călare, că fiul fostului paznic-pădurar s'ar adăposti iar de un timp încoace în coliba părăsită, fără niciun drept de fapt, deoarece văduva, mama lui, fusese dusă la Azil fiind bătrână și bolnavă, astfel că Eberhard putea dispune după voie de colibă.

Contele întrebase în treacăt cam ce fel de om este Max, pe care nu-l prea cunoștea mai deaproape. Răposatul său tată, contele Bertram, ținuse odinioară mult la bătrânul pădurar și de aceea dăduse chiar văduvei dreptul la locuință pe viață, și de sigur că mai era la mijloc și vreo poveste taiinică; ce anume, nu putuse, firește, afla Eberhard niciodată.

Primarul ridică doar din umeri drept răspuns, dar apoi își spuse, totuși, părerea că flăcăul nu e bun de nimic, că ar fi stat la închisoare, că vrea să fie totdeauna mai cu moț, altceva decât ceilalți locuitorii ai satului, că e o fire ascunsă și un desmățat și că se ocupă din nou cu vechiul său sport: prinderea șerpilor. „Bine ar face domnul conte să ordone să fie îndepărtat de aci, căci comunitatea nu prea are a se mândri cu un astfel de individ".

Eberhard nu luase încă o anumită hotărâre, se bătea chiar cu gândul să-l lase pe flăcău în coliba dărăpănată și să-i plătească o leafă, în caz că ar vrea să ia în primire postul tatălui său.

Ajuns lângă ușă, privi în juru-i, căci auzise voci. Descălecă repede și lăsă animalul să pască.

Se apropiă de colibă, a cărei ușă nu părea zăvorită.

În momentul acela se auzi detunătura.

O voce femeiască chema ajutor.

Lui Eberhard îi se păru că auzise aceasta foarte deslușit.

Nu trebuia să mai stea pe gânduri. Cu o mână puternică, izbi în lemnul mucegăit al ușii care nu voise să cedeze dela început.

Apoi intră.

— Leonie, tu aici? exclamă el.

Se apucă de frunte, pentrucă încă nu-și poate da seamă de situație și nu înțelege încă nimic. Dar apoi se repede asupra lui Max Șerparul, care mai stă și acum cu mâinile desfăcute ca niște ghiare, cu ochii aprinși și cu fața roșie de surescitare, lângă baroana care se luptă să-și revie.

O lovitură șuierătoare de cravașe și flăcăul se trage înapoi în colț, răcnind.

Lovitura l-a ars deacurmezișul obrazului.

Scrâșnește din dinți, strânge pumnii, un strigăt răgușit urcă din adâncul gâtlejului său. Ridică pumnul.

— O s'o ispășești — o să mi-o plătești — asta — hahaha.

În durerea lui turbată, ar vrea să strige o insultă, dar întâlnește o privire a baroanei — și se chircește ca un câine, ferind în lături de o nouă lovitură a contelui.

Leonie pune repede brațul pe umărul logodnicului ei.

— Lasă-l, Eberhard. Te rog eu!

— Cum? zice contele spumegând de furie, mizerabilul ăsta să te atace și eu să nu-l pedepsesc?

— Lasă-mă să-ți spun mai întâi, îl roagă ea îngușitoare, palidă încă de spaima prin care trecuse.

— Spune-mi înainte de toate, Leonie, ți s'a întâmplat ceva?

— Nu, îți mulțumesc, Eberhard, șoptește ea, rezemându-și căpșorul de umărul lui.

— Dar cum de ai ajuns aici — tocmai aici, în coliba asta mizerabilă?

Iată, în sfârșit întrebarea fatală!

Dar baroana a și luat o hotărâre.

Pentru nimic în lume Eberhard nu trebuia să afle, că flăcăul acela, — care-i privește cu un zâmbet ciudat din colțul în care se află, dominând orice durere, — posedă hârtiile.

L-ar sili să i le înapoieze — și atunci totul ar fi pierdut.

Pe cât se pare, se poate bizui pe Max Șerparul, asta i-o spun privirile lui, pe cari le înțelege chiar prea bine. Iar cât privește atacul lui nerod, se va răfui ea cu el personal.

— N'ar fi bine să ne întoarcem la castel, Eberhard? îl roagă ea. — Acolo îți voiu povesti totul!

— Dar eu aș vrea să dau lecția cuvenită ticălosului ăstuia și dacă-mi spui cine te-a atras încoace...

Leonie înalță capul.

— Dacă vrei să știi cu tot dinadinsul: am venit ca să-ți cruț (ie un scandal!

— Mie? Și din partea cui venea amenințarea?

— Dela omul cela de colo!

Max, îmblânzitorul de șerpi, nu știe nici el ce să creadă despre întorsătura asta, pe care baroana o dă lucrurilor.

— Dela un vagabond? Ei, știi că devine interesant! răspunde Eberhard surprins.

Leonie joacă totul pe o carte! Ori câștigă, ori pierde!

— A ieșit de curând din închisoare și s'a mutat aci în colibă.

— Asta o știu — ei și?

— Pe semne că o fi găsit într'o ascunzătoare câteva scrisori vechi ale tatălui tău, din care a aflat despre o istorie tot atât de veche care s'a petrecut odinioară în castelul Hohenegge.

Max Șerparul nu se poate dumiri de fel.

Oare baroana o fi într'adevăr gata să trădeze tânărului conte întreaga taină a documentelor? Atunci de ce a venit mai întâi singură?

— O poveste veche, care-l privește pe tatăl meu? întreabă Eberhard uimit.

— Da — și pe o persoană, la care probabil că ținuse pe vremuri! Indiciile pe cari mi le-a dat individul ăsta, au fost de ajuns, ca să mă hotărască, să mă duc singură la el azi după amiază, ca să-l rog să înapoieze scrisorile, cari, aduse la cunoștința lumii, ar păta memoria răposatului conte.

Eberhard clatină din cap.

— Nu mă tem de niciun atac în ce privește reputația răposatului meu tată! Amenință individul ăsta cu asemenea destăinuiri?

— Nu tocmai — spunea doar, că ar fi mai bine, dacă vechea poveste n'ar ieși la lumina zilei!

— Și tu te-ai încumetat să vii încoace singură de tot?

— De dragul tău am făcut-o, Eberhard! Am vrut să-ți cruț o durere, în cazul că individul ar fi fecărit despre scrisorile acelea. Sperasem să-i le pot răscumpăra cu bani.

— Eu nu cred în amenințările astea, răspunde E-

berhard categoric. Nu cred, atâta vreme cât nu știu despre ce e vorba.

— Atunci să-ți spun un nume — numai un nume, căci mai mult nu pot și nu vreau să-ți spun: Antoinette!

Eberhard își freacă fruntea.

— Antoinette! In cele mai sălbatece crize de friguri ale tatălui meu, revenea mereu numele acesta. Cine-i această Antoinette?

— Vechile scrisori ale paznicului-pădurar, care era amestecat și el în chestie, dau informații asupra acestui punct. De aceea am vrut să le distrug. Acea Antoinette e moartă, a murit în împrejurări ciudate, de față cu paznicul, dar un copil rămase dela ea și trăiește... Fratele tău!

In colibă domnește liniște de moarte.

Max, îmblânzitorul de șerpi, stă rezemat de fereastră, cu brațele încrucișate, nestingherind nici măcar cu o silabă convorbirea.

Față de baroană, el se vede un mare prost, oricât se credea el de deștept.

Eberhard se apropie deodată de el.

— Unde sunt scrisorile? exclamă el cu asprime, — vreau să clarific chestia asta!

— Scrisorile le-am ascuns, nu le dau! răspunde Max, înfruntând pe conte.

— Pot să te izgonesc de aici, coliba e pe domeniul 'senioriul. Dar n'are face. Despre mine, ai putea căpăta slujba tatălui tău — dar scrisorile trebue să mi le predai acum.

Flăcăul își scutură capul ciufulit.

— Vă foarte mulțumesc, domnule conte, dar renunț! Acum îmi păstrez scrisorile!

— La ce?

— Doamne, nu se poate ști ce câștig îmi mai poate aduce mica taină!

Cereți mâine numărul 26 tuturor chiașcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 3.

— Câine de șantajist ce ești! izbucnește contele, ridicând din nou cravașa. — Te voiu preda justiției!

Max Șerparul rămâne calm de tot de astă dată.

— Domnul conte o să se mai răzgândească, zice el. — Până una-alta mai rămân aici cu locuința. De-or veni jandarmii să mă izgonească, plec... dar, atunci nici eu nu mai am de ce-mi ține gura!

Eberhard se întoarce disprețuitor.

— Individul se laudă cu o taină, care nu poate fi lucru mare. Poate, la urma urmelor, vreo fostă amantă a tatălui meu.

Și fără ca să-l mai învrednicească cu o privire măcar pe Max Șerparul, se întoarce spre logodnica lui.

— Să plecăm, Leonie! Impertinența acestui individ m'ar putea face să rostesc niște cuvinte pe cari le-aș regreta mai târziu. Vino!

Ea se atârnă de brațul lui și se lasă condusă din colibă. Afară așteaptă calul lui. Îl apucă de frâu și pășește lângă baroană. Mai întoarce odată capul spre colibă.

Lmîna roșie a apusului se revarsă asupra ei.

In ușă stă Max Șerparul și zâmbește.

— Încă odată un astfel de atac și te paște închisoarea! îi strigă contele revoltat.

Flăcăul dispare; lui Eberhard însă i se pare că aude un hohot de râs ironic de după ușă. In clipa aceasta, încordarea nervoasă a Leoniei se descarcă într'un plâns cu hohote. Cu un strigăt pe jumătate înăbușit, cade în brațele lui, îl cuprinde, îl sărută sălbatec, astfel că el își pierde cu totul capul.

— De dragul tău am făcut-o — de dragul tău am îndurat totul — ca să-ți înlătur din drum orice piatră, Eberhard! Tu ești totul pentru mine! Idolul meu ești tu! Strânge-mă tare în brațele tale, sărută-mă, iubite, — spune, că rămâi al meu, că nu te mai lași biruit de vechile fantome ale trecutului!

El simte trupul plin și cald de viață în brațele lui, respirația Leoniei amenință să-l înăbușe...

— Sunt al tău! şopteşte el, numai ca s'o liniştească.

Pe buzele lui ard sărutările ei sălbatece — pline de mister văjâie şi foşnesc copacii deasupra lor.

CAP. 36

Două surori.

Trec minute până ce, printre hohotele de plâns ale celor două surori, să se poată înţelege vreun cuvânt.

— Trăieşti, Margot — o, ce fericire că mai am un suflet căruia să mă pot încredinţa! şopteşte Alice, strângând din nou în braţe pe sora ei.

Margot îşi revine cea dintâi. Ştie că aici, pe stradă, unde din clipă în clipă se poate arăta vreun trecător, nu e locul nimerit pentru o explicaţie.

— Recunosc după faţa ta, Alice, că şi tu ai

trecut prin momentele înfrigorătoare și nici mie nu mi-a mers mai bine, zice ea. — Ai dreptate să te miri că mă mai vezi trăind! De fapt eu sunt moartă!

— Trebue să-mi povestești totul, Margot! Dar, Sfinte Dumnezeule — abia de mai îndrăznesc să mă arăt între oameni. N'am nicio locuință, căci acasă nu mai îndrăznesc să mă întorc, — de ce, ți-oiu mărturisi-o când vom fi singure, Margot, surioară, — singure undeva, unde să nu ne poată nimeni surprinde.

Margot cumpănește repede. Nici ea nu știe încotro s'o apuce. Dar aici nu pot rămânea. Alice are dreptate.

— Să mergem în strada cealaltă, la o mică pensiune de familie, pe care o cunosc mai de demult, răspunde ea după o scurtă gândire. — Într'una din odăi ne-om putea deschide inimile una alteia!

Cele două surori au ajuns repede la micul hotel și șed acum într'o cameră a catului întâi, sub lumina lămpii, una în fața celeilalte. Se țin de mână și se privesc în ochi, cari au vărsat atâtea lacrimi din ziua în care Margot a fugit din căsuța tatălui ei — izgonită de el ca ucigașă!

După ce chelnerul le-a adus o cină, frugală, ele rămân singure.

Margot e întâia care împărtășește surioarei sale cutremurătoarele întâmplări prin cari a trecut. Nu mai un singur lucru îl trece sub tăcere — drumul ei din urmă la Hohenegge și ce-i s'a întâmplat acolo. Nici măcar surorii sale nu trebue să-i trădeze taina.

Destul de des își întrerupe dureroasa ei povestе, și Alice tresare ori de câte ori apare numele lui Mască-Roșie.

El a vrut s'o omoare pe Margot — și ca să-l ajute norocul la aceasta, a cerut Alicei în noaptea aceea să-i ureze noroc! — O crezuse moartă în pivniță și triumfa de isprava asta.

Peste gândirea și simțirea Alicei trece ca o vijelie.

Ea întinde mâinile, cașicum ar vrea să înlăture înfiorătoarea constatare, lăsând în jos fața. Zace ca

o ființă păcătoasă în fața lui Margot, pe jos, în genunchi.

— Alice, — surioară! Tremuri din tot trupul! Ai trecut și tu prin atâtea grozăvii! De ce nu mă privești în față? Fii bună, Alice, dacă vreun suflet omenesc te poate înțelege, aceea sunt éu, Alice, sora ta! se roagă Margot, tremurând și ea de atâta emoție.

— Dar o să poți tu ierta pe cea încărcată de vină, Margot? șoptește fata.

— Tu încărcată de vină? Nu pot crede asta! Te cunosc doară atât de bine, Alice! zice Margot zâmbind. — Tu iubești poate și ai căzut victimă seducătorului tău ,dar cu vreo vină de alt soiu nu ți-ai putut încărca niciodată sufletul tău curat.

— Atunci află că am devenit amanta lui Mască-Roșie și sunt complicea lui.

— De bună-voie, Alice? — Nu, nu!

— De bună-voie — da! L-am urmat, la început silită, crezusem în vorbele lui, cari sunt false toate, dar apoi, când mi-a căzut vălul de pe ochi, când l-aș fi putut preda justiției, m'am aruncat între el și tatăl nostru, care-l urmărește, cum îl gonește întreaga lume! Eu am fost aceea care l-a salvat, eu, care l-am ajutat, să ascundă cele două milioane pe cari le-a furat, eu sunt aceea care tremură azi pentru el, care i-a dat totul și care vrea să rămâie lângă el, fie în moarte, fie în viață!

Margot își privește sora, cu o groază de nedescris. Are o nebună înaintea ei?

Și Alice ghicește gândul acesta și cuprinde sfioasă genunchii lui Margot.

— Nu sunt nebună — știu ce vorbesc! șoptește. — Niciunui om de pe lume n'aș fi îndrăznit să-i vorbesc astfel. Tu, surioară, n'ai să mă blestemi — tu ai să-mi ajuți!

Un gând o străfulgeră: cele două milioane!

Margot se luptă ca să se stăpânească.

Apoi răspunde ca aiurită:

— Tu, Alice, copila curată, neprihănită, care

condamnă cu ororare orice faptă rea, tu ai trecut de partea omului aceluia sinistru, ești complicea lui — ești a lui — a aceluia care și-a mânjit mâinile cu sânge, care se joacă cu crima, de parc'ar fi vorba de un sport oarecare? Tu — tu?

Și Alice nu poate decât să îngâne:

— Da — eu — eu!

Margot privește în juru-i, ar vrea să izbească cu piciorul în copila care îngenunche la picioarele ei, dar nu poate, și nu știe nici ea însăși de ce-i lipsește puterea s'o facă.

— Alice! Pentru numele lui Dumnezeu! geme ea, dă-mi o lămurire de ceea ce se petrece în sufletul tău.

Atunci sora deschide mari ochii ei viorii și zice încet, ca'n vîs:

— Nu știu nimic — îl iubesc, asta-i totul!

— Pe bandit? Pe criminal?

— Îl iubesc — și toate, câte sunt, toate câte le-a făcut, că m'a înșelat chiar pe mine, că a vrut să-l omoare pe tata și pe tine, — toate astea trec pe planul al doilea! Izbește în mine cu piciorul, cum ar face tata dacă m'ar auzi, blestemă-mă! Nu pot — nu pot altfel! Numai moartea va stinge în mine iubirea!

Margot se trage îndărăt. O trec fiori.

— Dar atunci, — Alice — atunci, ce-o să se 'ntâmple oare? murmură ea. — Masca-Roșie e arestat, va fi judecat, executat! Nu există nicio salvare pentru el, chiar de ar avea un înger lângă sine.

Un zâmbet ciudat plutește pe gura nenorocitei fete.

— O să scape — cred în el, și va izbuti!

— Ah — nu te vei fi gândind poate să te sacrifici pentru el, să-i mijlocești fuga?

— Dac'aș putea, da, aș face-o cu prețul vieții mele! Dar pentru așa ceva, sunt prea slabă.

Margot are impresia că o amăgește un vis sălbatec.

— Mica mea, iubita mea Alice — tu în brațele lui Mască-Roșie! Încă nu-mi vine a crede! Salve-

zăi-le! Încă mai e timp! Fugi, cât poți de departe! Tata are să te ierte, dacă te întorci la el și mărturisești totul, pocăită!

Alice însă, își scutură capu-i blond.

— Nu mă întorc la tata, Margot! Bătrânul mi-a aruncat blestemul lui, după cum ți l-a aruncat și ție, și tu ai fost mai nevinovată decât mine de fapta cu care te împovărau. Sunt pe vecie subjugată lui Masca-Roșie, sunt a lui, până la ultima mea suflare!

Margot clatină încet capul. Amândouă pierdute pentru bătrânul lor tată, amândouă din cauza lui Mască-Roșie!

— Știi, Alice, omul acesta sinistru a omorât probabil, ba nu, cu siguranță că a făptuit și crima dela Hohenegge? întreabă Margot.

— Nu cred! îngână fata. — La ce să-și fi încărcat sufletul cu crima asta?

— Atunci crezi mai curând, că eu....

— Nu, nici tu, Margot — altcineva, dar nu știu cine!

In nemărginita ei milă, Margot pune mâna pe capul surioarei.

— De ce mai m'ai strigat, Alice? Cu ce-ți mai puteam eu ajuta? întreabă ea. — Drumurile noastre se despart pe veci, asta o recunoști și tu! Nu te judec, te compătimesc numai, așa de adânc, că nici nu ți-o pot exprima. Și nici să te trădez nu vreau, bunul Dumnezeu să te judece, eu nu pot, căci te iubesc, Alice, ca și odinioară!

Fata se apleacă peste mâinile lui Margot și-i le sărută sfioasă.

— Îți mulțumesc din adâncul sufletului, surioară, — nimeni nu-mi va mai vorbi așa ca tine. Pentru femeia care l-a urmat pe Masca-Roșie, nu se va mai găsi decât vreun blestem!

— Pot face ceva pentru tine, Alice? Spune!

— Da — tocmai asta voiam să te rog și eu! spune sărmana. Tu știi că el — că el a furat în noaptea aceea două milioane dela bancherul Gros-

ser. Voia să părăsească orașul cu banii aceștia. Milioanele sunt încă și acum la mine!

— Și le ai — cele două milioane — la tine, zici?

— Da, Margot! Sunt în mapa asta! Vreau să le înapoiez, dar eu însămi nu mă pot aventura în casa bancherului, căci aș fi arestată cu siguranță. Vrei tu să transmiți bancherului comoara răpită, surioară?

— Eu?

— Da! N'am pe nimeni, căruia i-aș putea acorda atâta încredere!

— Și dacă bancherul rănit mă întreabă, cine mi-a dat banii, de unde-i am?

— Spune-i totul — și dacă găsești cuvinte cari să-i meargă la inimă, dacă-i poți spune, că vii dela îngerul bun al lui Mască-Roșie, care vrea să repare tot răul pe care-l săptuiește omul acesta misterios, el îți va da crezare.

— Vino și tu, Alice — și tu vei fi iertată! o roagă Margot hotărâtă.

— Nu, surioară, lasă-mă pe mine să-mi urmez calea. Sunt mai liniștită acum când sunt iar săracă, când prada a fost înapoiată stăpânului ei. Nu vreau să risc primejdia de a fi prinsă de oamenii bancherului Grosser.

Nu cedează rugăminților, până ce, în sfârșit, Margot îi împlinește voia.

— Când să mă duc la bancher, Alice?

— Mâine dimineața, șoptește fata. Această unică noapte, poate cea din urmă, să dormim aici împreună și apoi ne despărțim!

Zadarnice sunt toate celelalte implorări ale lui Margot, ca sora ei să-l părăsească, să nu se mai gândească la omul acela sinistru, care pășește prin lume ca o fantomă distrugătoare. Alice zâmbește sfâșietor.

— Nu pot — nu pot! Dumnezeu îndure-se de mine!

Niciuna din ele nu află în noaptea aceea tihna somnului, fiecare ascultă în întuneric respirația celeilalte.

In sfârșit se face ziuă. Spre a nu rămâne cu totul fără bani, Alice scoate o mică sumă din mapă și se mai aruncă odată la picioarele surorii.

— Pune-mi mâinile tale blajine pe cap, Margot, rostește asupră-mi un cuvânt de iertare — poate că-mi va fi dat într'o bună zi să pot frânge blestemul, pe care Masca-Roșie îl răspândește în juru-i — prin iubirea cea caldă pe care i-o închin!

Margot nu poate vorbi, ridică pe Alice spre ea și o sărută.

— Rămâi cu bine — rămâi cu bine! zice ea în șoaptă.

Apoi pleacă, luând cu sine mapa cu un cuprins atât de bogat.

Cu toate că Alice i-a făgăduit că o va aștepta, Margot e însă încredințată că nu-și va mai regăsi surioara la întoarcere.

Incet, ca obosită de moarte, coboară scările.

Sus, Alice sună pe chelner după un sfert de oră și plătește nota nu prea încărcată pe care o datorește.

Apoi pleacă — încotro, n'o știe nici ea în clipa aceasta, dar se simte deodată ușurată, de parc'ar fi îndeplinit o faptă bună.

CAP. 37

In locul unei moarte

Intr'o cameră a catului întâi, aproape de încăperea, în care se petrecuse atacul, zace grav rănit bancherul Grosser.

Un servitor bătrân dăduse încă în cursul nopții alarma la poliție și casa fu împresurată îndată, firește că zadarnic, căci Masca-Roșie fugise între timp cu trăsura.

Doctori vin și pleacă, îngrijesc de starea rănitului, care și-a pierdut la început cunoștința și care abia mai târziu a putut da informații despre ce-i s'a întâmplat și cine-i de fapt criminalul, care l-a răpus.

Dimineața apar reprezentanți ai justiției, sore

a lua rănitului, pe cât o îngăduie doctorii, un interogatoriu, ca să capete dela el indicii și amănunte.

Deși rana e gravă, totuși poate vorbi. Doar marea pierdere de sânge l-a slăbit foarte mult, astfel că doctorii sunt pesimiști.

Din fericire, bancherul are în slujba sa vechi funcționari devotați, cari veghează la toate interesele patronului lor. Astfel că banca rămâne deschisă.

Au trecut două zile dela sângeroasa faptă.

Rănitul se simte ceva mai bine.

Cu bandajul la gât, zace pe patul de suferință, rezemat între perne.

Vechiul lui servitor intră în vârful picioarelor.

— Voiam doar să întreb, domnule — începe el, și stăpânul făcându-i semn cu ochiul că poate vorbi mai departe, el adaugă:

— S'a întâmplat ceva foarte ciudat. Afară așteaptă o tânără, care mă roagă s'o anunț domnului bancher. I-am spus că nu se poate, dar ea a stăruit iar și iar, spunând că va pleca îndată, dar că trebue să predea doar ceva! Dar nici acum n'am lăsat-o să intre, voind să știu despre ce e vorba. Atunci ea mi-a răspuns foarte liniștită: „Trebue să înapoiez stăpânului d-tale cele două milioane cari i-au fost furate"!

— Las'o... să intre... s'o văd, răspunde încet Grosser.

Infirmierul, care șade pe un scaun aproape de pat, înalță capul.

Margot trece pragul.

Turburarea lăuntrică o face să se oprească un moment și-și apasă mâna pe pieptul ce-i se sbate năvalnic.

Lumina unei lămpi mate cade asupra ei.

In clipa aceasta, rănitul face ochii mari. Vrea să sară în sus, să întindă brațele după fată — un strigăt pe jumătate înăbușit îi scapă de pe buze...

— Bertuța — Bertuța.

Margot rămâne ca împietrită. Ce să fie asta?

Grosser face semn bătrânului servitor să se apropie.

— Trebue să vorbesc singur cu doamna — nu-i așa că ai recunoscut-o și tu? Depărtează pe infirmier — doar pe un sfert de ceas! se roagă el încet.

Servitorul șoptește ceva infirmierului și acesta se retrage îndată.

În cameră nu se află decât rănitul, Margot și servitorul.

— De ce nu vii mai aproape, copila mea? șop-

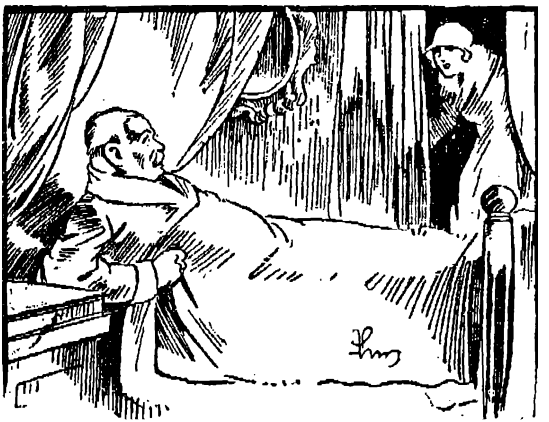

tește bancherul. Ți-am iertat doar toată suferința pe care mi-ai pricinuit-o!

Margot clatină capul, uluită de tot.

— Nu știu, domnule bancher, ce să vă răspund ivu vă cunosc! îngână ea.

Pe chipul lipsit de sânge al lui Grosser se așterne groază.

Ochii lui caută pe servitor.

— Ia spune-mi — tu ai cunoscut-o doar ca și mine — nu e ea Berta, — zâna mea cea blondă,

care a plecat dela mine pentrucă iubeă pe călăreţul acrobat?

Servitorul priveşte sfios spre Margot.

— E doar o asemănare izbitoare, domnule, dar nu e Berta, răspunde el cu glas abia şoptit.

— Vasăzică, nu e ea, a fost doar o amăgire, şopteşte rănitul. — Cu toate astea, lasă-mă singur cu dânsa!

Servitorul pleacă. Margot se apropie încet de pat. Şi-a dat seamă despre ce a fost vorba adineauri. Bancherul avusese o fiică — sau vreo rudă apropiată, care semăna cu Margot, şi în prima clipă o luase drept cealaltă.

— Cine eşti d-ta? întreabă încet Grosser.

— Mă numesc Margot, răspunde fata respirând cu greu. Celălalt nume al meu, vă rog să mă lăsaţi să-l trec sub tăcere, căci eu tot voiu pleca de îndată ce veţi fi reluat în posesie avutul d-voastră.

— Imi aduci...?

— Cele două milioane furate. Sunt aci în mapa aceasta!

Ochii bancherului se înviorează.

— Da, asta-i mapa mea! Dar d-ta, cum de ai ajuns d-ta la banii ăştia?

— Fii îndurător şi cruţă-mi răspunsul, răspunse Margot privind sfioasă în lături.

— Nu, dacă nu-mi poţi da o explicaţie limpede, nu iau banii! Servitorul meu va chema poliţia!

Atunci, cu un strigăt de groază, ea cade în genuchi. **(Vezi ilustraţia coperţei).**

— Numai asta nu — asta nu! Vă voiu mărturisi tot ce doriţi să ştiţi. Dar apoi mă veţi lăsa să-mi văd de drum, căci nu sunt o criminală, ci o biată fată adânc nenorocită!

Cu cuvinte înăbuşite, întrerupându-se adesea ca să-şi recapete respiraţia, Margot îi povesteşte acum tot ce a aflat dela Alice.

Ştie să găsească accentele cu cari să miste inima bătrânului, căruia i-a pus pe plapumă mapa cu cele două milioane; el dă din cap şi orice asprime a dispărut de pe chipul lui.

— Vocea d-tale, o, Dumnezeule — îmi dă impresia că tot o mai aud pe Berta vorbind, şoptește el ca'n uitare de sine.

Margot îi spune tot, îi mărturisește că sora ei e aceea care-i trimete prin ea milioanele; îi spune chiar că nenorocita iubește pe Mască-Roşie şi că prin asta îşi va pierde sufletul, că nu speră să mai revadă vreodată în viața-i pe nefericita ei soră.

Şi dete să plece, dar rănitul bâjbâie după mâna ei.

— Şi d-ta, domnişoară Margot? întreabă el încet, fără a-şi lua privirea dela ea. — Incotro vrei să pornești acum?

— Nu ştiu — nu mai am niciun cămin! izbucnește ea deodată.

Domnește câtăva vreme tăcere, apoi se aude din nou vocea lui Grosser:

— Eu sunt om bătrân, am trecut prin multe, şi înțeleg suferința şi durerile tainice ale semenilor mei. Vrei să mi te destăinuiești?

— Nu pot! se împotrivește Margot.

— Dacă te rog — eu, un om, care poate că nu va mai părăsi vreodată patul acesta? Dacă-ți făgăduiesc, să nu spun nimănui ceva? Eu doar nu văd o străină în d-ta, ci pe zânişoara mea blondă, Berta!

Atunci, deodată, ghiața ce înconjura parcă inima lui Margot, se topește. Dacă ar putea destăinui cuiva toată nemărginita ei suferință, poate că s'ar uşura şi ea apoi.

Vorbește, la început în cuvinte întretăiate, apoi tot mai agitată, tărâtă de sentimentele ei. Astfel descrie ultimele ei lupte până în momentul în care căzu asupra ei bănuiala că făptuise crima şi fu socotită apoi drept moartă.

Grosser n'a întrerupt-o, aspiră parcă muzica blajină a vocii sale, privește îngândurat, dar cu adâncă compătimire, pe biata fată dela picioarele lui.

— Şi pe contele Hohenegge îl mai iubești, nu-i aşa? întrebă el în sfârşit.

Doar lacrimile ei dau răspunsul.

— Dar, deoarece și el te iubește, de ce nu vorbești despre groaznica taină, care vă desparte pe amândoi și vă face atât de nespus de nenorociți? De ce-l minți pe el, pe tatăl d-tale, pe d-ta însăți și te 'ncarci cu rușine și dispreț, decât să te duci să te arunci la pieptul lui?

— O fac de dragul lui, din prea multă iubire, căci nu numai posesia bărbatului iubit dă fericire! Trebuiam să-mi cumpăr fericirea cu prețul nenorocirii lui.

— Nu s'ar putea să aflu și această din urmă taină? La mine e bine păstrată, Margot!

Sărmana mai șovăie nițel, apoi se apleacă, înfiorată asupra patului și murmură câteva cuvinte, care nu-și greșesc efectul înfricoșător.

— Nu pot să fac din el un om fără cămin și fără nume, să fac din el un cerșetor, care ar blestema ziua în care a zărit lumina zilei! spune ea printre lacrimi.

— Dacă e așa — atunci firește că te înțeleg, copila mea! zice el blajin, — dar ca să-l lași celeilalte, e totuși ceva îngrozitor. Dar ce-ai fi făcut dacă fierbintea d-tale iubire te-ar fi mânat la un pas greșit? Tânărul conte voise să te facă soția lui, iar tinerețea are sânge furtunos...

Se întrerupe deodată, căci Margot se lovește cu amândouă mâinile peste obraz, gemând înăbușit.

— Sfinte Dumnezeule, — chiar așa de departe au ajuns lucrurile? Dar atunci trebue să vorbești neapărat! Doar e în joc onoarea d-tale!

— Chiar de ar trebui să cerșesc pe stradă cu copilașul meu în brațe — nu pot și nu-l voiu nenoroci pe Eberhard de Hohenegge!

Limpezi și hotărâte ies cuvintele din gura lui Margot. Bătrânul bancher simte prea bine că ea își dă seamă de toată gravitatea situației sale.

— Și la dreptate nu te gândești, Margot? întreabă el cutremurat. Celuilalt să-i se răpească dreptul său?

Margot privește în sus cu adâncă tristețe.

Cine e celalt? Oare o mai fi în viață? Unde s'o fi aflând? Știe el oare că existența lui e învăluită într'o astfel de taină?

— Și dacă s'ar ivi totuși?

— Atunci — da, atunci aș trebui de sigur să vorbesc și eu, — în cazul acesta nici Eberhard n'ar proceda altfel. Dar până atunci — nădăjduiesc, că nimic nu mă va sili să-l trădez!

Grosser recunoaște că orice încercare de a o convinge e inutilă. Nu-și poate lua ochii de pe Margot, care stă ca frântă înaintea lui, căruia i-a desvăluit taina vieții sale; de ce tocmai lui, singură n'ar putea-o spune.

Vrea să se ridice încet.

— Și acum vă rog să mă lăsați să plec! șoptește ea. — Aici se află banii furați dela dv., nu lipsesc decât câteva mărci, le voiu restitui de îndată ce-mi va fi cu putință. Imi exprim însă o singură dorință: Cruțați-o pe biata mea soră! Nu spuneți că ea e amestecată în afacerea asta! E și așa nemărginit de nenorocită!

Dar iată că mâna rănitului o reține locului.

— Margot, zice el încet, — ai auzit și d-ta cum te-am luat drept mica mea zână blondă, pe care am pierdut-o din pricina unui bărbat. Mă prăpădesc de dorul ei. Dar știu că n'o s'o mai revăd vreodată, o voce îmi spune că e moartă, pierdută în

Cereți mâine numărul 27 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

lumea largă! Nu eşti d-ta o moartă vie? N'ai spus d-ta că o femeie a fost îngropată sub numele d-tale, care avea la dânsa, întâmplător, unele lucruri pe. cari d-ta le pierduseşi în noaptea aceea?

— Da, — aşa am spus, şopteşte Margot, dar asta n'are nicio însemnătate! Moarta nu-mi mai poate ajuta.

— Poate că da! Dacă pleci de aici, nu ştii încotro s'apuci. Împlineşte rugămintea unui om bătrân, care de sigur că nu va mai părăsi patul lui de suferinţă — rămâi la mine, ca Berta Walther, cum se numea fiica mea adoptivă; n'o mai cunoaşte nimeni altul decât bătrânul meu servitor şi acesta mi-e devotat până la moarte.

Nenorocitei îi se părea că n'ar fi înţeleş bine.

— Eu să?... O, sunteţi aşa de bun! Aţi auzit că iubirea mea m'a făcut să cad — şi totuşi?

— Poate că tocmai de aceea, zice rănitul, clătinând din cap. O să găsim noi cum să împăcăm lumea. Dacă-mi împlineşti dorinţa şi iei chiar de acum asupră-ţi îngrijirea sănătăţii mele, îl putem şi concedia pe infirmier. Spune da, Margot — e numai şi numai spre binele d-tale, spre salvarea d-tale!

Margot îşi ţine fruntea între mâini. Prea multe evenimente se precipită asupra ei. Să aibă iar un cămin, să-şi găsească iar o ocupaţie, tocmai aici la omul acesta, căruia sora ei în unire cu Masca-Roşie i-a provocat rana cea gravă?

— Nu pot, nu trebue să primesc ajutorul acesta! exclamă ca tremurând.

Bolnavul zâmbeşte.

— Nu faci decât un bine unui biet om bătrân, adu-i iar în casă un firicel de rază de soare, de care-i atât de dornic, murmură el, privind-o blajin.

Margot mai luptă o vreme cu sine, apoi rezistenţa îi e învinsă. Sărută cu nemărginită recunoştinţă mâna bolnavului.

— Dacă vă încredeţi în mine, dacă credeţi în

cuvintele mele, atunci sunt gata! zice ea printre lacrimi.

S'a făcut seară. In casa bancherului rănit, Grosser, a apărut fiica adoptivă a acestuia. Berta Walther. Nimeni nu știe de unde a venit, nu i se pun niciun fel de întrebări, căci se știe că tânăra fată, cu expresia ceea atât de tristă în toată înfățișarea ei, are mulți ani grei în urma-i.

Bătrânul servitor rămâne zgârcit la vorbă. A avut înainte de amiază o lungă convorbire cu stăpânul său și aranjă apoi tot ce ceruse Grosser dela el. Apoi ea se duse cu trăsura la micul hotel, unde trebuia să aștepte pe Alice. Dar, temerile lui Margot nu rămaseră neîndreptățite — sora plecase, fără ca să fi lăsat vreun cuvânt, voind să dispară pentru toți și toate.

O odaie drăguț aranjată care răspunde în același coridor ce ducea la camera bolnavului, fu predată lui Margot, căci ea și nimeni alta este Berta, pupila reîntoarsă acasă.

Bătrânul servitor, inițiat în toate, îi arătă dintru început încredere deplină și chiar el fu acela care, după porunca stăpânului său, îi dădu explicații lămurite asupra persoanei aceleia pe care ea avea s'o înlocuiască și asupra relațiilor familiare.

Berta Walther fusese luată de bancher ca s'o crească, încă de pe când fusese mică de tot. Mama ei ci-că ar fi murit într'un sat din Prusia. Cine era n'ar fi putut spune nici servitorul, dar că nu era niciun fel de rudă cu bancherul, asta o știa cu siguranță.

Grosser cunoscuse copila cu un prilej oarecare într'o vacanță și deoarece era părăsită și izgonită de pretutindeni, el căpătă lesne permisiunea să ia orfana cu el la oraș și s'o crească.

Astfel crescu Berta până ce ajunse o fecioară înfloritoare; se făcuse frumoasă ca o dimineață de primăvară, și era adorată de bătrânul bancher.

Și cu toate astea într'o bună zi, soarta îi hărăzi acestuia o lovitură năpraznică.

Fata cam romantică se îndrăgosti de un artist

al unui mare circ din Berlin, de un călăreț-acrobat.

Grosser află curând situația adevărată, urmară scene furtunoase, căci omul acesta plin de experiența vieții, aflase îndată că iubitul Bertei era un om vulgar, o fire brutală. Dar fata nu voia să știe nimic despre asta și într'o bună zi dispăru.

Din Londra veni o scrisoare dela Berta, că se afla la domnul Charrey, cum se numea călărețul-acrobat, și că imploră iertarea tutorelui său.

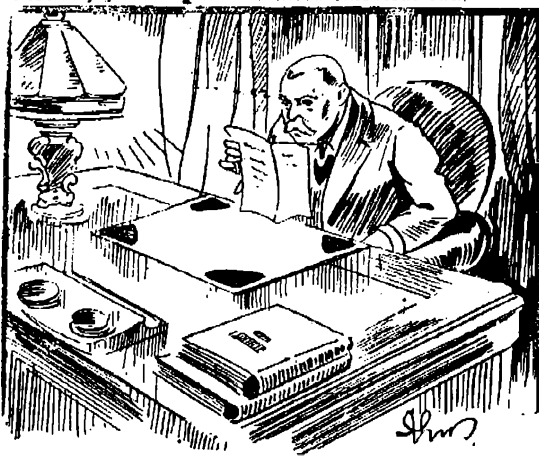

Grosser însă era lovit adânc în inimă. Omul care-i furase pe zâna lui blondă, îl insultase, voise chiar să-l lovească, odată când îi făcuse o vizită. El nu mai răspunse, ci aruncă în foc orice scrisoare venea dela ea, fără ca măcar s'o deschidă, căci îi recunoștea scrisul de pe plic.

Nimeni decât bătrânul său servitor nu vedea cum ochii îi înotau în lacrimi.

De atunci trecuseră aproape doi ani. Acum în urmă — să fie vreo zece zile de atunci, — sosi iar o scrisoare. De astă dată, bancherul o citi, pre-

simțea se vede, că în cuprinsul ei era ceva important.

Berta îi comunica, în chip sfâșietor, că fugise dela seducătorul ei, deoarece acesta decădea tot mai jos și că a ajuns chiar un criminal. S'a dedat băuturii, o maltratează, o amenință cu moartea, așa că ea fugise dela el într'o noapte.

Nu știe încă, dacă va putea scăpa de urmărirea lui și să ajungă la Berlin, deoarece o urmărește și o păzește groaznic. Berta ruga pe bancher, cu asigurările cele mai fierbinți, ca să-i găsească un azil, când va sosi, de n'ar fi decât numai chiar ca să moară în pace.

Bancherul aștepta zi cu zi. Altceva ce putea face, de vreme ce nu-i știa vreo adresă? Dar Berta nu veni și bătrânul își închipui că Charrey dăduse de urma ei și o reținuse iar.

Detectivii particulari, tocmiți de Grosser și cari plecaseră la Londra, nu putură aduce nicio informație liniștitoare. Erau chiar de părere că Berta Walter ar fi moartă și că fusese probabil înlăturată de omul care o urmărise.

Astfel stăteau lucrurile, când Margot sosi în locul celei pierdute. Infirmierul fu concediat, iar ea luă asupră-și îngrijirea bolnavului.

În odaia mat luminată a vilei, șade lângă patul bolnavului, care ține mâna ei într'a lui. Cu puțin înainte fusese aici doctorul și-și găsi pacientul mai slăbit decât până acum. Grosser s'a agitat prea mult și acum corpul se răzbună. La plecare, doctorul dăduse ordine severe ca bolnavul să nu vorbească decât foarte puțin și asta încet de tot și să nu se agite cătuși de puțin.

— Povestește-mi din copilăria d-tale, zice bolnavul rugător, ca în vis aproape. — Vocea d-tale dulce o să-mi facă bine.

Și Margot povestește din zilele trecute.

Deodată, bătrânul servitor ridică portiera de plus și privește pe noua îngrijitoare.

Are în mână o scrisoare.

Oricât de încet ar fi fost zgomotul, Grosser a observat și ridică privirea.

— Ce ai, Anton? O scrisoare — dela cine? întreabă el.

E prea târziu pentru servitor ca să se mai retragă.

— Domnule — dacă n'ar sta scris pe plic „Personal" și „de predat urgent", — n'aș fi îndrăznit! îngână el.

— Dă-o Bertei — să mi-o citească ea, se aude răspunsul.

Margot vrea să se împotrivească, — cine știe ce cuprinde scrisoarea! Dar Grosser insistă și trebue să-i se împlinească voința.

Margot deschide plicul și începe să citească, dar chiar după primele rânduri, pe cari și le-a murmurat pentru sine, se face palidă ca un cadavru.

— Nu — nu — altă dată, dragă domnule! se roagă ea, vrând să ascundă scrisoarea.

Dar, cu toate că e bandajat, Grosser se ridică și deschise ochii mari.

— Vine dela — Berta? Tocmai azi — Sfinte Dumnezeule, ce s'a întâmplat? Vreau să știu — citește! gâfâie el.

Margot n'are încotro Nesiguranța l-ar ucide.

Astfel că citește cu glas tremurător:

„Spre știință! Fiica d-tale adoptivă a fost găsită în stare de cadavru într'un canal al Berlinului și expusă la morgă. Dar era atât de descompusă că nu-i se mai putea recunoaște fața, și a fost luată drept altcineva. A fost înmormântată sub numele unela, Margot Ernemann!"

Asta e tot. Margot lasă din mână scrisoarea care nu e nici iscălită și n'are nici sus vreun titlu.

Vrea să cuprindă pe Grosser cu brațele, căci el se luptă să respire, un sunet răgușit îi scapă din gâtlej. Cu ochii închiși, el cade pe spate, pierzându-și cunostința.

— Doctorul — Sfinte Dumnezeule! Moare! strigă Margot.

Acum știe și ea cine-i moarta, care a fost îngropată în locul ei.

CAPITOLUL 38

Sora Georgine

Hector Rammont, Masca Roșie zace în secția arestaților dela „Charité". Glontele care l-a răpus e înfipt pe cât se pare sub umăr. Chiar și plămânul a fost atins, căci toate indiciile o dovedesc.

De îndată ce arestatul e întrucâtva în stare să priccapă, e expus la interogatorii, dar cari au întotdeauna un rezultat negativ.

Rammont refuză orice răspuns. Tot ce scoate din gură e numai batjocură și ironie și mereu își încredințează judecătorii că el va mai scăpa din mâna berlinezilor.

Asigurarea judelui instructor, că nu va găsi niciodată și în nici un chip prilejul pentru aceasta, îi smulge doar un zâmbet și cuvintele profetice:

— Așteptați!

E dela sine înțeles că autoritățile luaseră toate măsurile de siguranță, spre a împiedica orice putință de evadare. Arestatul, care n'a putut fi pus în lanțuri din cauza stării sale, nu e niciodată singur, nici ziua nici noaptea. Ușa e încuiată, ferestrele au gratii groase.

In trei locuri pe perete se află instalații de alarmă electrice, pentru cazul că Masca-Roșie ar îndrăzni, totuși, să se arunce asupra infirmierului sau asupra surorii de caritate. In afară de asta, coridorul e luminat, o a doua ușă de stejar îl desparte de scară.

Cum ar putea exista aci o putință de evadare?

Și cu toate astea Masca-Roșie spune și repetă mereu, morțiș, același lucru:

— Când mi-o veni ceasul, vă voiu sbura din mână!

Judele instructor nu izbuteşte să obţie nici cel mai mic amănunt asupra faptelor sau asupra legăturilor tainice ale lui Mască-Roşie, orice încercare e zadarnică!

Chiar a doua zi după internarea lui Rammont, se petrecu ceva ciudat. Infirmierul care trebuia să-l supravegheze, zăcea pe jos — în nesimţire, ca lovit de dambla.

Rammont însuşi apăsase cu mana butonul electric, ca să cheme pe paznici. Dar vreo explicaţie asupra misteriosului incident nu putu sau nu voi să dea.

Infirmierul, care fu readus cu mare greutate în simţiri, fu interogat. Dar nu putu da nicio informaţie. Fără ca pacientul, care sta întins în pat cu ochii deschişi, să-l fi atins, simţise deodată o ameţeală. Ar fi vrut să sară, să dea un semnal de alarmă, dar în aceeaşi clipă căzuse la pământ şi-şi pierduse cunoştinţa.

Un singur lucru ar fi putut să susţie cu jurământ: că Masca-Roşie însoţise toate astea cu un zâmbet.

Deoarece omul căpătase din nou crampe, trebuia înlocuit.

Autorităţi ale ştiinţei medicale cercetară cazul, dar stăteau în faţa unei enigme pe care n'o putură deslega.

Un al doilea infirmier îi luă locul, după ce căpătase aceleaşi instrucţiuni ca şi primul.

Chiar în aceeaşi seară zăcea şi el ca mort pe jos. Nici de astă dată nu se putu afla ce-l doborâse — numai Rammont... zâmbea.

Astfel că o adevărată groază se stârni în personal, fiecare ferindu-se de a fi trimis la omul misterios, şi cum întreaga secţiune era şi făr' de asta plină de pacienţi, trebuiră aduse şi din afară ajutoare. Firește că se procedă cu cea mai mare grijă la alegerea celor ce trebuiau angajaţi.

Cazul era greu, şi deoarece nu se găsea aşa de uşor cineva, şi urmând unei dorinţe a lui Mască-Roşie, se adresară la Institutul Surorilor de Cari-

tate, de nu s'ar găsi cumva vreo soră, care să vrea să primească un post așa de plin de răspundere.

A doua zi veni răspunsul. Sora Anna se va prezenta seara.

Când i se comunică lui Rammont aceasta, întoarse fața spre perete, nedând niciun răspuns.

...La Institutul Diaconeselor domnise înainte de amiază mare agitație. Sora Gertruda, o persoană mai în vârstă, suferise pe drum un accident și căzuse la pământ. Lângă ea se afla o fată tânără, care-i sări îndată într'ajutor și o dusese rănită la o trăsură. Sora rugă pe însoțitoarea ei, pe al cărei chip palid, dar dulce, îi se păruse că descoperă urmele unor suferințe sufletești, s'o însoțească până la casa Surorilor de Caritate. Pe drumul într'acolo află îndată, că fata se afla în Berlin fără de cămin și că trecuse prin amarnice suferințe. Nu insistă să afle mai mult dela sărmana fată, dar îi propuse să rămână la Institutul Surorilor de Caritate, creeându-și acolo o nouă existență.

Fata, care se numea Georgine Wellmann, acceptase din prima clipă și, deoarece sora de caritate se bucura de mare influență, putu chiar să rămâie îndată acolo. Hârtiile ei erau în regulă și nu strica nici că mult încercata fată, atât de tânără și de drăguță, fusese odată chelneriță. Părea că se pricepe la îngrijirea bolnavilor, după cum se și arătă îndată.

A doua zi veni cererea dela secția deținuților din „Charité". Sora Georgine, cum o numeau scurt pe noua angajată, se afla tocmai la secretariat, când superioara comunică celor de față vestea.

Un strigăt ușor scăpă de pe buzele sorei Georgine. Ochii tuturor se îndreptară asupra ei, care sta rezemată de perete.

— Ce-i cu d-ta, sărmană copilă? se 'ncrucișară întrebările din toate părțile.

Fata făcu o sforțare ca să se stăpânească.

— O, nu e nimic, șoptește ea sfioasă, am uneori crize ușoare de inimă — dar îmi trece repede.

Zâmbește chiar. Nimeni n'ar fi putut bănui ce se petrecea într'însa.

La întrebarea superioarei, dacă vreuna din surori ar vrea să meargă de bună voie la „Charité" urmă o tăcere generală.

Se știa doar în ce împrejurări misterioase fuseseră reduși la neputință cei doi infirmieri.

Superioara privea consternată dela un obraz la celălalt. Dar iată că sora Georgine se înfățișă superioarei.

— Trimiteți-mă pe mine la deținut, se ruga ea. Eu nu mă tem și prin fapta asta aș vrea să-mi câștig încrederea d-voastră.

Surprinderea generală fu mare, dar fata insistă că această dorință să-i fie împlinită, și după ce superioara îi mai dădu unele instrucțiuni, telefonă la „Charité" că diseară va veni o soră.

Începuse să se întunece, când Alice — căci ea și nimeni alta, era aceea care-o ajutase pe diaconeasă — fu dusă la directorul închisorii.

Severul bărbat își aținti asupra ei niște ochi sfredelitori, de parc'ar fi voit să-i citească fiecare gând de pe frunte. Dar apoi clătină din cap liniștit. In diaconese se poate încrede fără teamă, unei alte infirmiere, pe care n'ar cunoaște-o destul de bine nu i-ar încredința un post de o asemenea răspundere.

Șeful secției deținuților e chemat și orientează pe soră, în cuvinte scurte. Apoi îi spune s'o urmeze și Alice urcă cu el scara de piatră.

Inima îi bate să se spargă, genunchii îi tremură, aproape că nu mai poate respira. Dac'ar bănui oamenii de aici cine e!

— Să ai grijă, soră, o sfătuiește infirmierul șef. Arestatul e unul dintre cei mai rafinați criminali, care nu dorește altceva, decât să găsească un mijloc de scăpare. Pare-se că e legat cu Necuratul.

Ea nu poate răspunde; s'ar trăda, atâta zbuciium e în ea. Șeful îi arată o ușă.

— Am ajuns. Omul numit Masca-Roșie zace singur; nu trebue să vorbească cu nimeni. La cel mai

mic semn suspect, nu trebue să dai decât semnalul de alarmă.

Şeful descuie. Alice se ţine de pereteă, căci îi se pare că va cădea jos de frică.

Dacă Hector o recunoaşte, dacă el manifestă cea mai mică spaimă — atunci totul e descoperit şi e şi ea arestată.

Situaţia e într'adevăr îngrozitoare. Deodată, uşa se deschide.

— Vino, zise infirmierul-şef.

Intră mai întâi într'o încăpere mică, goală, în care nu se află decât o masă şi un scaun. O a doua uşă trebue descuiată.

În sfârşit, va vedea pe omul pe care ar trebui să-l dispreţuiască, să-l urască, şi căruia, cu toată stricăciunea lui, îi s'a dat cu trup şi suflet.

O încăpere destul de mare — un pat de fier — pe perne un cap palid, înconjurat de păr negru—şi alături...

Dumnezeule mare! Bărbatul care se ridică de

pe scaunul pe care şezuse, este — tatăl Alicei, Ochiu-de-Pisică!

— Scuzaţi-mă, domnule, zice şeful, fără a observa groaza însoţitoarei sale, căci merge înaintea ei. Noua soră a sosit chiar acum!

Alice păşeşte în camera bolnavului. E cu neputinţă de descris ce simte ea în aceste câteva secunde. Are impresia că ar trebui să se repeadă înapoi, nebună — dar cu repeziciunea fulgerului îşi dă seamă că toate uşile coridorului sunt încuiate.

N'ar putea face decât câţiva paşi. E pierdută şi aşa şi aşa!

Ochiu-de-Pisică aruncă doar o privire indiferentă asupra îngrijitoarei. Apoi tresare. Sora se întoarce, ca din întâmplare, cu faţa spre fereastra cea mică, cu gratii. Detectivul nu poate vedea trăsăturile ei, nici părul, pe care-l ascunde sub bonetă.

De ce fusese cuprins adineauri de o atât de crudată neîncredere?

— Nu mai am nimic de făcut aici, zice el aspru, întorcându-se scurt spre ieşire.

Infirmierul-şef l-a urmat în încăperea cea mică, unde descuie uşa spre coridor.

— La scară, n'aveţi decât să sunaţi pe colegul meu, mai spune el şi se desparte de detectiv.

Apoi se mai întoarce odată în camera bolnavului, ca să dea ultimele instrucţiuni surorii de caritate.

...Cum se făcu, de întâlni Alice pe tatăl ei la Masca-Roşie?

Detectivului îi fusese dat să afle că criminalul pe care-l culcase la pământ cu un glonte, cu toate că era rănit şi se afla într'o situaţie desnădăjduită, nu făcea niciun fel de mărturisiri, ba se purta chiar cu gândul să evadeze.

După mai multe convorbiri cu şeful poliţiei, îşi ceru permisiunea să poată vorbi singur cu rănitul.

De sigur că aceasta îi fu acordat fără întârziere.

Şi astfel porni la Masca-Roşie. Era curios întru-

cătva, să vadă cum îl va primi omul acesta sinistru care înfruntase de atâtea ori autoritățile polițienești și care zăcea acum cu un glonte în piept.

Dar ceea ce-l intriga cu atât mai mult pe Hartenberg, era că nu putuse încă afla nimic despre Alice, care-i scăpase în dimineața aceea dela hotelul „Bradul Verde". Ea avea cele două milioane, de asta era încredințat, dar unde se afla ea?

După ce se legitimă față de slujbașii instituției, fu dus la Hector Rammont, unde-l lăsară singur, după cum ceruse chiar el.

Deținutul îl recunoscu îndată. Hartenberg crezuse că-l va găsi cu mult mai slăbit, decât era cazul, și-și zise că mizerabilul, chiar dacă glontele se mai afla în trupul său, juca totuși o mică comedie doctorilor și îngrijitorilor săi.

După părerea lui, avea mai curând posibilitatea să evadeze de aci din secția bolnavilor, chiar dacă detectivul se 'ntreba zadarnic, cum ar putea Masca-Roșie înșgheba aceasta.

Cum află Hartenberg despre accidentul celor doi infirmieri, se hotărâse să clarifice și această întâmplare.

Nu era prea lumină în încăpere când se înfățișă rănitului.

— Mă recunoști de sigur? întrebă el scurt.

Hector Rammont susține calm privirea lui Ochiude-Pisică.

— Ah, Excelența Sa, Rajahul din Mahori! zice el. Nu mi-aș fi închipuit că-mi vei face onoarea vizitei d-tale!

— O să-ți treacă îndată pofta de ironii, răspunde Hartenberg. M'ai dejucat de două ori, de amândouă dățile, numai pentrucă ai izbutit să pui stăpânire pe fiica mea.

— Ai dreptate! zâmbește Rammont cu politeță exagerată, și nu mi-o lua în nume de rău dacă-ți spun îndată, cu prilejul acesta, că o să reușească aceasta și a treia oară!

— Probabil că și de astădată cu ajutorul lui Alice? sună întrebarea tăioasă a detectivului.

— Poate — dar până una-alta nu sunt încă edificat asupra acestei chestiuni! Când va veni timpul, o s'o aflați.

— Asta înseamnă că aștepți până vei fi complect vindecat?

— Chiar așa. N'am a mă plânge de îngrijirea ce mi se dă!

— Și ca mulțumire îți otrăvești infirmierii!

Cuvântul cade greu, tăios, dar Rammont nici nu tresare măcar.

— Ah — cunoști și d-ta acea mică poveste? Firește, ce ți-ar putea rămânea ascuns d-tale, vestitul nou Sherlock Holmes! Dar dovedește-mi mai întâi de toate că întrebuințez vreun mijloc spre a ameți pe oameni!

— O voiu face, îți dau cuvântul meu — și-ți mai dau cuvântul meu că te voiu preda călăului, chiar dacă ai fi legat cu Satana!

— Foarte drăguț din partea d-tale, zice Rammont râzând, — dar nu e de loc nevoie să anticipăm. Ce voiești dela mine? N'ai venit fără vreun motiv deosebit.

— Am venit să te întreb unde se află ascunsă Alice. Te-a însoțit în noaptea aceea, asta e limpede, dar mi-a scăpat, tocmai când eram gata să pun mâna pe ea la „Bradul Verde"!

— E demna mea elevă, — foarte frumos din partea ei! Îl ironizează criminalul. Și mai ce?

— Spune-mi, unde se află nenorocita, și-ți dau cuvântul meu de onoare, că o las să fugă chiar azi în străinătate, oricât mi-ar veni de greu.

Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Rammont.

— Mă socoți atât de naiv ca să mă las prostit? Dar o să vezi că nici nu mă tem măcar să-ți spun unde se află fata, pe care am de gând s'o iau cu mine la plecarea mea din Berlin — pleacă-ți urechea și vei afla locul, unde se află Alice!

Hartenberg, care se așezase pe un scaun lângă pat, se ridică încet. Rammont își ține amândouă

mâinile pe plapomă. Ochiu-de-Pisică îşi aţinteşte un timp privirea asupra lor.

Se apleacă apoi, către criminal dar în aceeaşi clipă îi apucă amândouă mâinile, ţinându-le strâns ca'n menghinea.

— Blestem! şuieră Masca-Roşie, — diavolul te ndemnă la jocul ăsta!

Ochiu-de-Pisică râde batjocoritor.

— Jucăm cu aceleaşi cărţi, stimabile! zice el şi'n aceeaşi clipă a şi smuls din degetul criminalului un inel, cu toate că acesta se împotrivise strașnic.

Se retrage repede şi examinează cu atenţie inelul, la fereastră.

— Imi închipuisem! Fleacul ăsta l-au trecut doctorii cu vederea. Ar fi trebuit să ţi-l ia de cum ai fost internat, şi atunci cei doi infirmieri n'ar fi suferit accidentele acelea!

— Nu înţeleg ce vrei să zici! mărăie Masca-Roşie.

— Atunci ţi-o voiu spune mai lămurit. Inelul acesta e gol pe dinăuntru, o mică operă de artă, de acelea cari se executau în Italia pe timpul otrăvitoarei Lucreţia Borgia. Am pentru a doua oară în mână o astfel de operă diabolică. Capsula, acoperită artistic cu un rubin turtit, conţine trei mici despărţituri, cari sunt umplute cu otravă lichidă — o otravă, al cărei efect, probabil că nu-l prea cunosc nici doctorii noştri. O picătură mică de tot stropită în obraz, e deajuns, să zărmice, la pământ pe cel atins, de parcă l-ar fi lovit trăsnetul! Aceeaşi drăgălăşie mi-o rezervaseşi şi mie, cu siguranţă. Foarte mulţumesc! De astădată am fost ceva mai deştept. Inelul îl păstrez eu, efectul lui am să-l încerc jos cu vreun cătel sau cu vreun iepuraş de casă.

Cereţi mâine numărul 28 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5

Prevăzător, detectivul face să alunece în buzunarul lui prețiosul obiect.

— Ei, și acum ai vrea să-mi spui într'alt chip, unde se află Alice?

— Nu, nu-ți mai da nicio osteneală.

— Așa, ei și dacă ți-oi spune eu acum că cele două milioane au fost regăsite că au și fost înapoiate bancherului Grosser?

— Chiar atât de originală n'o fi fiica d-tale! întâmpină Rammont. Atunci la ce ar mai avea un tată atât de deștept!

— Banii au fost predați, — de către cine, nu vrea s'o spuie nici bancherul, dar poți citi și d-ta comunicatul autorităților.

Și întinde o foaie lui Mască-Roșie.

— Te cred, răspunse după o scurtă pauză deținutul. Vasăzică, banii s'au întors! Bine, atunci mi-i voiu lua iar! Puțin cam greu, n'am ce zice, — dar femeile îți fac uneori asemenea pozne!

Hartenberg are pe limbă un răspuns cam aspru dar se reține. Față de omul acesta nu trebuie arătat decât un calm de oțel, același pe care-l posedă și el. Nimic nu-l uluiește.

— Intreb pentru cea din urmă oară — unde-i Alice?

— N'ai decât s'o cauți, nu de geaba ești numit noul Sherlock Holmes! răspunde Rammont cu impertinență. Dar una te sfătuiesc — grăbește-te, căci altminteri s'ar putea prea ușor, ca să și pornesc în excursie cu mititica, înainte ca d-ta să fi descoperit locul unde e ascunsă.

Detectivul strânge pumnii în taină. Ar fi în stare să omoare pe ticălosul ăsta, care-și bătuse joc de el și care s'a priceput să-l lovească atât de greu în cele mai sensibile puncte ale ființei sale.

— Mă duc, zice el posomorât, dar te asigur că te voiu urmări ca cel mai zelos vânător, dac'ai izbuti cumva să mai evadezi odată, cu toate precauțiunile luate. N'am să cunosc tihnă, nici somn până ce n'oiu da de urmele d-tale, chiar de ne-ar despărți mări și

țări. Voiu goni mereu pe urma d-tale, și numai atunci mă voiu odihni, după ce capul d-tale va fi căzut în coșul călăului!

Înfiorător sună cuvintele acestea și cu toate astea nu fac niciun efect.

— Vrei să-ți spun ceva, Rajahule? Scutește-te de osteneala asta! Chiar dacă ți-ai consacra întreaga viață, să-l răpui pe Masca-Roșie, tot n'o să izbutești. Și dacă oiu muri, fii sigur că nu va fi sub securea călăului, ci voi muri de moarte naturală!

Asta sună ca o profeție.

Detectivul clătină din cap.

— Fantazii, nimic altceva! Poveștl de copii mici. O să-ți treacă repede pofta de astfel de ironii impertinente!

— S'așteptăm, stimabile!

In momentul acesta se produce un zgomot la ușă. Vine infirmierul. Poate că o aduce pe sora de caritate, pe care o ceruse Rammont, nu fără oare care gând hotărât.

Rochiile acestora sunt largi și lungi și e foarte ușor să te faci de nerecunoscut sub o astfel de deghizare.

Și asupra femeilor el a exercitat doar întotdeauna o putere demonică!

Privirea lui scrutătoare îi trădează chiar în semi-întunericul amurgului, cine e sora aceasta.

Se simte străbătut ca de un curent electric. Ar vrea să-i rădă în nas omului de lângă el, să-l ironizeze sângeros — căci, aceea pe care o caută, propria lui fiică, e doar colea! Vine deghizată la el în închisoare.

Alice se întoarce spre fereastră, iar detectivul părăsește încăperea cu infirmierul-șef.

Sora face o mișcare, gura ei abia de poate înăbuși sălbatecul strigăt de spaimă ce dă să-i pornească din piept.

— Hector, o Dumnezeule! — gâfâie ea.

— Tăcere! Infirmierul-șef se întoarce — dacă bănuiește ceva, totul e pierdut!

Şi ascultătoare, ea aşteaptă ca împietrită.

Infirmierul e iar în cameră şi rece îi dă ultimelee instrucţiuni. Alice, abia de-l înţelege. Dă doar mecaniceşte din cap.

Apoi infirmierul pleacă din nou. Afară, ridică din umeri, minunându-se de firea lăcută a surorii.

— Sunt curios cum o s'o scoată ea la capăt cu individul cela!

Amândouă uşile sunt din nou încuiate. Masca-Roşie a auzit asta desluşit. O ultimă rază de soare licăreşte printre gratiile de fier ale ferestrei. Alice se aşează pe marginea patului şi-i cuprinde pe Rammont, care s'a ridicat în coate.

— Hector — Hector!

— Ce cauţi tu la mine, omul pierdut? întreabă el blajin.

— Să te salvez, Hector — sau să mor cu tine! răspunde ea.

Şi Rammont dă din cap. Credinţa lui nu-l înşelase!

CAPITOLUL 39

Fiţi credincioşi la moarte

Zăpuseală dobortoare domneşte în vila bogatului bancher Grosser. Doctorii şi-au dat toată osteneala să salveze pe rănit, dar ştiinţa lor a rămas neputincioasă.

Şi el însuşi simte, ştie că se apropie cu încetul de sfârşit. Nu numai rana şi pierderea sângelui, pe cari le-a suferit, au făcut din el un muribund. Ceea ce stinge cu totul flacăra vieţii lui este durerea pentru pierderea Bertei.

Că a trebuit să moară singură şi părăsită, ea, pe care o păzise ca pe o păpuşică delicată; ea, înecată în apa murdată a canalului! asta îl roade, îi chinuie inima.

Chiar şi devotata îngrijire a lui Margot, care poartă aci în casă numele Bertei, nu putu salva pe bătrân. Firesţe, nu vorbi nimănui de ceea ce-l

chînuia în faină, dar ochii lui fixau aproape fără de întrerupere chipul îngrijitoarei sale, care-i amintește pe cea pe veci pierdută.

Ce nu mai poate da moartei, să capete ea cu prisosință. Încă nu știe sau nu bănuiește Margot ce plănuiește nobilul domn. Surprinzătoare ca un trăznet din senin, avea să afle intenția lui.

Grosser își exprimase dorința, să vie la el un notar. Bătrânul său servitor cheamă pe consilierul juridic, care conduce de ani de zile afacerile bancherului.

El n'o cunoscuse pe adevărata Berta Walther.

Grosser vrea să aranjeze cu notarul totul, cu amănuntime, înainte de a-și lua rămas bun dela viață. Acum notarul stă în fața patului bolnavului și Anton aduce mereu alte hârtii din dulap, după cari omul de afaceri al bancherului se poate orienta; notarul scrie dorințele muribundului.

Ca încheiere Grosser își redactează testamentul — el singur cu notarul. Atât Margot cât și Anton părăsesc încăperea pentru scurtă vreme.

Bolnavul vorbește încet de tot, iar notarul notează totul cu exactitate. Dar apoi tresare deodată și privește pe Grosser.

— Domnule bancher, voiți? Aveți serios intențiunea? exclamă el surprins.

— De ce nu? exclamă bolnavul. Mi-e mintea foarte limpede, d-ta o poți mărturisi. Testamentul nu poate fi atacat. Cuprinsul lui e valabil, așa cum e redactat acum, numai pentru cazul că fiica mea adoptivă nu va respinge propunerea.

— Dar gândiți-vă, fata asta tânără... pe când dv., domnule bancher!

— M'am gândit la toate, dragă domnule consilier, eu pot fi socotit ca și mort. Și dacă fac pasul acesta atât de important, am motivele mele, destul de serioase.

Consilierul juridic pleacă capul adânc mișcat.

După zece minute cheamă pe Anton la căpătâiul stăpânului său poftind, totdeodată, în camera alătu-

rată, pe Margot la o convorbire serioasă, pe care ea i-o acordă cu inima palpitândă, presimțind ceva sinistru.

— Chiar adineauri, domnișoară, domnul Grosser mi-a dat însărcinarea să vă rog să-i împliniți ultima dorință și să fiți soția lui!

Margot se trage îndărăt.

Oare și-a pierdut mințile? Ea, soția bătrânului bancher? Ea, care poartă într'însa pe copilul contelui de Hohenegge? Nu, probabil că n'a auzit bine, nu se poate să fie așa cum au auzit urechile ei!

— Înțeleg surprinderea d-tale! aprobă notarul. Nici cu mine n'a fost altfel. Dar apoi am priceput. Nu trebue să-ți ascund, ceeace recunoaște și tatăl d-tale adoptiv — că i se apropie sfârșitul. Doctorii toți l-au condamnat, toate chestiunile de afaceri sunt puse la punct. Dar o anumită dorință primează totul. Dorește ca d-ta să-i porți numele și să-l moștenești. În această ultimă privință nu pot de cât să te felicit — tatăl d-tale adoptiv e multi-milionar.

— De ce a căzut tocmai asupra mea alegerea aceasta? îngână ea. Poate că și doctorii prea văd totul în negru, ei o să se îndrepte, și va gusta încă viața!

— Din nefericire nu mai prea am speranța asta. Criminalul a lovit prea bine și prea adânc. Dacă-mi dai voie să te sfătuiesc, atunci împlinește această ultimă dorință a unui muribund, domnișoară Walther!

Margot își frânge disperată mâinile. Gândul de a deveni soția unui muribund, de a trebui să-i șoptească pe patul de moarte cuvântul de veșnică credință și de iubire, o umple deodată de nemărginită groază.

— Nu pot! nu pot! zice ea printre hohote de plâns.

Notarul privește plin de compătimire pe tânăra fată.

— Sărmană copilă! Imi dau foarte bine seamă de simțimintele d-tale, dar atunci trebue să vorbești d-ta însăți cu tatăl d-tale adoptiv. El dorise doar ca să te pregătesc. Du-te la el înăuntru, te rog!

Și, cu pas șovăitor, ea trece pragul spre camera bolnavului.

La un semn din ochi, Anton părăsește camera.

Ochii lui Grosser caută chipul alb, înspăimântat, de colo, dintre cutele portierei, apoi spune încet, blajin de tot:

— Margot!

O cheamă din nou cu vechiul ei nume! Atunci o părăsește deodată tăria, și cade plângând înaintea lui.

— Sărmană copilă prostuță, zice el în șoaptă. De ce te temi oare? N'avea frică! Nu-ți vreau decât binele, vreau să te scap de toate furtunile vieții. Nu am rude. Oamenii străini s'ar certa pentru averea mea, tu însă ai putea face mult bine, mai poți

ajunge odată fericită. Firul vieții mele se va curma poate mâine. Nu e decât o formalitate. Nu ai un nume, copilă, ți-l dau pe al meu, ție — și copilașului tău, când o zări lumina vieții. Nu vrei să-mi satisfaci această ultimă, mare bucurie?

Toată rezistența ei se frânse.

— Totul — am să fac tot ce dorești, spune ea printre lacrimi, sărutându-i mâinile, — tată — lasă-mă să-ți spun tată!

Bolnavul mângâie cu duioșie părul strălucitor al lui Margot.

— Azi, încă tatăl tău — mâine, soțul tău!

Pare-se că Anton presimțise ce are de gând stăpânul său. Știe și el că moartea trebue să vie; cu mare greutate își reține lacrimile.

Și mai știe una — că va sta mereu în preajma acestei fete, spre a veghea asupra binelui ei, căci vor veni furtuni pe care muribundul nu le mai prevede.

Spre seară se celebrează ciudata cununie la patul muribundului. Anton trebuise să înștiințeze îndată pe notar, care aranjă cele necesare.

După dorința insistentă a lui Grosser, Margot se îmbracă cu o rochie simplă de mătase albă și se împodobește cu voalul. Lacrimile ei cad în țesătura fină, dar ea nu mai poate da înapoi — căci e vorba de împlinit ultima dorință a muribundului.

Doi doctori sunt în camera bolnavului, un funcționar judiciar, bătrânul procurist al băncii, un preot și mireasa. Toți cei de față sunt îmbrăcați în haine de ceremonie; o masă a fost împinsă până la pat, pe ea se află hârtii și tocuri, câteva scaune prin apropiere.

Domnește tăcere adâncă. Anton tocmai a tras de o parte portiera, și notarul apucă de mână pe Margot, care păsoște pragul, ca s'o ducă spre scaunul de lângă pat.

Peste chipul muribundului trece ca o rază de soare. Ca și Margot azi — o, așa era Berta lui,

când o dusese pentru ultima oară la balul elitei. Ochii îi licăresc, iar buzele lui rostesc încet:

— Berta — odorul meu — vino, vino!

Mișcată, ea se pleacă asupra lui și sărută fruntea lui albă, destinată morții.

Apoi începe solemna dar scurta ceremonie. Contractele sunt iscălite — preotul pune două mâini una într'alta și-și rostește cu voce mișcată binecuvântarea.

— Fiți credincioși până la moarte!

Bolnavul închide ochii ca 'n vis.

— Până la moarte credincios! murmură el.

Toți cei de față se întorc spre a-și ascunde emoția, în firida din colț, bătrânul Anton hohotește cu fața în palme.

Margot însă rămâne în genunchi lângă pat, capul bălaiu cu vălul fin și-l ține ascuns în perne. Verigheta de aur îi strălucește în deget, a devenit soția muribundului.

Fără de zgomot se depărtează slujbașii, preotul și martorii. Cel din urmă își ia bună-ziua bătrânul procurist.

— Servește-o și pe ea cu aceeași credință ca și pe mine! îi spune Grosser. Rămâneți cu bine cu toții!

Minutele se scurg, afară noaptea își cântă cântecul ei visător. Bătrânul care pe patul de moarte fiind a crezut că mai face o faptă bună atinește ușor.

— Rămâi lângă mine! șoptește el.

Horcăitoare, dar abia simțită îi e respirația.

Bătrânul Anton stă cu ochii plânși lângă pat. Obosită, Margot se ridică și cade în jilțul de alături. Mâna muribundului se odihnește într'a ei.

Anton mai toarnă câteva picături din doctoria întăritoare printre buzele bolnavului și o privire de recunoștință a acestuia îi răspunde.

— Îți mulțumesc, — bătrânule bun și de omenie — am îngrijit și de tine!

— O, stăpâne — nici nu m'am gândit măcar

la asta! răspunde servitorul plângând. O, de-aș fi putut muri eu în locul d-tale!

Iar o pauză lungă.

Iată că buzele lui Grosser se mișcă din nou. Ridică pleoapele. Privirile lui se afundă în ochii lui Margot. Un zâmbet fericit se împrăștie peste chipul muribundului.

— Mica mea zână blondă! șoptește el, de parc'ar fi uitat tot ce s'a petrecut în ziua aceasta, de parc'ar mai trăi Berta lui și ar mai ședea ca odinioară lângă el și i-ar ține mâna. Îți mai aduci aminte — cum am călătorit prin munți — marca cu valurile ei de argint mișcător — munții în lumină auric — cum licăresc și ard! Și jos în vale un păstoraș cântă: „Seara când coboară — stelele sclipesc" — îți mai amintești?

— Da, îmi amintesc, afirmă Margot, căci ea nu trebue să turbure fantaziile muribundului.

Las' să creadă că ea e Berta, cu gândul acesta să adoarmă somnul de veci.

Din depărtare mare vine prin noapte sunetul unui clopot.

— Se sună de culcare, șoptește muribundul, — noapte bună, noapte bună! Somn dulce și fii fericită!

Apăsarea mâinii lui slăbește, ochii lui rămân deschiși. ultimul tablou duios a rămas întipărit în ei — bancherul Grosser a murit.

Anton se mișcă, spaimă se întipărește pe chipul lui.

— Stăpâne — stăpâne! exclamă el.

Privește în ochii lui Grosser și apoi cade în genunchi.

— Mort! zice el izbucnind în plâns. Odihnească-l Dumnezeu în pace!

Capul lui Margot cade înapoi pe perna jilțului. A leșinat.

— De azi încolo e văduva bancherului Grosser!

Înmormântarea bancherului s'a făcut în toată

tăcerea și simplitatea, așa cum și-a exprimat el dorința încă depe când fusese în viață. Simplu cum a trăit, așa voia să meargă și la odihna de veci.

Într'un faeton, cu văluri cernite, Margot urma convoiul funebru. Chiar și în fața mormântului deschis ea nu-și ridică vălul decât pentru câteva secunde.

Lângă ea se afla bătrânul Anton și notarul decedatului. Ceremonia funebră se sfârși repede, și numeroșii funcționari ai firmei, care avea să fie în curând transformată într'o societate pe acțiuni, aruncau priviri curioase și pline de interes asupra tinerei văduve, care fusese cununată cu bancherul pe patul de moarte. Foarte puțini văzuseră vreodată pe Berta Walther și asta doar în treacăt, dar o invidiau pe biata fată de norocul ce dăduse peste ea de a deveni moștenitoarea milionarului.

Margot se întoarse în faetonul ei la vilă, unde-și schimbă îndată hainele. Simțea adevărată durere și era foarte turburată de moartea lui Grosser. Numai că nu se simțea ca soția lui.

Bătrânul avusese dreptate cu vorbele sale: nu era decât o formalitate această cununie ciudată; el voise doar să-i dăruiască ei o viață nouă.

Și recunoscând aceasta ea îngenunchiă, și aci în tăcerea iatacului ei se mai rugă odată din adâncul inimii pentru sufletul mortului.

Nu voia și nu putea rămâne aci în Berlin, unde o pândea primejdia de a întâlni pe tatăl ei, pe Alice, pe contele Eberhard și chiar pe Leonie. De îndată ce va fi aranjat afacerile mai urgente, se gândea să plece în Sud, spre Nissa sau Menton, unde credea că va fi în siguranță, că nu va întâlni pe niciunul din cunoscuții de odinioară.

Anton bate încet la ușă.

La răspunsul ei, el pășește pragul, calm și respectuos.

— Doamnă, domnul consilier juridic întreabă dacă n'ați avea ceva a-i spune înainte ca d-sa să părăsească vila!

Margot dă din cap obosită.

— Îl rog să rămâie. Aș avea să-i spun câteva cuvinte — în salonul albastru.

Curând se află înaintea domnului îmbrăcat în negru, care o salută cu o plecăciune adâncă.

— Vă mulțumesc încă odată, domnule consilier, pentru tot ajutorul pe care mi l-ați dat în ceste zile grele din urmă, șoptește ea.

— O, mă rog, doamnă, răspunde el. Am făcut cu dragă inimă, din prietenie pentru Grosser. E un om nobil, bun!

— Da, adevărat, asta era!

— De acum sunteți îngrijită pentru totdeauna, toate chestiunile materiale sunt ca și regulate de împuterniciri depline și n'o să vă mai chinuiți multă vreme cu chestiunile acestea. După ce, veți fi revenit, când gândiți să plecați?

— Da, aș vrea să plec, curând — cât de curând Aici mă cuprinde o neliniște și o spaimă inexplicabile!

— Nu stă nimic în calea plecării dv. Nu rămâne, doamnă, decât să-mi dați câteva iscălituri și toate chestiunile de afaceri sunt rezolvate. Și chestia moștenirii se lichidează repede și neted, căci decedatul a lăsat ordine precise. Vă salut, doamnă, dacă aveți nevoie de mine chemați-mă!

Îi sărută mâna și părăsește salonul.

Margot stă multă vreme la fereastră, ținându-și fruntea fierbinte în palmă; ochii ei albaștri rătăcesc afară în parc, în depărtare.

Toate aranjate de decedat! Nicio piedică de nicăieri! Poate călători, toate chestiunile de afaceri se vor rezolva aci dela sine, iar marea ei moștenire va fi administrată cum e mai bine.

E bogată — milionară!

Dar ceea ce-i lipsește, ce nu va putea obține cu toate milioanele ei, — e fericirea, pacea!

Un zgomot o face să tresară.

Anton intră în cameră, cu fața neliniștită, speriată.

— Ce este? S'a întâmplat ceva? întreabă Margot îngrijată.

— Doamnă, o vestește Anton, este afară un om care dorește să vă vorbească. Am vrut să-l expediez, căci pare cam băut.

— Cum se numește?

— Nu vrea să spuie decât doamnei!

— N'a spus cu ce prilej a venit încoace?

— Ci-că ar fi ceva foarte important, că v'ar interesa foarte mult, răspunde servitorul, — ar fi vorba de afișul poliției.

— Afișul poliției?

— Da, privitor la cele două milioane furate sau ceva, tot îndrugă omul.

— Doar îi vei fi spus că banii au fost regăsiți?

— Cum de nu, dar el tot a rămas. Și cu un ton ridicat a adăugat: Ce are face? Mai am și altceva de discutat cu doamna. Spune-i numai că n'are să-i pară rău dacă mă primește, căci altminteri aș trebui să comunic poliției ceea ce știu.

— Ce mă sfătuiești, Anton?

Bătrânul servitor își leagănă capul.

— Omul îmi e, firește, nesimpatic, are ceva suspect, brutal în chipul lui — dar poate că e în posesia unor taine primejdioase. Voiu sta pe aproape, dacă doriți. Ascultați-l!

— Bine! Să intre! Când oiu suna, va însemna că doresc intervenția d-tale, zice Margot hotărâtă.

Și se așează pe un taburet tapisat, silindu-se să-și impună un calm desăvârșit.

Anton introduse pe străin. El aruncă în juru-i o privire îndrăzneață și apoi se înclină scurt.

— Bună ziua, zice el, tăios.

— Ce dorești? Ce lucru important ai a-mi comunica? întreabă tânăra văduvă, privind cu răceală pe vizitator, care-și oprește privirile sclipitoare asupra ei, zâmbind ciudat.

— Am asistat azi la înmormântarea domnului bancher, adică numai așa, dela distanță, mă 'nte-

legeți — dincolo de zid, răspunde el cu voce răgușită de băutură.

— Ce vrei să spui cu asta?

— O, nimic deosebit, — numai, că eu, firește, eram deosebit de interesat. Vasăzică, babacul a murit!

— Vorbește mai respectuos despre mort, altminteri pun să te dea numaidecât afară! izbucnește Margot revoltată.

Omul o străpunge cu o privire furioasă, strânge pumnii și vrea să-i arunce un cuvânt insultător, dar apoi se răsgândește.

— Păi da — o să vedem!

— Spune-ți numele, îi pretinde Margot. Dacă ai avut afaceri cu decedatul, adresează-te băncii! Aci nu-i locul!

— Banca nu mă privește cătuși de puțin. Eu aparțin casei! obiectă el. Și pentruca să știți îndată cine sunt — Hermann Erbach mi-e numele!

Margot clatină capul.

— Nu te cunosc! zice ea.

— Văd și eu! Cu atât mai rău pentru d-ta.

— Cum?

— Chiar d-ta ești doamna Grosser?

Margot tresare fără de voie. E cuprinsă de o presimțire ciudată.

— Decedatul mi-a fost soț — da — ce vor să însemneze toate astea?

Ea s'a ridicat încet, întinzând mâna spre butonul soneriei. Simte un fel de groază față de omul acesta, care o privește impertinent cu ochii lui umflați de beție.

— Vasăzică doamna Grosser! Ei da! Așa am auzit! Și sunteți de sigur Berta Walther, aud?

— Ce te privește pe d-ta? M'ai cunoscut?

— Ba bine că nu! Și încă destul de aproape, dar asta e firește o prostie! Dacă ai fi d-ta Berta Walther, n'ai fi putut deveni doamna Grosser—ar fi pur și simplu cu neputință!

— Cum cu neputință?

— Foarte simplu: Berta Walther, fiica adoptivă a domnului bancher ştie foarte bine, că a devenit la Londra soţia legitimă a lui Monsieur Charrey!

Ca lovită de trăznet, Margot se trage îndărăt cu faţa îngrozită, privind ţintă la cel care-i vorbea.

— Şi acest Charrey — acest — sfinte Dumnezeule! gâfâie ea, apucându-şi fruntea în mâini.

Individul zdrenţeros şi cherchelit se înclină ironic.

— La ordinele d-tale, stimată doamnă, sunt chiar eu, Hermann Erbach, numit la circ: Monsieur Charrey!....

CAPITOLUL 40

Un truc primejdios al lui Mască-Roşie

Bolnavul de la secţia deţinuţilor, cu vestitul nume „Masca-Roşie", pare a se împăca mai bine cu noua îngrijitoare, decât cu infirmierii cari tot mai zac bolnavi în urma accidentului.

De când Ochiu-de-Pisică a descoperit misteriosul inel otrăvitor şi l-a smuls lui Mască-Roşie, nu mai e vreo primejdie ca cei din jurul lui să mai sufere vreun nou „atac"

Hartenberg ţinu numaidecât o consfătuire cu judecătorul de instrucţie şi cu ceilalţi slujbaşi. Şi medicii dela „Charité" erau de faţă. Inelul fu deschis şi se găsi într'una din adâncituri, încă vreo câteva picături din otrava necunoscută până atunci.

Incercarea ce se făcu asupra unor animale bolnave, dovedi îndată puterea colosală a acestei otrăvi îngrozitoare, care se putea probabil număra printre otrăvurile şerpilor indieni sau prin acelea

Cereţi mâine numărul 29 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

folosite pentru otrăvirea săgeților. De cum respira cineva otrava, căpăta crampe groaznice, o parte infinit de mică era deajuns ca să întindă animalul ca mort, la pământ. Dar după câteva ore își revenea, doar membrele mai păstrau un tremur.

O picătură întreagă aducea moartea.

De unde avea Masca-Roșie otrava aceasta înfiorzitoare?

Și hârtiile, sau mai bine zis recomandațiile surorii celei noi le cercetase detectivul. Nu exista niciun motiv de neîncredere față de sora Georgine. Superioara n'avea decât cuvinte de laudă pentru ea.

De ar fi presimțit măcar Ochiu-de-Pisică cine e în realitate această nouă soră Georgine!

Trei zile au trecut.

Masca-Roșie se află singur cu Alice, care șade pe un scaun lângă pat.

Privirile ei se odihnesc pe chipul interesant și cam palid al bărbatului, de care nu se poate despărți și pe care trebue să-l salveze, chiar de ar costa-o viața și fericirea ei, apoi.

— Și acum, să discutăm serios planul nostru, Alice, îi șoptește el.

Nu era niciodecum așa de slab cum se arăta față de medicul curant.

— Rana nu-mi mai face nici un fel de neplăceri. Iubitul tău papa ar fi trebuit să ocheaască mai bine.

— Hector, te implor! se roagă încet nenorocita, acoperindu-și cu amândouă mâinile obrăjorul fin, drăgălaș.

— Ei bine, lasă! o liniștește el. O, Doamne, nu lua și tu toate în tragic. Nici nu port măcar pică domnului detectiv. Ne urmărim reciproc, ba are unul ba celălalt mai mult noroc — și cu asta basta! Și mă gândesc așa dar că a venit vremea să zburăm de aici! Ce crezi tu despre asta?

— Eu sunt unealta ta, Hector, poți cere orice dela mine, te urmez orbește! Și nu mă îngrozesc decât de ziua în care mă voiu trezi și în care te

voiu vedea în lumina în care te vede toată lumea! şopteşte sărmana fată.

— Ce ne pasă nouă de restul lumii? Proşti sau nerozi sunt cu toţii! M'am săturat. Vreau să plec de aici! Ai inspectat cu atenţie clădirea?

— Sunt şi eu supraveghiată cu severitate, se vaetă Alice. Toate ferestrele sunt cu gratii, toate uşile încuiate cu broaşte puternice, pretutindeni se află instalaţii de alarmă! O evadare e absolut cu neputinţă, nu ne rămâne altceva decât să murim împreună!

Plângând, îşi pune Alice capul pe marginea patului.

Faţa lui Mască-Roşie are o expresie întunecată. Îşi strânge pumn mâna ce şi-o ţine pe plapumă.

— Să triumfe ei de astădată că m'au prins în cursă? scrâşneşte el. Nu! Nu socot jocul pierdut, nici cu riscul de a cădea victima călăului. Atunci la ce folos a ajuns numele meu să fie obiect de groază?

Priveşte câteva minute în gol. Ridică apoi capul.

— Când e ziua ta de ieşire, Alice?

— Azi după amiază; dar trăsura care mi se pune la dispoziţie mă duce dela „Charite" deadreptul la Casa Surorilor de Caritate. Nu trebue să intru în legătură cu nimeni!

— Mi-am închipuit eu. Totuşi, astă seară, când ai să iei paza de noapte, trebue să-mi aduci câteva lucruri pe cari o să ţi le descriu mai amănunţit.

— Ce sunt alea? întreabă Alice, speriată.

— Joe o să ţi le dea. Trebue să-l cauţi!

— O mai fi în Berlin?

— Cred cu siguranţă că da. Trebue să fi renunţat la plecare, de îndată ce a auzit despre arestarea mea. Notează-ţi vechea lui adresă.

Îi şopteşte câteva cuvinte.

— Dar nu-l pot căuta, Hector. Cum să părăsesc neobservată Institutul?

— Scorneşte şi tu un motiv serios, n'o fi chiar atât de greu. Trebue neapărat! Salvarea mea de-

pînde de asta, ca să am în mână ceva ce posedă numai Joe.

— Ce-i aia?

— O sticluță mică. O poți ascunde între vestmintele tale, chiar dacă te percheziționează!

— Nu-mi poate procura nimeni altcineva picăturile pe cari mi le ceri?

— Nimeni nu le are, nimeni nu le cunoaște!

— Și — asta te poate salva?

— Da! Ascultă!

Și-i șoptește lungă vreme la ureche, fața nenorocitei capătă însă îndată o expresie de nemărginită groază.

— Nu. — Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Să-ți ajut cu mâna mea, ca tu —? Nu pot una ca asta!

— Trebue! Ți-o cer! zice el cu hotărâre, strângându-i mâna. — Nu există de astădată altă scăpare pentru mine!

— Și dacă nu izbutim — dacă venim prea târziu — dacă suntem împiedicați de a deschide sicriul?

Fata privește pe Masca-Roșie cu ochii împietriți de groază.

— Treaba voastră! Aci e în joc viața mea — oricum, trebue să risc! Și acum ascultă mai departe!

Și el o trage și mai aproape, tot șoptindu-i la ureche, până ce se aude afară un zgomot.

Vine schimbul — un nou paznic.

Cu mare zgomot se deschide ușa.

Doi bărbați sunt afară.

— Soră Georgine, ai ora d-tale liberă! zice unul din ei, infirmierul-șef.

Masca-Roșie a mai schimbat cu Alice o privire repede.

Alice urmează pe șef, care merge tăcut lângă ea, descuiând și încuiând ușile și însoțind-o până 'n holul de jos.

Acolo se oprește un moment.

— Scuză-mă, soră, zice el în felul lui aspru, dar parcă mi s'a părut adineauri că deținutul de sus ți-ar fi aruncat o privire ciudată. Masca-Roșie se poartă cu gânduri de evadare, asta o știm

cu toții. Dar să-și ia nădejdea, că am purtat noi cu toții de grijă să nu izbutească. Viu nu scapă omul ăsta din mâinile noastre. Dar are, se zice, asupra femeilor o putere inexplicabilă și o fi nenorocit destule până acum. O spun asta numai așa....

— Îți mulțumesc, domnule infirmier-șef, răspunde Alice cu mult calm. Eu n'am observat de fel ciudata privire a bolnavului.

Și pornește mai departe; infirmierul privește după ea clătinând din cap și mormăind.

— Aici nu prea pare să fie lucru curat; în orice caz, voiu raporta șefului meu!

Dar acesta își rade de el.

— Ești de altminteri un slujbaș inteligent și destoinic, zice acela. Dar de astădată vezi năluci. Ce ar putea născoci deținutul, ca să scape de aci prin toate ușile și zidurile, peste curțile păzite — tare aș fi curios să știu! De altminteri, am expediat raportul. Mâine va fi transportat într'o celulă cumsecade. Ticălosul prelungește la infinit comedia boalei.

Infirmierul-șef se depărtează în tăcere.

Face din nou drumul până la celula lui Rammont. A cercetat din nou toate ușile, toate ferestrele. „Șeful are dreptate; ar trebui să se întâmple o minune extraordinară, ca Masca-Roșie să evadeze de aci".

...In trăsura pe care i-a pus-o la dispoziție poliția, Alice se întoarce la Casa Surorilor de Caritate. Zadarnic caută să găsească un pretext, prin care să poată obține permisiunea de a circula neobservată o oră, până a nu se întoarce la „Charité"

Obrazul îi se aprinde de o roșeață subită; nu-i mai rămâne altceva decât minciuna. N'a mințit niciodată — niciodată! Dar Rammont așteaptă ca ea să-l ajute, îi pretinde chiar!

Trăsura se oprește, a ajuns la destinație.

După o jumătate de oră cere să vorbească superioarei. E primită îndată, căci au prins-o dragă cu toții.

— Ai vreo plângere, copila mea? Ți-e prea grea

slujba la „Charité"? Să trimit o altă soră mai în vârstă? întreabă superioara.

Alice clatină capul.

— O, nu, Maică, nu e asta! Aș avea altă rugăminte fierbinte! Iertați-mă că n'am îndrăznit să mi-o exprim mai de mult.

Își curmă firul vorbelor, dar trebue să continue — trebue!

— Când am venit încoace — am trecut sub tăcere că abia de scurtă vreme am pierdut-o pe maică-mea, spune ea cu glas întretăiat de lacrimi. E îngropată la cimitirul Ierusalim. A fost unicul, ultimul meu sprijin. Aș dori să mă rog la mormântul ei — pentru întâia oară de când zace în pământ rece. Mi-ați putea împlini această cerere, Maică?

— Dacă-i numai atât — am deplină încredere în tine, copila mea, zice superioara. Cât vrei să lipsești?

— Doar vreun ceas. Seara mă întorc iar la „Charité".

— Atunci du-te — și cată să nu întârzii!

Respirând ușurată, Alice se depărtează, murmurând un cuvânt de mulțumire.

S'a făcut, a înșelat, a mințit — de dragul lui, pentrucă el i-a cerut-o!

Știe adresa lui Joe. Omul de încredere al lui Mască-Roșie n'a părăsit orașul. Ia o trăsură, spune birjarului s'o ducă la cimitir, dar după un sfert de oră de mers își schimbă gândul.

La Rosenthaler-Tor, unde a cerut apoi să fie dusă, coboară și plătește birjarului.

Poartă uniforma de soră de caritate, lucru la care n'are încă dreptul. Dar superioara a făcut o excepție de astă dată, căci speră să capete într'însa o credincioasă ajutoare.

In vălmășagul de lume de aci, nici că e luată în seamă. Zorită, pornește spre strada apropiată. Se oprește în fața unei case vechi cu aspect nu prea îmbietor.

— Numărul 135, citește ea.

Privește repede în juru-i. N'o urmărește nimeni?

Nu. Deci se 'ncumetă să intre. Urcă trei trepte. La o ușă întunecată se află o tăbliță.

„Karl Krause, croitor de damă".

Sună.

Ușa se deschide și o femeie robustă apare în prag.

— Cine ești d-ta? Ce dorești? întreabă bătrâna neîncrezătoare.

Alice cunoaște foarte bine lozinca pe care i-o dăduse Masca-Roșie, ca să se facă cunoscută.

Abia a murmurat câteva cuvinte, că femeia se și retrage speriată și lasă pe Alice să intre.

— D-ta vii dela — Masca...? șoptește ca buimăcită femeia. — Cine-ar mai fi crezut una ca asta!

— Unde e Joe? Du-mă numaidecât la el, răspunde Alice.

Femeia pornește înainte pe coridorul întunecos și deschide o ușă. Se vede un mic atelier de croitorie, în care nu lucrează decât un singur om.

— Aici e domnul, domnișorică!

Alice privește nu puțin uimită pe omul îmbrăcat murdar, care-o întâmpină. Nu e altul decât omul de încredere al lui Mască-Roșie, Joe, banditul.

Ușa s'a închis; femeia rămâne în coridor.

— Ah — d-ta ești — d-ta! exclamă criminalul oferind Alicei un scaun. — Ia loc, te rog. Aci nu putem fi deranjați. Omul pe care-l înlocuiesc momentan și al cărui nume îl voiu purta atâta vreme cât voiu crede necesar, din pricina poliției, zace alături beat mort, dar supraveghiat de mine. D-ta porți costum de soră de caritate! Asta-mi spune deajuns! Ce-mi trimite vorbă „șeful"?

— A luat hotărârea să fugă și d-ta să-i vii într'ajutor!

— Mi-am închipuit, zice dând din cap Joe, care se pricepe atâta la croitorie cât un elefant la balet. — Dar de astădată o să meargă mai greu. Nu mai suntem decât patru la Berlin, ceilalți au scăpat nerecunoscuți, am rămas doar eu cu avantgarda mea — pentru cazuri neprevăzute.

Criminalul nici nu întreabă măcar cum a izbutit Alice să scape și să se furișeze ca soră de

caritate în preajma lui Rammont. Toate astea el le socoate ca lucruri obișnuite.

— Ascultă ce m'a trimes să-ți spun! răspunde Alice.

Și-și vorbesc în șoaptă. Dar Joe sare deodată în sus, surprins.

— Cere picăturile? exclamă el.

— Să i le aduc azi încă! E porunca lui!

— Cunoaște efectul, își mormăie el în barbă, — dacă intervine întâmplător cea mai mică piedică, e pierdut.

— Da, dar nu există altă scăpare. Pe căi obișnuite nu poate fi salvat!

Joe își freacă fruntea.

— Hm — dacă spune chiar el, atunci așa trebue să fie! Bine! Picăturile le am la îndemână. Spune-mi ce altceva mai cere dela mine? Trebue să iau contact și cu oamenii mei?

— A prevăzut totul!

După un sfert de oră, Alice pleacă de acolo și pornește pe coridor, ascunzând între cutele rochiei o sticluță mică de tot.

Cu respirația gâfâindă, începe să coboare. Dar — tocmai când să pășească spre a doua platformă, se retrage, tresărind speriată.

In fața ei a apărut o uniformă polițienească — comisarul de poliție Mörner! Un hazard nenorocit l-a adus în casa asta, care adăpostește chiriași cari nu se bucură tocmai de o reputație bună.

Cei doi se privesc câteva secunde; Alice recunoaște îndată pe polițist. Tresare și el, se oprește — nu găsește însă îndată cuvinte.

Dar sora a și coborât treptele, oprește o trăsură care tocmai trecea, sare în ea și pleacă.

Mörner privește nehotărât după ea. O soră de caritate! Drace, unde a mai văzut el fața asta?

Il străfulgeră un gând — e nenorocita Alice, complicea lui Masca-Roșie! Acum ar putea s'o aresteze, dar pe stradă nici urmă de Alice. Mörner se întoarce în casă, necăjit.

— Venea dela catul al treilea, zice el. — Poate că aș căpăta îndată vreo informație.

La dreapta locuiește un funcționar dela poștă,

la stânga un croifor de damă. Mörner nu cunoaşte pe omul acesta. Dar sună, aşa, la întâmplare.

Iar apare femeia. Durează cam mult până să deschidă.

— Valeu, domnule sergent, da' ce s'o fi 'ntâmplat? strigă ea speriată.

— Doresc să iau nişte informaţii. A fost aici o soră de caritate — da sau ba?

— Una de alea cu scufie albă 'n cap — hai?

— Ia nu mai îndruga la prostii! A fost aici o soră?

Femeia se zăpăceşte tot mai mult, când deodată se deschide uşa şi apare Joe, şchiopătând şi trăgându-şi pantalonii.

— Bună dimineaţa, dom' sergent — 'mniaţa! exclamă el răguşit. Maică-mi îi piere întotdeauna graiul de cum zăreşte pe vreun domn dela poliţie. Cu ce vă pot servi?

Mörner repetă întrebarea, necăjit.

— Păi da, cum de nu, domnişoara soră de caritate doar îi aduce bătrânei pensioara lunară, zice Joe râzând. Ce oameni de treabă şi buni, ăştia.

Mörner se depărtează.

— Chestia asta nu-mi prea place; cel mai bine ar fi ca Ochiu-de-Pisică să ia în cercetare şi afacerea asta! mormăie el, coborând scara.

— Prefectura poliţiei! porunceşte el unui birjar.

Sus la Krause, Joe împinge pe femeie de o parte.

— Blestem, poliţia, parc'a fluierat!

Sora Georgine a ajuns punctuală la „Charité", reluându-şi slujba. Se face noapte, se aprind luminile, o trăsură intră în curtea spitalului.

In camera medicului-primar apar doi domni care-i prezintă o scrisoare.

— O ordonanţă a procurorului. Deţinutul, supranumit Masca-Roşie, trebue adus încă în astă-seară la „Moabit"! (Curtea criminală din Berlin

— Bine zice medicul-primar.

— Bine, zice medicul-primar.

clopotele de alarmă pornesc să sune unul după altul.

— Ce o mai fi și asta? exclamă medicul-primar. Doar n'o fi o revoltă — sau vreo poznă chiar de-a lui Mască-Roșie?

Se și aud pași apropiându-se. Este infirmierul-șef. Intră grăbit.

— S'a întâmplat ceva deosebit? exclamă doctorul.

Infirmierul nu găsește cuvinte.

— Masca-Roșie — așa ceva nu s'a mai pomenit — a... a...

Privirilor slujbașilor se pironesc încordate, pe chipul infirmierului-șef.

— Dar vorbește odată, îl silește șeful, cu nervii încordați. Ce-i cu Masca-Roșie?

— A murit! exclamă infirmierul.

Tresar cu toții.

— Cum? Iată ceva la care nu m'am așteptat nicidecum! Ce s'a întâmplat oare?

Infirmierul raportează, foarte consternat încă, ceea ce a constatat el însuși...

Să vedem, ce s'a petrecut sus în camera bolnavului.

Însoțită de infirmierul-șef, Alice și-a reluat locul lângă patul lui Mască-Roșie. După plecarea infirmierului, și după ce ușile fură din nou încuiate, ea scoase la iveală sticluța căpătată dela Joe și i-o înmână lui Rammont.

El o privi cu un zâmbet ciudat și păru a-i cântări exact, cu ochiul, conținutul.

Apoi întinse Alicei mâna.

— Rămâi cu bine! Se prea poate ca — în orice caz sub securea călăului nu vreau să ajung!

Spusese aceasta foarte rece, aproape fără emoție.

Alice însă îl cuprinse deodată cu amândouă brațele și strigă, uitând totul din juru-i:

— Nu face una ca asta — fie-ți milă! Mor de frică.

Cu o mișcare puternică, el o împinse în lături.

— Mai bine nu uita cele ce ți-am mai spus!

A și scos dopul sticiuței. Alice a văzut, vrea să-i cadă în brațe — dar e prea târziu; el a și golit

dintr'o sorbitură conținutul și-i întinse sticluța goală.

— Ascunde-o!

Acesta fu ultimul lui cuvânt. Trupul îi se contractă, îl cuprinseră crampe groaznice, ochii stau să-i iasă parcă din orbite, iar brațele-i întepeniră în gol.

Doar un horcăit înăbușit iese din gâtlejul lui. Apoi, tot trupul îi tresaltă într'o smucitură puternică și peste o clipă zace întins la pământ.

In primul moment de groază, Alice se târî spre ușă, dar acolo căzu jos, tremurând; înainte de a fi putut lua vreo hotărâre, se și pomeni cu trupul întepenit, lipsit de viață al lui Rammont pe podea.

Vrea să-l ridice, dar e cuprinsă de un fior, o spaimă nebună amenință s'o scoată din minți.

Mai ține sticluța în mână. Mecanic, o face să dispară în buzunarul rochiei.

Apoi bâjbâie după semnalul de alarmă — afară răsună clopotul, apoi al doilea— al treilea! Alarma vine din celula lui Masca-Roșie, fapt ce ridică tot personalul în picioare.

Rezemată de peretele celulei, cu privirile sticloase ațintite asupra trupului neînsuflețit de pe

podea, Alice așteaptă, ascultând sgomotul de afară care se apropie.

Se descuie ușă, repede, violent, căci se crede că sora e în primejdie — apoi pătrund doi infirmieri.

— Ce s'a întâmplat ?— strigă unul din ei.

Dar cuvântul îi moare pe buze. Atât el cât și colegul său au văzut trupul întins la pământ al lui Mască-Roșie.

— Ce s'a întâmplat cu individul ăsta? exclamă ei deodată ca dintr'o singură gură.

— Nu știu — a avut o criză — am încercat să-i torn pe gât doctoria, dar s'a năruit ca mort! geme ea cu fața palidă ca a unui cadavru.

Infirmierii ridică pe Masca-Roșie și-l întind în pat. După constatări exterioare, omul e mort. Atâta lucru mai pricep și ei!

— Rămâi aici, colega, spune unul din ei. Eu trebue să mă duc să raportez directorului.

Alice începe să se miște, pe când infirmierul-șef pleacă în fugă, uluit deabinealea, căci nu-și poate explica accidentul.

Trebue și ea să dea o mână de ajutor, altminteri ar putea fi bănuită că ar fi dat primejdiosului deținut vreo băutură tainică.

In vremea asta, jos, infirmierul-șef a făcut raportul.

E dela sine înțeles că vestea morții lui Mască-Roșie vine cu totul neașteptată, cu toții se gândesc la vreo nouă uneltire a criminalului. Doctorul-primar al secțiunii urcă cu doi asistenți și cu cei doi slujbași ai justiției, vrând să se convingă cu proprii lui ochi.

Lumina turbure a amurgului cade pe fereastra cu gratii a celulei. Cu fața pământie, cu buzele convulsiv strânse, Masca-Roșie zace întins pe pat.

Medicii încep îndată să încerce mijloace de a-l readuce la viață. Nu vor, pur și simplu, să creadă că omul acesta sinistru să le fi fost smuls de o moarte subită.

Și după toate semnele exterioare nu se arată ca deținutul să fi căpătat un atac de apoplexie. N'a luat nici otravă, căci lipsesc simptomele, și apoi,

niment n'ar putea spune cum de a ajuns omul la otravă.

Deocamdată Alice e în afară de orice bănuială. Își adună ultimele ei puteri și ia parte la truda generală.

Se aduce un aparat de oxigen, se fac mișcări ritmice cu trupul încă mlădios al lui Rammont și din când în când doctorul-primar ascultă, doar o auzi o ușoară bătaie a inimii.

Totul zadarnic — Masca-Roșie este și rămâne mort!

Doctorul însuși rostește această constatare și cere asistenților săi să întrerupă lucrul.

— Omul nu mai are nicio scânteie de viață în el, ori că ar fi un caz de catalepsie, cum n'am mai întâlnit încă în lunga mea practică medicală, încheie el.

Palidă, abia în stare să se mai ție pe picioare, Alice a asistat la toată această scenă.

Acum tresare. Doctorul îi vorbește.

— Spaima pe care ai tras-o în urma acestei subite întâmplări, te-a lovit greu, soră, îi zice el compătimitor. Imi dau foarte bine seamă. O să treacă mult până să-ți revii. Păcat că nu l-am putut preda pe mișelul acesta călăului. Ar fi meritat-o cu vârf și îndesat!

— Ce — se face cu mortul? întreabă Alice istovită, uitându-se la Hector Rammont.

— O, ne rămâne fireste nouă — sau mai bine zis colegilor mei! răspunde doctorul. O să-l transportăm mai întâi în camera mortuară, până ce se vor fi terminat formalitățile judiciare, dar apoi...

Se oprește un moment, căci expresia de încordare de pe chipul Alicei îl izbește fără de voie.

—Apoi e îngropat, nu-i așa? întreabă fata.

— Da, zice doctorul-primar, — mai înainte însă, știința are și ea un drept de a face studii asupra acestui tip uman excepțional. Ii se va face deci autopsia!

Ochii Alicei capătă o expresie de nespusă groază.

— Autopsia? murmură ea cu glas sugrumat.

— Desigur! Aparține doar statului, mort sau

viu! Prin urmare vom desprinde mai întâi capul de trup și...

Nu mai poate spune nimic, căci sora Georgine cade la pământ cu un țipăt răsunător.

Cei doi asistenți și un infirmier se ocupă îndată de cea leșinată.

— Sărmana fată, a trecut printr'o spaimă prea mare, spune doctorul-primar. Dela început nu m'am putut dumiri, de ce a trimes Institutul Surorilor de Caritate o persoană atât de tânără la criminalul acesta rafinat.

Alice e scoasă afară și dusă în una din camerele de jos.

Abia și-a venit în fire și sare în sus. Ca fulgerul o străbate amintirea celor întâmplate.

Masca-Roșie presupusese că autoritățile vor voi să-l îngroape în toată taina. Între timp tovarășii săi, dintre cari se mai aflau câțiva în Berlin, îl vor libera din camera mortuară.

Dar acum, totul era pierdut!

Letargia în care se afla Rammont poate dura două-trei zile — dar înainte de a se trezi sau de a putea fi salvat, doctorii aveau să-i desprindă capul de trup.

Tabloul acesta o făcuse pe nenorocită să leșine.

Acum se ridică și-și netezește părul cu mâna. Trebue să încerce imposibilul spre a-și salva iubitul, chiar de ar fi s'o coste propria viață. Dar cum, cum? O doare capul, dar nu trebue să se lase abătută dela datoria ei de nicio slăbiciune. Minutele sunt prețioase.

Iată că intră o infirmieră; s'a întunecat, luminile s'au aprins.

— Ți-e mai bine, soră? Mă bucur! zice femeia. Prea te-ai încrezut în puterile d-tale, luând asupră-ți îngrijirea acestui om misterios! Slavă Domnului, că a fost redus la neputință pe vecii vecilor!

Alice roagă pe infirmieră să-i trimită un doctor. Acesta veni îndată.

— Aș vrea să mă întorc la Casa Surorilor de Caritate, zice Alice, doctorului. Credeți că prezența mea mai e necesară aici?

— Ţi se va permite cu plăcere să te întorci la Institut, răspunde doctorul. În orice caz însă, va trebui să dai mai întâi informaţiuni amănunţite, cum s'a petrecut ciudatul fapt. Domnii aceştia sunt în toate foarte scrupuloşi. Dar s'ar putea ca să ţi se ia interogatoriul la Institutul Surorilor de Caritate.

— Pot atunci să vă rog de o trăsură? — şopteşte Alice.

— Cu plăcere. Să vestesc şi pe şeful meu. După cum am spus, vei putea da şi mâine informaţiuni, asupra tuturor lucrurilor pe cari vrem să le aflăm şi noi şi autorităţile. Acum o să te poţi odihni ca să-ţi revii.

După zece minute Alice se urcă în trăsura, care trebue s'o ducă deadreptul la Casa Surorilor de Caritate.

Aproape în acelaşi moment, se apropie din partea cealaltă altă trăsură din care coboară Ochiu-de-Pisică. E însoţit de inspectorul Mörner.

Cei doi bărbaţi intră repede la „Charité", îndreptându-se spre cabinetul doctorului-primar. Hartenberg are o expresie întunecată. Zgârcit la vorbă, muşcându-şi buzele, păşeşte lângă Mörner.

Acesta a raportat la prefectura poliţiei observaţiile sale senzaţionale, că în trăsăturile unei surori de caritate a crezut că recunoaşte pe acea tânără fată care a fost sechestrată de Masca-Roşie şi care le-a scăpat, împreună cu criminalul, din vila prinţului Utaşin.

De oarece nu era vorbă de nimeni altă decât de Alice, fiica nenorocită a detectivului Hatenberg, şeful poliţiei telefonă neîntârziat lui Ochiu-de-Pisică. Din nefericire, detectivul trebui căutat în mai multe locuri, până ce putu anunţa că va apare în toată graba.

În vremea asta, şeful poliţiei dăduse ordin ca să fie supravegheată cu grijă casa în care fusese văzută sora de caritate; se făcură, de asemenea, cercetări amănunţite asupra presupusului croitor de damă Krause, dar fără niciun rezultat. Se constată

Cereţi mâine numărul 30 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

doar că acel Krause căpătase într'adevăr ajutoare dela diferite societăți filantropice și că făcuse de câteva ori cunoștință cu poliția și închisoarea.

Din câteva cuvinte numai, Ochiu-de-Pisică prinsese ce crezuse a descoperi colegul său Mörner.

— Trebue să ne ducem îndată la spital — la „Charité", zise Hartenberg rece. — Dacă sora de caritate de acolo ar fi într'adevăr... copila mea, atunci...

Se opri și respiră adânc.

— Ce-ai vrea să faci în cazul acesta? întrebă șeful poliției tot așa de calm.

— Atunci, cel dintâi lucru pe care-l voiu face va fi să predăm pe această... persoană justiției, tot așa cum l-am făcut inofensiv pe Mască-Roșie, — moartă sau vie, zise el cu un glas ce te înfioară. Și după ce aceasta se va fi făcut — îmi voiu da demisia din poliție — cariera mea va fi terminată!

Și fără a mai aștepta un răspuns dela șeful său, se îndreaptă spre ușă.

— Un moment! îi mai strigă acesta. Tocmai am trimes doi oameni cu un mandat al judecătorului de instrucție, ca să transporte pe criminal la arestul preventiv — încă în astă seară.

Ochiu-de-Pisică aprobă doar din cap. Măsura aceasta o socotește foarte bună. Dar încă n'au părăsit odaia el cu Mörner, când iată că sună telefonul.

Șeful poliției ia receptorul.

— Așteptați un moment, domnilor, poate că e vreun nou raport care v'ar putea interesa!

Ascultă o secundă și zise apoi, adresându-se celor doi domni:

— Vești dela „Charité"!

Urmă o pauză. Apoi fața șefului poliției exprimă o surprindere mare.

— Cum —? Masca-Roșie —? A fugit —?

Atât Mörner cât și Ochiu-de-Pisică se reped spre șef cu fețe speriate.

— Cu neputință! Asta ar fi... gâfâie Hartenberg.

Iar o pauză. Șeful poliției strigă în receptor:

— Imediat vor sosi doi polițiști spre a lua dispozițiile cuvenite.

Domnilor, zice el adresându-se celor doi, Masca-Roșie n'a fugit, după cum auzisem greșit adineaurî — criminalul e — mort!

Ochiu-de-Pisică îl privește mai întâi surprins, apoi zice încet:

— Dacă ceeace vi s'a anunțat e adevărat, atunci avem deafacă cu un nou truc al lui Masca-Roșie.

— Crezi că a înscenat vreo stratagemă? Dar știi că acolo sunt mai mulți doctori, adevărate capacități pe tărâmul medical! răspunde șeful poliției.

— Și totuși — nu cred în moartea acestui om! E legat cu iadul și, chiar dacă l-aș vedea spânzurat, încă aș nutri teama că ne joacă vreo farsă.

— Atunci încredințează-te cu proprii d-tale ochi și ia toate măsurile pe cari le crezi necesare.

Și cu aceste cuvinte, Hartenberg e concediat.

El se duce cu Mörner la „Charité", luând o trăsură. In timpul drumului, acela îi descrie mai pe larg întâmplarea din casa în care o găsise pe Alice.

Fata bănuiește că urmăritorii sunt pe urmele ei și că nu trebue în niciun caz să oprească trăsura dinaintea portalului Institutului. De cum va intra în casa aceea, va fi îndată arestată.

Trebue să plece, să coboare din trăsură în timpul mersului. Nu există alt mijloc de fugă.

Se uită pe fereastra trăsurii, care înaintează cu viteză tot mai mare.

Deodată, cotește pe o stradă lăturalnică, îngustă. Nu trec decât foarte puțini oameni pe acolo. Trăsura și-a încetinit și ea mersul.

Alice deschide binișor ușa cupeului. Cu un cuvânt de rugă pe buze, pune piciorul pe scară și sare jos.

Alunecă și cade în genunchi, dar se ridică repede, pornind spre parapetul podului. Acolo, se agață de balustradă. Trăsura merge înainte; vizitiul nu observase săritura pasagerei.

Tremurând din tot corpul, sărmana fată face sforțări ca să-și revie. Trebue să plece cât mai repede, căci se așteaptă să fie căutată foarte curând.

Coteşte în strada următoare şi, deodată, se aude strigată.

Tot sângele îi năvălește la inimă. A şi fost trădată?

În fața ei stă un lucrător cu fața murdară.

— Ce... vrei? exclamă Alice, speriată.

— Nu mă recunoşti? Cu atât mai bine dacă masca mea e atât de reuşită.

— Joe! exclamă Alice.

Deoarece el nu-şi schimbase şi vocea, ea l-a putu recunoaşte.

— Da, sunt chiar eu! Mă aflam în drum spre „Charité", căci am putut calcula exact când se va produce catastrofa, răspunde el repede. Îmi pot, de altfel, lesne închipui că ai nevoie de mine în asemenea împrejurări. Spune repede ce s'a întâmplat!

— Hector a murit!

Criminalul dă din cap satisfăcut.

— A avut efect vasăzică. A fost dus în camera mortuară, pentru ca mâine sau poimâine, speră ei, să-l poată îngropa în toată liniştea! Noi însă o să le cam stricăm socotelile. Eu am părăsit ascunzătoarea dela croitorul de damă Krause, căci am văzut de sus un comisar adulmecând urmele d-tale. Ştiu unde se află camera mortuară. Sper ca încă noaptea asta să pătrund acolo!

În agitația ei sălbatică Alice îl apucă de braț.

— Ne-am făcut cu toții grosit socoteala! şopteşte ea. Doctorii au ordonat ca să-i fie desprins capul de trup. E pierdut, şi eu cu el!

Joe se trage înapoi turburat.

— Ei drăcia dracului, la asta nu s'a gândit niciunul din noi!

— Trebue să-l salvăm, — chiar de ar fi să trădez totul poliției! gălăie nenorocita. — Nu-i îngrozitor ca el să fie ciopârțit de viu de bisturiul doctorilor?

Joe priveşte un moment ţintă înaintea sa.

— Vino, exclamă el apoi, — trebue să luăm o

hotărîre! Mai avem timp, e seara și până mâine dimineață n'au să se apuce doctorii de operație.

Pășesc grăbiți pe stradă.

Prima trăsură pe care o vede, Joe o și oprește.

— Du-ne în Krautstrasse No. 43, birjari îi strigă bărbatul. — Nevastă-mea e grav bolnavă și fiecare minută poate s'o coste viața!

— Bine, bine! mormăie birjarul și dă bice cailor, de cum s'au așezat clienții în trăsură.

Durează multicel până ajung în Krautstrasse. Apoi trăsura se oprește și Joe ajută Alicei să coboare.

Complicele criminalului plătește trăsura și pășește cu Alice pe primul gang întunecos al unei porți. Dar nu așteaptă aci decât numai până ce văd că trăsura a cotit în altă stradă, apoi ies și pornesc zoriți mai departe — după vreo șase case.

Aci se află unul din acele beciuri-speluncă, cari se întâlnesc atât de des prin străzile izolate.

Intrarea e complect întunecată. In dosul ei pare că se află o curte întunecoasă.

— Vino după mine, mormăie Joe însoțitoarei sale, — aici nu ne stingherește nimeni.

Nicio clipă nu șovăie Alice, ci urmează pe omul care-i cu ea, în pivnița acestei case suspecte.

In antreu, Joe o apucă de mână, căci au de coborât o scară veche, cu treptele mâncate de putregai și care zace de asemeni în întuneric.

Alice aude vocile bâlbâite ale beților, zgomotul unui scaun care cade, dar nu vede pe nimeni.

Joe împinge o ușă lăturalnică și o rază de lumină pătrunde pe gang.

Alice vede un paravan de scânduri, o masă masivă și două scaune. De tavan atârnă o lampă de petrol.

— Aici ești deocamdată la adăpost! zise Joe.

O roagă să rămâie un moment singură, căci vrea să vorbească ceva cu patronul speluncii, și apoi să discute împreună ce mai e de făcut.

Acoperindu-și fața cu mâinile, sărmana cade pe scaunul de lemn, care de sigur că a servit de loc de odihnă vreunui criminal.

— Sfinte Dumnezeule, îngână ea cu glas răgușit, — judecă-mă oricât de aspru aș merita, numai, salvează-l pe el — pe el — cu a cărui viață s'ar stinge și a mea!

CAPITOLUL 41

Fantoma dela „Charité"

Ochiu-de-Pisică stă în fața cadavrului lui Masca-Roșie. Chiar acum îi s'a comunicat jos în birou că sora Georgine a plecat adineauri înapoi, cu trăsura, la Institutul Surorilor-de-Caritate, din pricina stării de enervare prin care trecuse.

Un blestem îi scapă de pe buze; e încredințat că a venit prea târziu!

Firește că doctorul-primar caută să-l calmeze.

— Trăsura nu se oprește decât la poarta Institutului! Dar dacă ai vreo bănuială, poți foarte bine cerceta pe soră și acolo.

— Nu numai că nutresc o bănuială, dar sunt ferm încredințat încă de pe acum, că șora aceasta este o complice a lui Masca-Roșie, că ea i-a procurat omului acestuia ceva care să-l cufunde într'o stare de letargie.

Doctorul clatină din cap.

— Domnii de la poliție văd chiar și în oamenii cei mai nevinovați niște criminali, zice el. — Și cât privește moartea lui Masca-Roșie, de astă dată omul ăsta nu joacă niciun fel de comedie! E exclus!

Hartenberg, cât și însoțitorul său cer să fie duși în fața cadavrului, ceeace li se acordă îndată.

Hector Rammont se mai află în celulă. Încă dela intrare, Ochiu-de-Pisică observă că ușile nu mai sunt încuiate ca înainte.

— Nu neglija aceasta, omul ăsta e primejdios și după moarte, zice el către infirmierul-șef.

Mai adu te rog o lumânare! cere Ochiu-de-Pisică. — Afară de el, se află în mica încăpere încă doi doctori și Mörner. Infirmierul-șef se întoarce cu lumânarea cerută.

Câteva minute Hartenberg privește cu frunțea încrețită pe criminalul mort.

Se aplecă spre Rammont și-l lovește peste piept ridicându-i fără frică pleoapele.

Apoi scoate o cutie de chibrituri din buzunar și aprinde unul. Ține flacăra aproape de tot sub mâna lui Mască-Roșie.

Dar niciun mușchiu nu zvâcnește pe chipul împietrit al mortului.

— Am spus-o doar că omul acesta nu ne mai poate face niciun rău! zice doctorul-primar.

— Ați făcut uz de curentul electric? întreabă cu răceală Ochiu-de-Pisică.

— Pe cât se vede, d-ta persiști în credința că ne-ar mai putea juca o farsă chiar și după moarte! răspunde doctorul.

— Așa e de fapt! afirmă Hartenberg.

In momentul acesta sosește în celulă un funcționar inferior și raportează doctorului-primar:

— Sora Georgine nu s'a întors la Institutul Surorilor de Caritate. Birjarul a găsit trăsura goală. N'a observat nimic în timpul drumului și a dat numaidecât de știre.

Doctorul privește uluit pe cel care vorbise, apoi pe detectiv. Hartenberg râde scurt.

— O știusem doar! zice el. — Vasăzică, e cea mai bună dovadă că sora aceasta a ajutat pe criminal în noua sa uneltire!

— Un truc îngrozitor, căci mâine dimineață criminalul va ajunge sub cuțitul chirurgului! spune doctorul.

Hartenberg se mulțumește să răspundă:

— Eu susțin cu hotărâre: nu e vorba aci de o sinucidere. Masca-Roșie n'o să se expedieze în veșnicie cu propria lui mână. Chiar și sub spânzurătoare individul s'ar atârna de speranța că poate rupe frânghia. Dac'ați face încercarea cu electricitatea, v'aș fi recunoscător.

Se aduce numaidecât un aparat electric cu o baterie puternică. Electrozii sunt puși în jurul mâinilor și picioarelor lui Mască-Roșie și se dă drumul curentului.

Cu ochi vigilenți, doctorii precum și cei doi oameni ai poliției urmăresc efectul.

La început nu se poate observa nimic. Nu zvâcnește nici măcar un mușchiu. Hartenberg întărește curentul — iar nimic! Încruntă sprâncenele; semn de puternică agitație. Iar întărește curentul.

— Aha! mormâie el.

Mușchii dela brațe și picioare încep să zvâcnească într'adevăr, și peste pieptul lui Rammont se strecoară ca un fior.

Doar doctorii rămân liniștiți.

— Asta nu însemnează nimic! intervine doctorul-primar, — un curent electric de puterea acestuia ar face să tresară mușchii mai sensibili ai oricărui mort.

Hartenberg întoarce, contrariat, capul.

Curentul e întrerupt. Masca-Roșie, zace pe pat nemișcat ca și mai înainte. S'ar putea crede că pe buzele lui împietrite plutește un zâmbet ironic. E, firește, doar o închipuire a detectivului.

El dă din umeri.

— Nu-i nimic de făcut, individul pare să fie mort deabinelea, zice doctorul.

Coboară cu toții. Hartenberg și Mörner își iau bună-ziua. Trebue să întreprindă cât mai grabnice cercetări la Institutul Surorilor de Caritate.

Iau o trăsură. Dar ceeace află dela superioară le întărește și mai mult bănuiala că a fost Alice și nimeni alta, aceea care s'a strecurat la „Charité" ca soră de caritate.

Hartenberg se întoarce din nou la spital. A căpătat permisiunea să vegheze singur de tot noaptea lângă cadavrul lui Rammont.

Masca-Roșie fusese dus în vremea asta în camera mortuară, o încăpere de mărime potrivită, goală și mohorâtă, care se afla în clădirea mică, laterală, din curte.

Lui Ochiu-de-Pisică nu-i se poate scoate din cap că cu moartea vestitului criminal e ceva necurat la mijloc.

Pune să i se aducă un scaun în camera aceea sinistră, încuie ușa pe dinăuntru și se așează. După

plecarea infirmierului care l-a însoțit până aici, cercetează din nou la lumina felinarului său orb trăsăturile albe ale lui Masca-Roșie. Mortul zace pe un catafalc acoperit doar cu o pânză ușoară.

Apoi, detectivul stinge felinarul și se face întuneric în cameră.

Hartenberg nu cunoaște frica.

— Să așteptăm! își zice el, rezemându-se de perete.

A dispus ca nimeni să nu-l deranjeze. Pentru orice eventualitate și-a luat un revolver și un fel de laț de piele, de cele întrebuințate de către Indieni.

A sunat de douăsprezece, deci a început ora stafiilor.

Ochii lui Hartenberg sunt ațintiți asupra obiectului întunecos, corpul învelit, care se află în mijlocul odăii; poate chiar distinge capetele pânzei negre care se află deasupra.

În clipa aceasta, îi se pare că s'ar mișca ușor colțurile pânzei. Poate să fi fost numai vreo amăgire!

Cu toate astea, se ridică și se apropie de Masca-Roșie.

Dar apoi se întoarce din nou la locul său.

Trece un sfert de oră. Deodată, detectivul tresare. Urechea fină a prins un zgomot ușor. Venea de afară din curte.

— O fi început oare comedia? murmură el.

Revolverul stă gata de tras pe o muchie a zidului, lațul lung de piele, care era strâns e desfăcut cu prudență și potrivit de detectiv astfel ca să-i poată fi de folos în momentul oportun.

— Și acum poate să înceapă! râde el încet și amenințător.

Iar au trecut zece minute. Detectivul ridică ușor capul, a observat în fața ferestrei ceva, care poate că oricui altul decât lui i-ar fi rămas neobservat.

Fusese doar ca umbra unei mâini — sau ceva asemănător — care trecuse deasupra gratiilor. Dar nu se auzea niciun zgomot.

Luna iese iar la iveală, trimițându-și razele și în încăperea posomorâtă. Detectivul însă se așe-

zase astfel ca să nu poată fi văzut de afară, dacă vreun ochiu curios ar încerca aceasta.

Domnește tăcere adâncă. La „Charité", clădirea de dincolo, despărțită de casa mortuară printr'o plantație, dorm de mult bolnavii, dacă durerile nu le-a răpit somnul.

Acum parcă se aude venind un fâșâit din spre fereastră. Hartenberg nu știe drept ce să-l ia — apoi deodată se aud zgârieturi în geam.

Pornește hotărât spre fereastră, dar se chinceșce așa de tare că nu-i trece decât capul de prichiciul ferestrei.

Privește câteva minute în întuneric.

— Blestem! murmură el, nu e nimic de văzut, absolut nimic!

Se întoarce înapoi la locul lui. Dar în toată vremea asta n'a slăbit din ochi trupul învelit al lui Mască-Roșie. Dar aici nimic nu se mișcă.

— Bunul spirit trebue să se grăbească, dacă vrea să mai apară la timp! își zice Ochiu-de-Pisică cu umor macabru.

Nu rosti bine cuvintele acestea, și răsună la ușă acelaș zgâriat ca adineauri la fereastră.

— Aha! face Hartenberg. Spiritul a și ajuns în casă. Vasăzică, a deschis probabil fereastra cea mare, nezăbrelită; destul de ușor pentru un astfel de domn. Vrea să intre, dar probabil că nu știe sigur dacă e sau nu vreun paznic lângă cadavru.

Nu mult după aceea încep să se audă groaznice miorlăituri de pisică. La început un mieunat ușor, apoi în sunete scurte, urlătoare.

— Ce scârboșenie! exclamă Ochiu-de-Pisică.

Ține strâns revolverul și-și îndreaptă privirile spre ușa încuiată pe dinăuntru.

Spre nespusa lui uimire însă, ea se deschide deodată singură și, în lumina lunii ce cade vie pe fereastra opusă, zărește o arătare, care ar face să stea în loc inima chiar și a celui mai curagios bărbat.

Cu repeziciunea fulgerului, Hartenberg își aduce aminte de cele ce auzi în după amiaza acelei zile ela un infirmier, și anume că din când în când se

arată prin încăperile spitalului „Charité" o fantomă după apariția căreia murea întotdeauna a doua zi un bolnav — așa numita „fantomă dela Charité".

Pe pragul odăii, a cărei ușă se deschisese fără de cel mai mic zgomot, stă o arătare înfășurată într'un giulgiu alb.

Asta n'ar fi fost ceva chiar supra-pământesc, dar grozăvia consta în aceea că, sus între umeri, era un cap de mort.

Hartenberg poate deslușî foarte bine fantoma. E un adevărat cap de mort, din care în loc de ochi, privesc doar două găuri goale.

Hartenberg își dă îndată seama care e scopul acestei vizite, și chiar dacă se înfiorase un moment, acum o iar rece și calm.

Arătarea plutește parcă în spațiu, căci detectivul nu poate distinge niciun zgomot de pași.

Tidva albă se întoarce puțin — și găoacele goale se ațintesc direct asupra detectivului.

Mioălăitul reîncepe și unul din brațele fantomei arată poruncitor spre ușa deschisă.

Hartenberg se ridică dintr'o opintire.

— Allo! strigă el, avem onoarea să vă spunem bună-seara, onorabilă fantomă. Foarte încântat de a vă face cunoștința!

Arătarea tresare, scoate un urlet și pare gata să se arunce asupra detectivului.

Dar iată că Hartenberg ridică revolverul.

— Comedia s'a sfârșit! Jos cu sdrențele! poruncește el.

Arătarea însă face semne tot mai energice ca detectivul să iasă.

— Număr — dacă la trei nu cade zdrean̦a, trag!

Și Ochiu-de-Pisică, cu arma la ochi, numără tare și răspicat:

— Un — doi — trei!

Arătarea pare că se chinuește, gata să se arunce asupra detectivului, dar a și detunat o împușcătură.

Lui Hartenberg i se pare că aude un blestem

înălbușit și se repede la fantomă.

Dar de astădată aceasta nu se încumetă să opuie rezistență, ci tot așa de tăcută, dar cu mult mai repede decât venise, se furișează din cameră.

Detectivul se ia după ea.

— Stai! strigă el în tăcerea nopții.

Afară în gang vede arătarea repezindu-se spre fereastră.

Tocmai se pregătește să sară ca să ajungă a-

fară, când deodată se aude șuierând prin aer latul lung de piele al detectivului. Latul se petrece precis chiar pe după capul de mort, pe care l-a apucat.

O smucitură puternică, un blestem sălbatic și capul se rostogolește pe podeaua cimentată a gangului, luminată de lună.

Hartenberg nu ia în seamă asta; el vrea numai să pună mâna pe partea cealaltă a arătării. Dar partea aceasta se și află dincolo de fereastră deschisă și Hartenberg vede fantoma fără cap fugind de rupea pământul de curmezișul curții spitalului „Charité".

Se avântă și el peste fereastră, dar celalt a câștigat o distanță prea mare, și deoarece gloanțele n'au avut un efect mortal, a scăpat, a dispărut fără de urmă. Ochiu-de-Pisică și-ar pierde zadarnic vremea căutându-l.

Nu poate întreprinde o cercetare mai temeinică, și oricât ar fi de neplăcută toată chestiunea, trebue să se întoarcă la cadavrul lui Mască-Roșie.

Își aprinde felinarul și ridică pânza neagră.

Omul nefinsufletit zace tot așa cum îl părăsise.

— Pe cât se pare, trucul îți devine mai periculos, de cât presupuseși, băiete! zice el.

Impușcătura alarmase întreg personalul de pază. Doctorul de gardă vine și el în grabă. Câteva cuvinte explică situația.

Jos pe gang mai e și acum capul de mort. Doctorul îl ridică și-l privesc cu toții.

— Aici se mai află urma unui șurub frânt, cu care era prins! zice el.

Hartenberg dă doar din cap. El își explicase demult apariția fantomei.

— A fost un complice al lui Masca-Roșie, zice el laconic. Indivizii ăștia sunt de o îndrăzneală nebună, ca niște diavoli. Banda asta nu știe ce e frica. Cu siguranță că au auzit despre povestea cu fantoma, care circulă pe aici, și bizuindu-se pe faptul că mortul nu e păzit de nimeni sau cel mult de un singur om, pe care o astfel de apariție l-ar îngrozi, au pus la cale uneltirea. Grație prezenței mele au dat greș!

— Da, dar ce a putut să vrea omul cela dela mort? Să priceapă cine poate! zice doctorul.

Hartenberg ridică din umeri.

— Acum mai mult ca oricând, sunt încredințat că nu e nevoie decât de un mijloc anumit, de câteva picături poate, pentru a pune iar pe picioare pe mort. Și de aceea chiar venise fantoma!

Doctorul clatină din cap.

El ține toate astea drept o mec nxa a detectivului. Mai privesc odată amândoi pe Masca-Roșie. Omul nu se mișcă — e mort!

— Şi eu susţin că trăieşte! zice Hartenberg. — Dar dacă nu se grăbeşte cu reînvierea, o să fie prea târziu pentru el!

Pentru restul nopţii predă supravegherea unui paznic care-şi aprinde o lumină. Hartenberg e încredinţat că nu se va mai întâmpla nimic.

Acum îşi dă seamă de ce se deschisese uşa fără de zgomot. Pesemne că chiar el, după ce încuiase, învârtise înapoi cheia astfel că descuiase din nou.

— Voiu fi şi eu de faţă mâine, la autopsie!

Cu asta, Ochiu-de-Pisică îşi ia ziua bună.

CAPITOLUL 42

Paza la mormânt

La oarecare depărtare de „Charité", aştepta, în noaptea în care apăruse fantoma, o trăsură închisă.

Tocmai bătu unu, din spre turnurile depărtate, când iată că se iveşte o fantomă la zidul grădinii, care înaintează până hăt departe. Cu o mână se ţine de zid cu cealaltă bâjbâie înainte. Cum ajunge la trăsură, uşa se deschide, şi dispare în ea.

Caii pornesc din loc, iar o voce de femeie care tremură de spaimă, întreabă:

— Sfinte Dumnezeule, vii singur?

— N'a reuşit! gâfâie omul, care se urcase în trăsură. — Ochiu-de-Pisică iar s'a amestecat. În noaptea asta nu mai e nimic de făcut. Întreg spitalul e alarmat. Să căutăm să ajungem cu bine în Krautstrasse!

Un geamăt însoţeşte cuvintele acestea

— Eşti oare — rănit?

— O împuşcătură în braţul stâng, prea puţin periculoasă, după cum presupun, dar cu atât mai dureroasă! Să-l ia dracu pe câinele ăsta de spion poliţienesc!

Joe era cel care jucase rolul primejdios al fantomei, pe când Alice îi aştepta pe el şi pe Masca-Roşie în trăsură.

Nu răspunde nimic la blestemul acesta care-l priveşte pe tatăl ei, îşi frânge doar mâinile în sălbatică deznădejde.

Dar dacă rămâne în mâinile doctorilor — atunci? exclamă ea deodată.

— Atunci e pierdut! răspunse celalt. — Să ajungem mai întâi în ascunzătoarea noastră, pe urmă om vedea ce mai e de făcut! Mai întâi de toate rana trebue pansată.

In goana cailor trăsura dispare în noapte...

S'a făcut ziuă. Hartenberg a dat raportul la prefectura poliției și se îndreaptă spre „Charité".

Nu vrea să scape din vedere pe Masca-Roșie, prada sa. O neliniște tot mai mare îl frământă.

Pe la 10 doctorii vor începe autopsia și vestitul detectiv știe că va putea respira liniștit abia după ce va fi văzut trupul criminalului tăiat bucăți-bucăți.

Trupul înțepenit al lui Rammont e dus de infirmieri în sala de autopsie și așezat pe masa cea lată.

Doctorii își leagă șorțurile albe de cauciuc și-și aranjează instrumentele. Dacă mai e vreo scânteie de viață în trupul lui Rammont, apoi acum trebuie să se stingă.

Ochiu-de-Pisică stă cu capul plecat lângă mort. Ochii săi vor parcă să sfredelească chipul ca de alabastru al mortului.

Să se fi înșelat el totuși? E oare Masca-Roșie mort?

Și dacă nu, dacă e așa de încredințat de contrariul, poate el atunci admite să se săptuiască o crimă?

— N'am nicio milă de omul acesta! exclamă el apoi.

Și, zicând aceasta, se trage înapoi.

— Să începem! zice doctorul-șef.

Unul din doctorii mai tineri ridică pânza de pe cadavru.

Doctorul își pregătește bisturiul — e vorba doar de o clipită — când iată că se aude afară în gang un zgomot.

Cereți mâine numărul 31 cututor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

— Ce-o mai fi și tărăboiul ăsta? întrebă încîndat doctorul.

Hartenberg se duce la ușă. Simte că tâmplele încep să-i zvâcnească. Dacă acum — tocmai acum ar interveni ceva...

— Dela Prefectura poliției! zice un slujbaș, afară. Să se citească îndată!

Ochiu-de-Pisică întinde scrisoarea medicului-șef. Doctorul citește, apoi scapă foaia din mână, oarecum încurcat:

— Domnilor, zice el ridicând din umeri, regret că v'am adus aici degeaba. O ordonanță polițienească interzice autopsia. Criminalul mort să fie înmormântat, fără a fi fost atins de cuțitele noastre. Explicația acestei ordonanțe ciudate o voiu căpăta mai târziu.

Toți tac, nimeni nu știe cum să-și explice aceasta. Hartenberg își ia pălăria. Îi clocotește sângele în vine. Cine i-a jucat acest nou renghiu? Se află în fața unei enigme de nedeslegat.

Cu o scurtă salutare, pleacă, ducându-se deadreptul la Prefectură.

In gang, printre alți oameni stă un om mai în vârstă, îmbrăcat simplu și privește cu spaimă fotografiile morților atârnate în perete.

Hartenberg tocmai trece pe lângă el. Din partea opusă însă, se apropie Mörner, de astă dată iar în uniformă.

— Colegal îl chemă Mörner cu glas scăzut.

Hartenberg se întoarce fără de voie. Expresia feții lui e prietenoasă.

— Viu dela „Charité", zice Hartenberg încet. Autopsia a fost interzisă. Ce-o fi însemnând asta?

— Vino la șef, acolo vei afla totul!

Cei doi dispar în fundul unui gang îngust, întunecos.

Domnul cel în vârstă, modest și simpatic, care de vreo jumătate de ceas își tot făcuse de lucru pe aici, se depărtează sfios. Ce a auzit îi e deajuns. El este... Joe.

Ochiu-de-Pisică intră la șeful său pe ușa secretă.

Acesta dă scurt din cap; ştie doară de ce vine Hartenberg.

— Citeşte rândurile acestea, pe cari le-am primit dis de dimineaţă, zice el întinzând o foaie de hârtie lui Hartenberg.

Detectivul citeşte:

„Dominule prefect! Şeful şi maestrul nostru Masca-Roşie a murit. O ştim cu toţi şi ne vom risipi. Fără de capul lui, fără de spiritul lui nu putem exista. Se află la „Charité" şi-i se va face autopsie. Atâta vreme cât am fost dintre ai lui şi am urmat poruncile lui, aflaserăm cu toţi că, după moartea lui, în cazul că aceasta ar surveni altfel decât de mâna călăului, ar dori să fie îngropat, aşa cum trăise, cu trupul neschimbat întru nimic. I-am jurat cu toţi, că ne vom jertfi pe noi înşine, ca să împlesnim aceasta, căci Masca-Roşie aparţinea unei secte, care-şi iniţiază credincioşii, să-şi ia, neatinsă, în mormânt fiecare parte a corpului.

Vă oferim o revanşă: Interziceţi autopsia, daţi ordin să se facă o înmormântare în tăcere; la ce vă trebue un mort? Vom avea pretutindeni spionii noştri. In ziua de după înmormântare, după ce se va fi făcut fără ca Masca-Roşie să fi fost ciopârţit, vă predăm toate hârtiile secrete ale şefului nostru, cari dau explicaţii asupra tuturor crimelor nedescoperite încă până acum. Posedăm dulapul de fier al lui Masca-Roşie şi cuprinsul lui e preţul.

Dar dacă se va aduce cea mai mică atingere cadavrului, distrugem documentele şi urmează un nou asasinat. Fiica lui Ochiu-de-pisică se mai află în mâinile noastre şi va fi ucisă fără şovăire de îndată ce vom fi aflat că autopsia s'a făcut!

Depinde de dv. de a da imediat contra-ordinul.

Un complice al lui Masca-Roşie".

— Mai citeşte şi post-scriptum-ul! zice şeful. Poate recunoşti scrisul!

Hartenberg deschide ochii mari, vede literele jucându-i pe dinaintea ochilor.

„Salvaţi-mă, nu mă lăsaţi să pier în chip mizerabil! Sunt în mâna oamenilor care i-au jurat cre-

dința lui Masca-Roșie. Dacă nu se face ce pretinde scrisoarea, voiu fi ucisă!

Alice Hartenberg"

Nu încape nicio îndoială. E scrisul Alicei.

— Ei, acum știi de ce am trimes ordinul acela la „Charité"? Nu de dragul făgăduelilor cari reprezintă o minciună, ci pentru a împiedica o crimă, care ar fi urmat neapărat dacă nu dădeam curs cererii acesteia! zice calm șeful poliției. Sau poate că d-ta ai fi procedat altfel?

Hartenberg își înalță trupul, tot sângele i-a pierit din obraz.

— Excelență! exclamă el, retrageți vă rog ordinul! E o nouă violență!

— Cum? Să admit ca fiica d-tale să moară?

— Dacă i-a hărăzit-o soarta — atunci nu pot schimba nici eu nimic! exclamă detectivul.

— Nu! răspunde aspru șeful. — De astădată nu te ascult! Sunt de părere că Masca-Roșie e mort și că nu are rost să riscăm până 'ntr'atâta! Mâine seara omul acesta va fi îngropat în tăcere. Așa rămâne!

— Atunci nu mai am decât o singură rugă-

minte: îngăduiți-mi să veghez eu primele două nopți la mormânt.

— Ții numaidecât? Cu toate că abia de ai închis ochii în aceste din urmă nopți? Fie! Îți fac pe plac. Asta înseamnă că până după miezul nopții veghezi d-ta — și apoi până dimineața alt polițist, care te schimbă, căci altminteri te prăpădești de atâta veghere!

— Vă mulțumesc, Excelență! zice Ochiu-de-Pisică luându-și ziua bună.

Masca-Roșie fu înmormântat, chiar așa, în tăcere, cum ordonase prefectul poliției. Asistenții, câțiva slujbași ai poliției, între cari și Hartenberg, mai discută un timp cazul, groparul mai netezește movilița, apoi se întoarce la el acasă.

Se lasă o noapte liniștită, nori acoperă din când în când luna.

Dar Hartenberg se și întoarce. E singur lângă mormânt. Cât cuprinzi cu ochiul, nici țipenie de om. Lumina mată face să licăre pietrele albe și crucile aurite. Numai aici la colțul zidului e tăcere, pustiu și trist.

Ochiu-de-Pisică așteaptă pe o piatră, acoperită pe jumătate de un tufiș. Șeful are dreptate, e obosit de moarte, numai neîncrederea și ura îl mai țin treaz.

Așa se apropie miezul nopții — fără ca să se fi întâmplat cel mai mic lucru. Pași în depărtare... înlocuitorul său.

Polițistul dă mâna cu detectivul; nu se schimbă decât câteva cuvinte între ei, apoi omul își ia același loc ca și Hartenberg. Ochiu-de-Pisică se depărtează cu pas de om buimac; trebue, negreșit, să doarmă câteva ceasuri.

Bate ora unu.

Polițistul de pază își înclină capul obosit. Ar fi o prostie ca să stea aci! Locul nu-i câtuși de puțin plăcut, firește, și apoi, cine să s'apuce să fure un mort?

Unu jumătate! Negura nopții a crescut. Dar lumina lunii e totuși puternică.

Stai! Nu s'a desprins o piatră din zid? N'a foșnit un tufiș, pe după grilaj?

— Cine-i? strigă el.

In aceeași clipă sueră ceva pe sus — și apoi el face o săritură în aer...

— Aju...

Dar ultima silabă îi se stinge pe buze. Corpul se prăbușește în iarba umedă.

Urmează o lungă tăcere, apoi se mișcă ceva deasupra zidului grădinii și iar cad pietricele.

Un cap apare peste margine în lumina nesigură și un trup urmează. Secunde întregi așteaptă omul acesta, cercetător ascultând în toate părțile apoi scoate o fluierătură slabă și deodată se produce oarecare animație pe după zid.

Cu o agilitate surprinzătoare trei oameni se avântă peste zid. Așteaptă apoi, ordinele conducătorului lor.

Acesta le șoptește ceva cu jumătate glas, iar ei scot de sub mantalele lor niște cazmale.

Primul se apropie prevăzător de locul unde căzuse adineauri polițistul.

Se apleacă asupra lui și ascultă o vreme.

Apoi se ridică satisfăcut și face semne celorlalți doi.

— Inainte, nu e timp de pierdut! le mormăie el. Trebue să isprăvim cât mai repede!

In tăcuta noapte de vară începe un lucru misterios.

Oamenii cu cazmalele încep a da de o parte pământul fără a scoate nici o vorbă.

Joe, conducătorul lor, stă lângă ei și le dă ordine scurte, în șoaptă.

După cât se pare, are brațul bandajat. Nu e tocmai bine dispus, căci ar fi preferat să poată ajuta și el, dar îl împiedică brațul rănit. Dealtfel se poate bizui pe oamenii săi.

Cei doi lucrează de zor.

Joe șade pe jumătate acoperit de un tufiș, pe piatra de mormânt răsturnată și privirea lui ageră alunecă pe întinsul câmp de morminte. Negura plutește în fâșii întinse deasupra lor.

Pare că se alcătuiesc din ele tot felul de ară-

tări ciudate şi că dintr'o mare depărtare răsună şoapte şi murmure.

Înăuntru în oraş bat clopotele orologiilor, dar ecoul sunetelor lor nu se resfiră decât slabe până aci.

Joe ascultă la cel mai mic zgomot, căci ştie bine că Ochiu-de-Pisică nu-şi va îngădui aşa de uşor tihnă şi că n'ar fi cu totul exclus ca vestitul detectiv să mai dea o raită pe aci în noaptea asta. Joe e în stare să se ia la luptă cu şase oameni deodată, dar faţă de Ochiu-de-Pisică are o anumită sfială.

Omul acela pare să aibă nervi de fier. In noaptea trecută abia de s'a odihnit şi când Joe se gândeşte la întâmplarea dela „Charité", însoţeşte încă şi acum amintirea cu un blestem răguşit.

Mai cu dibăcie decât înscenase el comedia cu fantoma, n'ar fi putut-o executa nimeni altul, şi cu toate astea Ochiu-de-Pisică nu s'a lăsat amăgit!

Hartenberg cunoaşte prea bine oamenii, pe care vrea să-i răpuie.

Joe bănuia instinctiv, că mortul dela „Charité" nu va rămâne nepăzit.

Din pricina asta încercă mai întâi prin zgomotul dela fereastră să se încredinţeze dacă în cuprinsul camerei mortuare se află sau nu un paznic.

Văzând că totul rămâne liniştit, se apucă să deschidă fereastra, cu instrumente englezeşti, pentru a ajunge în gang.

Că a izbutit cu uşurinţă, o ştim. Deghizarea şi-a procurat-o în chipul cel mai simplu şi până una-alta a lăsat-o într'un tufiş din curtea spitalului. Era încredinţat că dacă l-ar vedea astfel un paznic obişnuit sau orice alt slujbaş al spitalului, ar fugi de acolo plin de groază.

Cu cea mai mare prevedere, a mers pe băibăite pe gangul luminat de lună. Pentru ca picioarele lui să nu facă cel mai mic zgomot, şi-a pus două perechi de ciorapi, în loc de ghete.

Acum partea cea mai grea era să deschidă uşa care trebuia să-l aducă în faţa cadavrului lui Rammont.

Aci îl servise de minune un moment de uitare al detectivului.

Abia pusese Joe mâna lui de tantomă pe clanță, că ușa se și deschise fără de zgomot.

In primul moment, cum nimic nu se mișca, crezu că se află singur cu șeful său.

In cazul acesta trebuia să picure lui Rammont între buze doar câteva picături și Masca-Roșie trebuia să se ridice după zece minute.

Susținut de Joe, Rammont ar putea apoi ușor fugi peste zidul spitalului ca să ajungă la trăsura în care-l aștepta Alice.

Cum s'au petrecut de fapt lucrurile, știe prea bine și cititorul.

Ochiu-de-Pisică zădărnicise de astădată totul.

Pe când Joe făcea aceste neplăcute reflexii, căci din cauza ranei trebuia să se gândească mereu la neplăcuta întâmplare, auzi lovitura înăbușită a unei cazmale izbind în lemn.

Se apropie îndată de groapă și zise cu jumătate glas către cei doi oameni:

— Până unde ați ajuns? Ați liberat capacul cosciugului?

— Un moment! veni răspunsul din adâncime.

Intr'adevăr, cei doi oameni izbutiseră într'o vreme relativ destul de scurtă să golească groapa cea proaspătă și să ajungă la cosciug.

Joe luă de sub mantaua pe care o purta pe umeri câteva funii pe cari le aruncă complicilor săi.

— Dacă a mers lucrul așa de departe, zise el, apoi am să ajut și eu pe cât mi-o îngădui brațul.

Mai trecură zece minute până ce cei din groapă legară funiile în jurul cosciugului, întărindu-le bine, astfel că unindu-și puterile îl putură trage sus.

In vremea asta se urcaseră și ei și Joe le ajută să aducă la bun sfârșit lucrul.

Nu-și dădură răgaz nicio clipă. In fața lor sta sicriul simplu de lemn, în care zăcea șeful lor, Masca-Roșie.

Luna se ascunsese între nori și lucrară mai multă vreme în întuneric.

Acum vântul goni în lături perdeaua de nori și iar tremura lumina palidă peste cruci și pietre.

Joe întinse celor doi complici câteva instrumente.

— Deschideți cosciugul! zise el.

O clipă în urmă, capacul sicriului sare în lături.

Joe îngenunche în iarba umedă și deschide clapa unui felinar.

Lumina electrică zvâcnește peste trupul din cosciug.

Trăsăturile lui Joe se luminează.

Masca-Roșie zace încă și acum ca un mort.

Dacă s'ar fi trezit colo jos în mormânt, s'ar fi zbătut în chinuri sălbatice, luptând împotriva înăbușirii.

Dar nici măcar cele două mâini pe care-i le încrucișaseră pe piept nu și le clintise.

— Așteptați o secundă! porunci Joe.

Se apropie de polițistul întins la pământ și se întoarce îndată cu mantaua acestuia.

— Scoateți pe Masca-Roșie! zice el scurt.

Ordinul se îndeplinește cu aceași repeziciune ca și toate celelalte până acum.

Joe le aruncă mantaua polițistului și ei îi prind numaidecât intențiile.

Imediat după aceea, pun pe Rammont de o parte cu capul rezemat de una din movilițe.

Pare că un mort și-ar fi părăsit lăcașul din urmă.

Nici semnul cel mai mic nu trădează că în trupul acesta înțepenit ar mai exista o scânteie de viață.

Joe stă un timp la sfat cu cei doi lucrători, cari la început se codesc să-i împlinească cererea, dar care primesc apoi, ridicând din umeri.

Complicele lui Masca-Roșie scoate din buzunarul dela piept o sticluță și deschide prevăzător fălcile încleștate ale lui Masca-Roșie.

Lasă să se scurgă lichidul, picătură cu picătură, în gura lui Rammont.

La început pare că nu se ivește nicio schimbare în chipul ca de marmură albă a acestuia.

Joe a vârît iar sticluța în buzunar și urmărește în tăcere, de o parte efectul picăturilor.

în tăcere efectul picăturilor.

Nici acum nu rostesc vreun cuvânt. Astupă la loc groapa mai repede decât au săpat-o. Unul din ei calcă apoi pământul cu picioarele, după care abia de mai e de recunoscut ce s'a întâmplat aci.

In oraș bate din nou un clopot și la orizont se zărește o dungă cenușie pe cer — se crapă cu încetul de ziuă.

Dacă nu izbutesc să dispară într'un sfert de ceas de aci, îi amenință primejdia să fie observați de vreun polițist care patrulează.

Joe clatină capul nemulțumit. Picăturile tot n'au făcut încă vreun efect. Oare să fi trecut într'adevăr Masca-Roșie în lumea umbrelor?

Dar chiar el însuși încercase în două rânduri medicamentul acesta misterios și de fiecare dată otrava și-a făcut efectul și deasemeni și contra-otrava.

Nu sfârșise această reflecție și tresare deodată. Aude un oftat ușor. Se pleacă îndată peste trupul lui Mască-Roșie și pune urechea pe pieptul acestuia.

Apoi se ridică și zice cu glas scurt, poruncitor:

— Gata! Ați îngrijit toate celelalte?

— Da, domnule! sună răspunsul celor doi lucrători.

— Atunci puneți mâna! O s'avem noroc și la pasul ăsta din urmă!

Cei doi își aruncă cazmalele după un tufiș des, își apasă mai tare peste ochi pălăriile vechi și ridică trupul încă înțepenit al lui Rammont.

— Duceți-l repede până la piciorul zidului!

Acum abia se observă acolo o scară de frânghie care înlesnește primului dintre oameni să se urce.

Tovarășul său împinge corpul neputincios al lui Masca-Roșie cu toată puterea și după câteva minute acesta e de partea cealaltă a cimitirului.

Joe urmează cel din urmă, după ce a mai aruncat o privire examinatoare asupra locului unde avusese loc spectacolul nocturn.

In mantaua cea largă de polițist, pe care au aruncat-o peste trupul lui Rammont, acesta face impresia că ar fi un om beat căzut pe drum și târât încolo de către tovarășii săi.

Pe locul unde se află acum cei trei bărbați cu povara lor, e destul de întuneric.

— Trageți jos scara de frânghie! poruncește Joe. Și acum ridicați-l pe șef și urmați-mă!

Se îndreaptă cu toții în fugă spre un drum lăturalnic, unde ardea de obiceiu un singur felinar. Dar pentru mai multă siguranță Joe îl stinsese, cu puțin înainte de a se fi îndreptat spre zidul cimitirului.

In întunericul care domnește aci, căci grădinile înconjurătoare sunt mărginite de copaci înalți, cari închid calea luminii lunii, nu se poate observa nici trăsura închisă care așteaptă acolo.

Cei trei bărbați cari duc pe Masca-Roșie s'au și apropiat la câțiva pași de trăsură; se aude o voce femeiască, tremurând de frică:

— Ați izbutit? L-ați salvat?

— Am avut noroc în toate! răspunde scurt Joe. I-am dat contra-otravă și peste zece minute trupul lui va recăpăta libertatea mișcărilor!

— Urcați-l repede în trăsură, zice vocea femeiască, dar de astă dată locul groazei îl luase o așteptare plină de voioasă înfrigurare.

Joe face oamenilor un semn și Masca-Roșie se

şi află în trăsură. Tocmai vrea să se urce şi el, când iată că-i scapă o înjurătură sălbatecă.

In dosul lor, la capătul străzii, acolo unde aceasta duce spre cimitir, se văd mai multe siluete.

— Ce să fie asta? exclamă el.

— Suntem descoperiţi! exclamă speriată Alice care se află în fundul trăsurii.

— Şi chiar de-ar fi să urmeze iar moarte de om, tot le voiu distruge planul afurisiţilor ălora de câini, scrâşneşte Joe.

Un ţignal răsună în noapte, venind din capătul străzii.

Joe strigă repede câteva vorbe unuia din oamenii care-i ajutase la desgropare şi acela sare pe capră. Cu o smucitură trăsura se răsuceşte în jurul osiei. Un şuierat de biciu sfârâie prin aer şi cei doi cai pornesc din loc.

— Incotro să apucăm? strigă Alice.

— Vedeţi de vă depărtaţi cât mai repede, căci înainte de a se face ziuă toată poliţia o să şi fie alarmată! Mai întâi de toate o să încerc să retin pe indivizii de colea!

Omul de pe capră trebue să fi căpătat instrucţiuni, căci porni ca un nebun. Joe se aşează în mijlocul străzii cu celălalt om care rămăsese lângă el, şi părea hotărât să zădărnicească poliţiştilor urmărirea trăsurii. Aceştia se apropiau şi mantalele de uniformă începuseră să se recunoască.

— Opreşte! se aude o voce detunătoare.

Câteva voci aspre îşi strigă reciproc ordine. Dar niciunul din poliţişti nu pare a se lăsa intimidat de ameninţări. Urmează două detunături de armă.

Joe şi omul de lângă el şi-au descărcat revolverele.

Poliţiştii se opresc, dar în aceeaşi clipă trăsura coteşte în partea opusă pe după colţ. Înainte ca poliţiştii să fi luat o nouă hotărâre se aud alte detunături.

Gloanţele nu-şi nimeresc ţinta, dar cum ele şuieră deasupra capetelor poliţiştilor, aceştia recunosc că au deaface cu indivizi periculoşi.

Se despart şi caută să înainteze chincindu-se

pe după grădini și ziduri. In aceeași măsură Joe se retrage cu tovarășul său.

Au ajuns și ei în capătul străzii; în colț, încă o ultimă salvă a revolverelor lor, descărcate cu repeziciunea fulgerului, cele din urmă gloanțe pe cari le posedă — și apoi, parcă i-a înghițit pământul. Grupul de polițiști care fusese alarmat de către un paznic, care observase ceva suspect lângă zidul cimitirului, privește zadarnic în toate părțile. Se risipesc înciudați prin străzile învecinate. Niciunul nu știe încă, ce se petrecuse de fapt.

CAPITOLUL 43

Fuga

O trăsură se oprește lângă casa lui Hartenberg. Ușa se deschide și o femeie sare afară. La lumina felinarului, care atinge o clipă fața fetei, recunoaștem pe Alice. Ea aruncă vreo câteva cuvinte omului care conduce trăsura și pornește mai departe. Ea tot mai poartă uniforma de soră de caritate, căci abia după salvarea lui Rammont se putea gândi ce ar mai avea de făcut.

In trăsura pe care o adusese Joe se aflau diferite obiecte de îmbrăcăminte, dar destinate numai lui Masca-Roșie. După planul pe care-l făcuseră aveau să se reîntâlnească cu toții în Krautstrasse, în camera din subsolul speluncii spre a hotărî ce e de făcut. Mai întâi de toate Hector trebuia readus la viață. Prin atacul polițiștilor planul fusese zădărnicit.

Nenorocita se apropie de grădinița din fața casei tatălui său și ascultă cu atenție de nu se aude vreun zgomot înăuntru, dar totul rămâne cufundat în tăcere.

— Ochiu-de-Pisică o fi tot în căutarea pradei sale! exclamă fata cu adâncă durere. Dumnezeu să mă ierte, dar nu-l pot părăsi, trebuie să rămân lângă el și să suport totul până la urmă!

Deschide poarta cea ascundă și pășește sfioasă pe drumurile cunoscute ale grădinii. Trece pe lângă

ușa din față, căci pe acolo nu îndrăznește să încerce măcar să pătrundă în casă.

Hartenberg, a cărui misterioasă meserie o cunoaște acum, se prea poate să fie totuși acasă în camera lui de culcare.

Lângă ușa din dos, care probabil că e încuiată se află o fereastră joasă, ale cărei aripi se pot ușor deschide, dacă știi numai cum să procedezi.

Alice împinge prevăzătoare cercevelua și fereastra se deschide fără zgomot. Reținându-și respirația, Alice se urcă pe prichiciul ferestrei și pășește în gangul întunecat.

Nici acum nu-i ajunge la ureche vreun zgomot suspect.

Dar pentru orice eventualitate, trage înapoi zăvorul care închide pe dinăuntru ușa din dos. Dacă contrariu așteptărilor sale, ar fi totuși surprinsă, îi rămânea cel puțin drumul deschis pentru fugă.

Bâjbâie mai departe prin întuneric până la odaia ei. Tot nu se aude niciun sunet; cu siguranță că detectivul nu s'a întors încă acasă.

Ușa dela odăița ei nu e nici măcar închisă.

Cu pas sfios pășește Alice peste prag. Cunoaște chiar și în întuneric fiecare obiect și degetele ei cari tremură de emoție caută un chibrit. Îndată după aceea se face lumină și raza cea slabă îi arată iar tot ce a pierdut pentru totdeauna. În perete mai atârnă cele două tablouri care o reprezintă pe ea și pe sora ei Margot.

În colț se află patul ei, pe care se mai află, întocmai ca în noaptea ceea în care părăsise casa părintească, cuvertura albă croșetată chiar de ea.

E copleșită de un negrăit sentiment de tristețe.

Acoperindu-și fața cu mânuțele, cade pe un scaun. Dar oricâte lacrimi fierbinți i-ar scălda fața nu mai poate salva ce a pierdut, e legată cu trup și suflet de omul acela, pe care lumea îl numește un demon.

Numai ea singură vede în el un zeu pe care îl adoră.

Își lasă mâinile jos și privește îndurerată prin camera simplă, dar primitoare.

Tăcerea din casă are un efect înfricoșător asu-

pra ei. Are impresia că aci ar fi murit totul și că ea ar fi revenit după lungă vreme, spre a turbura liniștea.

Ce voia ea de fapt?

A, da, acum știe iar!

Doar nu are timp de pierdut! Lada de colo, pe care o poate deschide ușor cu cheia de pe poliță de sus, conține multe rochii de-ale ei.

Trebue să puie stăpânire pe ele, căci încă în noaptea asta va fugi cu Rammont.

În Berlin nici gând ca ei să mai încerce să caute vreun adăpost.

Pe lângă hainele pe care le adună zorită, caută să-și ia și micile ei economii.

Cele două milioane pe care Masca-Roșie le-a furat dela bancherul Grosser ea le-a înapoiat, reținându-și doar câteva zeci de mărci.

Spre a putea fugi, îi trebuiesc bani, oricât ar fi de puțini. În graba cea mare, nici Joe n'a putut face rost de bani.

Într'o cutie veche de carton, pe fundul cufărului ei, își ascunsese micile ei economii.

Scoate banii și-i face să dispară în buzunar.

Deodată simte un plic tare în mâini, și atunci știe și ea, cum a ajuns la el.

În noaptea ceea în care contele de Hohénéggé a vizitat-o pe sora ei Margot și a vrut s'o hotărască să fugă, căci și el era silit s'o ia drept ucigașa tatălui ei, contele i-a predat nenorocitei hârtiile de identitate ale unei foste servitoare a castelului.

Dar Margot lăsase acasă aceste acte de valoare așa de mare și se năpustise afară în noapte, căutând moartea.

Alice găsise plicul și-l pusese bine fără ca să cugete că ea însăși s'ar putea folosi cândva de aceste hârtii.

Acum vără și plicul în legăturică și-și trece mâna peste frunte.

Cereți mâine numărul 32 futuror chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 3.

Ochii îi sunt plini de lacrimi, privind în juru-i prin odăiță, pentru ultima dată.

— Rămâi cu bine, odăița mea dragă, liniștită și neîntinată! N'o să te mai revăd niciodată! rostește ea printre hohote de plâns.

Întinde mâna ca să stingă lumina. Trăsura o așteaptă.

In același moment se face palidă ca un cadavru.

Se apleacă înainte și stă să asculte sunetul care-i ajunsese la urechi.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea sufocată. Nu se apropie cineva de odaia mea?

Privește spre fereastră, cuprinsă de gândul să fugă.

Căci îi se pare cumplit să fie surprinsă de tatăl ei la ora aceasta.

A și ajuns la fereastră și a deschis-o. In îngrozitoarea ei zăpăceală a lăsat lumina aprinsă. Ținând strâns cu o mână legătura de vestminte, iar cu cealaltă sprijinindu-se de marginea ferestrei, își aținteste ochii spre ușă. Poate că tatăl ei va trece, fără a bănui că e așa de aproape de copilul său!

Pe când tâmplele-i amenință să pleznească sub vâltoarea sângelui înfierbântat, ușa se deschide cu o zmucitură și pe prag stă Ochiu-de-Pisică, Hartenberg, detectivul!

CAPITOLUL 44

Monsieur Charreu

In fața tinerei văduve a raposatului bancher Grosser stă Hermann Erbach, desfătându-se cu vădită plăcere la nemărginita cuprindere și groază a tinerei femei.

— Nu te-ai așteptat să auzi una ca asta, nu-i așa? izbucnește el într'un hohot de râs. Dar e chiar așa! Berta Walther, fata adoptivă a veneratului decedat, s'a cununat cu mine în Londra. De ce nu ne-am putut apoi înțelege și cum a venit ea înapoi la Berlin, nu importă. Principalul e că soția mea a fost înmormântată sub numele d-tale, doamnă, iar

d-ta i-ai luat locul. Trebue să spun mai dinainte că aceasta s'a petrecut cu deplină cunoștință și voință a răposatului domn Grosser. Dar nici asta nu schimbă cu nimic lucrurile. O fi avut el de sigur motivele lui, ca să te dea pe d-ta drept fosta lui fiică adoptivă și a indus în eroare chiar și autoritățile în privința asta. Nu trebue, vaszică, decât să mă duc la înalt prea onorata poliție, și, pe ce pariăm, că destăinuirile mele ar avea un succes monstru?

Margot trebuia să-și păstreze tot calmul; și-o spunea ea singură în timpul ironicelor cuvinte ale acestui om decăzut. Nu de geaba a inițiat-o bătrânul servitor al răposatului bancher în chestiunile familiare ale stăpânului său și acum ea vede înaintea ei pe omul acesta, care a adus pe Berta Walther la pierzanie!

Nu poate înțelege, cum de nenorocita, care și-a ispășit patima prin moarte, a putut îndrăgi pe omul acesta brutal și cu trăsături ordinare.

Dar nu asta are importanță în ceasul acesta; partea îngrozitoare a situației stă în faptul că între Erbach și Bertha Walther a fost o unire legitimă, s'au cununat civil, lucru de care atât ea cât și răposatul bancher habar n'aveau.

Cu toate că întreaga ei ființă se revoltă la gândul de a trebui să încheie un compromis cu un astfel de om, nu-i mai rămânea altceva de făcut.

Gândurile-i se ciocnesc în cap, amețitoare. Oricât ar cumpăni, oricât ar socoti că a născocit ceva pentru salvarea ei, toate cad în fața răsului respingător al acrobatului.

Numai un singur lucru nu trebue el să rousească: s'o vadă tristă și disperată.

Poate că l-ar putea hotărî la tăcere prin bani, căci după întreaga lui înfățișare nu prea pare să-i meargă strălucit. Îmbrăcămintea îi e roasă și proastă. Pălăria veche, pe care o ține în mână, e decolorată și chiar încălțămintea îi e ruptă. Ea își dă pe spate capul și cu toată energia de care mai dispune în clipa aceasta, răspunde:

— Te-am ascultat cu destulă răbdare, ca să știu ce ai a-mi spune. N'am căutat de puțin intenția să

tăgăduiesc ceva față de d-ta! Da, așa e! Răposatul bancher Grosser, căruia i-ai răpit lumina vieții, pe blonda lui fiică adoptivă, și pe care l-ai sdrobit din pricina asta, m'a pus în locul ei. Chiar și ultimele lui clipe i-au fost amărâte de știrea că Berta Walther și-a căutat și și-a găsit moartea în canal. Poate că aveam orecare asemănare cu nenorocita și de-aceea m'a rugat să rămân la el și să iau locul moartei. Dacă s'a cununat cu mine, pe patul de moarte, pentruca apoi să închidă ochii pe veci, n'a făcut-o decât dintr'un motiv de supremă nobleță. A vrut să-mi asigure viitorul, existența. Că Berta Walther s'a cununat cu d-ta la Londra, vezi, despre asta n'avea de fel cunoștință. Amenință cu poliția! Du-te și desvăluie povestea unui om bătrân, asupra căruia ai aruncat atâta nenorocire! Dar eu cunosc testamentul mortului și știu că d-ta ești exclus fără doar și poate dela orice moștenire, chiar dacă ai izbuti să dovedești că to-ai cununat civil cu Berta.

Călărețul de circ ridică disprețuitor din umeri, dar Margot recunoscu totuși, că cuvintele ei produseseră onorecare efect asupra lui.

— Ce vrei d-ta de fapt? interveni el cu impertinență.

— Nu doresc decât să-ți clarifici situația, sună răspunsul lui Margot. Abstracție făcând de faptul că ți-e cu neputință să pricepi motivele sufletești și sentimentele bătrânului, nu vei obține deci nici cel mai mic avantaj prin trădarea d-tale!

— Oho, exclamă el, cred că te cam înșeli în privința asta! Drepturile mele voiu ști să mi le valorific! Dar d-ta ai să apuci calea închisorii, asta ți-o spun de pe acum! Bancherul a murit în urma unei răni, pe care i-a provocat-o Masca Roșie. Ar fi interesant de stabilit, dacă d-ta n'ai fost în legătură directă cu banditul!

— Ești un calomniator mizerabil! răspunde Margot indignată la culme. Nu am nicidecum poftă să mai stau de vorbă cu d-ta! Mai ascultă un ultim cuvânt înainte de a pleca de aici: Trădarea d-tale nu-ți aduce în niciun caz vreun profit. Rămâi același

vagabond care eşti şi azi, oricât de mare ţapaj ai face! Pentru a nu stârni totuşi un scandal în jurul numelui mortului şi a persoanei pe care o iubea, vreau să-ţi ofer o anumită sumă, dacă te obligi să treci sub tăcere chestiunile pe care le-ai abordat!

Călăreţul se aşeză cu vădită impertinenţă într'un fotoliu, picior peste picior.

— Imi închipuisem eu una ca asta! zise el ironic. Incepi să devii cuminte, frumoasă doamnă. Ia să auzim cum vrei d-ta să rezolvi afacerea asta! Prin lege sunt soţul Bertei Walther, aşa dar al dtale, de-ţi convine sau nu! Dar nu vreau să fiu atât de crud încât să-mi valorific drepturile mele de soţ, atâta vreme cât nu mă vei fi cunoscut într'un echipament mai ca lumea. Pentru aşa ceva îmi trebuesc în primul rând bani, ceea ce ai din plin. Domiciliul meu din ultima vreme nu prea era tocmai de invidiat, şi am dormit chiar uneori sub cerul liber. Bunul domn Grosser nu mi-ar fi deschis în niciun caz uşa şi apoi, eram şi ocupat cu căutarea nevestei mele, care-mi fugise. Ce rentă voieşti să-mi fixezi, stimată doamnă?

Margot se îndreptă spre un birou, care se află prin apropiere, şi aşterne pe o hârtie câteva rânduri.

— Să prezinţi ordonanţa asta la Banca Grosser şi ţi se va înmâna fără discuţie suma pe care am hotărât-o, zise ea întinzând hârtia individului zdrenţăros. Mai bine ai face însă să nu te prezinţi d-ta personal la bancă, deoarece aspectul d-tale ar putea da prilej la tot felul de comentarii.

Erlach priveşte hârtia şi o împătură cu grijă.

— Deocamdată sunt deajuns trei mii de mărci, doamnă, zise el calm. O să mă echipez şi-mi voiu căuta o cameră ca lumea. Apoi îmi voi îngădui ca să mă prezint din nou d-tale, când vom putea discuta mai departe despre viitorul apropiat.

Margot ştie foarte precis că, cu această sumă relativ mică, nu se va putea descotorosi de vampirul acesta. Dar deocamdată e vorba doar să câştige timp.

— Atunci, cred, că am terminat pe ziua de azi, răspunde ea, dând să plece. — Un singur lucru aş

vrea însă să te sfătuiesc cu insistență. Să renunți la societatea pe care ai frecventat-o până acum, căci ar fi foarte ușor cu putință ca într'o astfel de societate să-ți scape vreun cuvânt, de care să-ți pară chiar d-tale foarte rău mai târziu.

— Foarte mulțumesc pentru amabilul sfat! zise omul ridicându-se.

Margot, crezând că se va depărta în tăcere, nu mai ia seama la el, ci-i întoarce spatele, spre a se retrage în camerele ei. Dar tresare deodată. O mână a apucat-o de umăr și vocea vagabondului duhnind a rachiu îi izbește urechea.

— Nu e nevoie să mă tratezi ca pe un câine! exclamă călărețul. Eu te am în mână și pot face din d-ta ce vreau! Dar eu nu sunt chiar așa de crud. Sunt uneori foarte sentimental, mai ales, când o femeiușcă ca d-ta mă duce de frâu.

Numai un singur lucru cer: să lași în colo, rogu-te, blestematul acela de ton plin de mândrie. Dacă-mi convine, aș putea rămânea chiar îndată aici, ducând căsnicie împreună, pur și simplu!

Scârbită, Margot se întoarse brusc, lovind cu putere pe vagabond.

— Nu te'ncumeta să mă mai atingi vreodată! îi strigă ea. Iți voiu da mijloace ca să trăești fără de grijă! Mai mult nu trebue să-mi ceri niciodată, altminteri, cade învoiala dintre noi. Părăsește-mă imediat, uite ușa!

Și-i arată poruncitoare ieșirea. Călărețul de circ holbează la ea niște ochi înflăcărați. Acum abia pare că-și dă deplină seamă de frumusețea ei. Se repede din nou la ea.

— Să mă ia naiba! strigă el cu ironie, dac'am să mă las eu dat de o parte așa cu una două! Trebue să lichidăm chestia și să disparem cu banii din Berlin. Vei vedea numai ce cavaler elegant pot deveni, când oiu avea alte straie pe mine! Mai lasă încolo nazurile neroade și fă altă mutră.

A apucat pe Margot de încheeturile ambelor mâini și, cu toată împotrivirea, își apropie obrazul de al ei. Ea știe că nu poate nici măcar striga ajutor, căci bătrânul servitor, care e inițiat în toate

tainele familiei, se află în camerele de sus. Acî jos însă, s'ar putea să-i vie cineva într'ajutor dar ar trebui să-i dea explicații asupra ciudatului incident.

— Pentru cea din urmă dată, exclamă ea, pleacă! Mai curând m'aș omorî decât să-ți acord cel mai mic drept asupra persoanei mele!

Dar nu-i răspunde decât râsul lui aspru, răgușit.

— Ce nu se dă de bună voie își ia domnul Charrey cu sila!

Cu aceste cuvinte și fără ca Margot să-și fi dat măcar seama, a și cuprins-o cu mâna-i puternică, atrăgând-o spre el. Desigur că ea nu se poate măsura cu agilitatea unui fost călăreț de circ, dar în aceeași clipă, în care buzele lui lacome îi ating obrazul, ea îl trântește cât colo cu o lovitură puternică. El se împleticește de covor, lungindu-se jos cât e de lung. Se ridică însă cu repeziciunea fulgerului și cu pumnii strânși, roșu de mânie, stă un moment fără a putea scoate un cuvânt.

— Ai să mi-o plătești tu, mâță sălbatică! gâfâie el răgușit.

Margot, palidă îl privește după portiera de catifea. Ochii ei albaștri oglindesc toată oroarea pe care o simte față de persoana lui.

Deschide gura să strige totuși ajutor. Și atunci, deodată, portiera care acoperă ușa principală, din dosul călărețului, se desface și în prag apare — Erwin de Bergen!

CAPITOLUL 45

În întunericul nopții

Sărmanei Alice îi se pare că o să i se oprească inima în loc, văzând înainte-i pe tatăl ei care o surprinsese totuși. Cum de a răsărit el aici tocmai în ceasul acesta?

Explicația e foarte simplă: Uchiu-de-Pisică, după cum știm, obosit de moarte de veghea lui nocturnă și de agitațiile din ultimele zile, de încordările nervoase ce-l frământaseră și cari întrec puterea de rezistență a unui muritor, se întorsese acasă ca să se odihnească câteva ore.

Că lăcașul de veci al lui Mască-Roșie e păzit, de asta e asigurat. Nu bănuiește că doi ochi l-au urmărit de peste zid, că Joe, omul de încredere al lui Mască-Roșie, l-a recunoscut, dar nu îndrăznește să-l împuște în taină pela spate.

Mersese zvonul că Ochiu-de-Pisică ar purta sub îmbrăcăminte un fel de zale, ce-l fereau de gloanțe. N'avea chef Joe să facă o probă ca să se încredințeze deplin de exactitatea zvonului. Întocmai ca și alții care duceau o existență nocturnă, avea și el un fel de sfială față de vestitul detectiv.

Dar decum se retrase Hartenberg și-l urmase înlocuitorul, el își descărcă revolverul care nu producea nici o detunătură. O armă de o lucrătură desăvârșită, cum nu se afla alta în Germania. Efectul l-am văzut.

Ochiu-de-Pisică nu-și găsește însă acasă odihna mult așteptată. Ultimele evenimente îl agitaseră prea mult.

Șezu multă vreme adâncit în gânduri, într'un fotoliu. Stinsese lumina, căci îi îndurera ochii.

Din toată sângeroasa zăpăceală a zilelor din urmă, din tot haosul de crime, durere, spaimă și surescitări pentru copiii săi, înfiorătoarea recunoaștere că nevinovata lui Alice trecuse de partea inamicului, din toate aceste grozăvii ura lui crește împotriva demonului căruia îi jurase pieirea. Numai ura aceasta îl mai ține în viață până la realizarea țelului pe care și l-a impus.

Unul din ei doi era de prisos pe pământ! Ah! cum de i-a putut face Alice a lui una ca asta! E capabilă iubirea de o astfel de minune? Poate cineva iubi un diavol cu chip de om și nu vor fi fiind oare puteri misterioase prin cari Mască-Roșie a încătușat de el fata?

L-ar întinde pe demon mort la picioarele ei!

Astfel trecu vremea, și un zgomot abia perceptibil, care vine din cuprinsul casei îl face să tresară ușor.

Oare nu e singur? Nu și-a pierdut el, amândoi copiii?

Se ridică și ascultă. În casă se află cineva.

Ușa din față e încuiată, vasăzică mosafirul nocturn trebue să se fi folosit de ușa din dos.

Fără a aprinde vreo lumină detectivul își părăsește odaia și stă să asculte afară în gang.

Nu răsună ca un plâns depărtat?

Respiră greu. Îl străfulgeră un gând: s'o fi întors iar Vipera! O fi aflat, pe semne prin agenții ei că sora de caritate care-l îngrijise până la moarte pe criminal, pe Masca-Roșie, este Alice Hartenberg!

— Ea n'are ce căuta nici acum în casa mea, o arunc afară! își zice el.

Se și află lângă ușa dela odăița Alicei, mai așteaptă o clipă, apoi împinge ușa brusc.

Holbează ochii, duce amândouă mâinile la piept — a recunoscut-o pe Alice care stă ca paralizată în fața lui.

El nu știe încă nimic, firește, despre întâmplarea dela cimitir și presupune că copila lui se întoarce desnădăjduită la casa părintească.

— Alice, Alice! strigă el ca ieșit din minți.

Nimeni dintre colegii lui nu-l vede și nu-l aude; aici își poate lepăda masca-i aspră și să-și arate jalea care-l cutremură.

Sărmana aruncă priviri în juru-i, — o, de ar putea fugi! Ochii tatălui o distrug, nu alta!

El se repede la ea, o apucă de mâini și ia sfeșnicul.

— Vino! gâfâie el. Să-mi spui cum s'a putut acest lucru așa de necrezut, ce fel de mijloace demonice a întrebuințat, ca să-ți otrăvească inima și mintea. Acum că e mort, când are o movilă de pământ pe piept, trebuie să fi pierit vraja demonică cu care te-a înlănțuit!

Au ajuns în camera din față, în care gospodărise atâta vreme Alice, ca o fetiță cuminte.

Fără de voință, abia e în stare să se ție pe picioare. Alice l-a urmat, târîtă de mâna lui. Și iată că ea cade ca distrusă înaintea lui și-i apucă amândoi genunchii.

— Tăticule — iartă-mă! îngână ea printre lacrimi. Dacă ai iubit vreodată în viața ta, cu toată căldura sufletului tău și cu toate fibrele inimii tale, poate că mă înțelegi!

Hartenberg o apucă de umeri și o privește țintă.

— Ți-ai pierdut mințile, Alice! Nu mai știi ce faci! Despre ce iubire vorbești?

— De el — de — de Masca-Roșie! șoptește ea, lăsând în jos capșorul pe pieptul ce-i se zbate năvalnic.

— Blestemat să fie diavolul ăsta de acum până în vecii vecilor! S'a strecurat ca un lup în casa mea, și-a întins mâinile lui pătate de sânge după Nevinovăția personificată! Nu știi tu oare cine și ce este el și câte crime are pe conștiință?

— Știu, tăticule!

— Și l-ai putut tu apăra de gloanțele mele? L-ai putut ajuta la fugă în casa falsului prinț Utașin, l-ai putut ajuta să fure două milioane?

— Am înapoiat banii în taină. Grosser i-a luat chiar el, în primire!

— Dar ai fost la el la „Charité"! Ce scop urmăreai cu asta?

— Să-l salvez, să fug cu el sau să mor cu el! Tot mai mult curaj prinde sărmana fată.

— Pe el — pe el! Masca-Roșie! Sfinte Dumnezeule — îmi vine să turbez! gâfâie detectivul. Spune că te-a vrăjit, dar că acum ți s'a luat în sfârșit vălul de pe ochi!

— Nu, tăticule, am devenit a lui, de bună voie după ce mi-a trecut prima frică, și niciodată nu va mai bate inima mea pentru vreun alt bărbat, chiar dacă Rammont e un criminal! zice încet Alice. Vreau să stau în preajma lui ca îngerul lui cel bun, și rănile ce le pricinuește mâna lui, voiu încerca eu să le vindec. Vreau să-l feresc de a mai face rău, pecât mi-o sta în putință. Asta valorează mai mult decât dacă aș voi să-l blestem cum îl blestemă întreaga lume.

Un râs aspru scapă detectivului.

— Din fericire, vii prea târziu! Masca-Roșie nu va mai vedea lumina soarelui! S'a isprăvit cu el!

— Nu, tată! Te înșeli; o să trăiască, va triumfa din nou! exclamă fata, orbită de patimă. Curând o să auzi iar despre el!

— Cum? Dar el e mort?!

— Nu, trăiește!

— Ah, vasăzică, totuşi! Ghiciisem eu! Atunci e cel puţin bine aranjat, şi chiar dragostea ta nebunească nu-l mai poate salva! Tu rămâi aici, te ţin arestată, până ce ţi s'o lua vălul de pe ochi, până ce, întocmai ca şi mine nu vei mai avea decât blesteme pentru omul acesta!

Alice sare în sus.

— Eu sunt a lui, tată, a lui pe viaţă şi pe moarte! Rămâi cu bine.

El o apucă şi o trage îndărăt.

— Ai pierdut şi ultima scânteie de onoare? Tu, — complice a unui criminal, amanta lui Masca-Roşie! Îndrăzneşti tu să mai rosteşti măcar cuvântul acesta?

Ea se simte deodată năpădită de un curaj care-i dă puteri disperate.

— Şi chiar de ar trebui să mor în clipa aceasta, iau totul asupra mea, strigă ea fără a răsufla măcar. — Rămâi cu bine tăticule! Iartă-mă, nu pot — nu pot altfel!

El vrea să se repeadă după ea, dar de astădată şovăie. Cu un geamăt înăbuşit cade într'un jilţ.

— Atunci fii şi tu blestemată! horcăi el.

Ea nu mai aude nimic; ca o nebună, a apucat legăturica cu vestminte şi a fugit pe fereastră. O clipă în urmă, umbrele nopţii învăluie trupul ei mlădios.

Câtă vreme o fi stat Hartenberg într'o stare asemănătoare paraliziei, nu ştie nici el. O bătaie în uşă îl face să sară în sus. Iese în gang, clătinându-se, şi deschide. Dar cu un strigăt năucit, sare înapoi.

In faţa lui e Vipera.

N'are puterea s'o oprească de a intra.

Ceva în obrazul ei spune, că-i aduce o veste importantă.

— Ce vrei? exclamă el.

Ea îl priveşte cercetătoare.

— Eram pe drumul încoace! S'a întâmplat ceva inexplicabil! Se crede că Masca-Roşie ar fi...

— Ce... ce?

— Ar fi fost furat din groapă!

— Cu neputință! Nebunie! E mort!

— Poate! Dar voiam să te rog să-mi dai un răspuns precis. Ție ți se îndeplinește orice ceri. Nu-mi pot afla pace în nesiguranța aceasta chinuitoare! Mai știu și că copila noastră....

— Taci! Nu atinge chestiunea asta!

— Bine, voiu tăcea; dupăce vom fi răpus pe dușmanul nostru comun, pe demonul ăsta, când Margot și Alice vor fi salvate, atunci poate că vei gândi mai blajin despre mine!

— Niciodată! Dar ce crezi tu că trebue să fac?

— Să pui să se scoată sicriul, să-l deschizi! E gol! Pariez — căci îmi pare că acum un sfert de oră chipul lui Mască-Roșie a trecut pe dinaintea mea!

— Unde.... unde?

— Intr'o trăsură care mergea în goană... și lângă el ședea.... Alice!

Dintr'o dată Hartenberg își regăsi vechea lui putere. Mușchii-i se încordară.

— Vino! zise el aspru și hotărât.

Părăsesc casa și opresc o trăsură ce tocmai trecea. Pe drum el se coboară un moment.

Ochiu-de-Pisică intră în localul secției polițienești cea mai apropiată. Ia cu el doi oameni. In goana nebună a cailor pornesc cu toții spre cimitirul depărtat. Groparul e scos la repezeală din odăița lui și din ordinul lui Hartenberg, mormântul cel proaspăt e desfundat tot așa de repede.

Cei doi polițiști ajută și ei, pe când detectivul și Vipera stau muți de o parte.

Incepe a se face ziuă. Groparul a ajuns la capacul sicriului.

— Sună a gol! strigă el. Trebue tras în sus cosciugul!

— Nu-i nevoie — iute aici scule; deschide capacul! O privire e deajuns! răspunde Ochiu-de-Pisică.

Lucrul se face repede. Raza mai multor felinare oarbe cade în adâncime. O smucitură — capacul sare în lături, și cei din jur scot deodată un strigăt.

In coșciug zace un om...

— Slavă Domnului! Grija mea a fost de prisos! exclamă Hartenberg. Masca-Roșie e mort!

Dar vocea Viperei îi sună la ureche:

— Te înșeli amarnic! Mortul din coșciug nu e Masca-Roșie, ci altul.

— Cosciugul trebuie tras sus! gâfâie detectivul.

Dar nici n'ar fi fost măcar nevoie de asta, pentruca să se stabilească îndată că mortul într'adevăr nu e nimeni altul, decât.... nenorocitul de poliițst, care l-a înlocuit la miezul nopții pe Ochi-de-Pisică.

— Mizerabilii au realizat ceva de nepătruns! exclamă Hartenberg, cutremurându-se. Au omorît pe nenorocit, au scos pe maestrul lor din cosciug și și-au pus înăuntru noua lor victimă!

Și așa chiar fusese de fapt. Oamenii poliției își priveau ca uluiți colegul mort. Cum s'a petrecut vrăjitoria asta?

Hartenberg se aplecase cercetând răpede cadavrul. Se ridică apoi palid.

— Un glonte țintit absolut sigur și mortal în urechel zice el cu glas înăbușit. Nenorocitul n'a mai putut scoate un strigăt măcar! Cadavrul trebue să rămâie aici, până ce vine procurorul! Banda lui Masca-Roșie lucrează cu o cruzime sinistră! Detectivul strânge pumnii în întuneric; e palid ca un mort.

Vasăzică, iar a scăpat! Și ce e mai îngrozitor: Alice l-a ajutat! Ea și știa în noaptea asta despre reușita nouei lovituri. Masca-Roșie a înviat din morți!

Planul izbutise, scrisoarea către prefect, interzicerea autopsiei, totul își avea un scop bine definit! Încă odată izbândise diavolul cel roșu cu ajutorul unei fete orbite de patimă.

De astădată rămân lângă cadavru cei doi polițiști, cu toate că nu mai e de niciun folos și Hartenberg cu Vipera părăsesc cimitirul. La poartă se despart. Reci stau unul în fața celuilalt.

— Unde te duci de aici? întrebă Vipera.

— La prefectură! răspunde el. Vreau să cer să fiu concediat și mi se va îndeplini cererea. Dar de

acum încolo voiu urmări pe demonul acesta singur și în propriul meu interes, din oraș în oraș, din țară în țară, până ce-l voiu fi răpus! Ura și răzbunarea nu-mi vor da pace nici în somn, insuflându-mi o îndoită puutere. Blestemat fie Masca-Roșie!

— Amin! aprobă tăios Viperă. Așa ne regăsim barem într'același gând... în ură! Voiu lucra cu tine mână'n mână, până ce diavolul roșu va sfârși sub securea călăului!

O clipă el îi ține mâna rece ca ghiața într'a lui, apoi se despart în tăcere.

In goana după Masca-Roșie aveau să se mai întâlnească!...

CAPITOLUL 46.

Rivalii

Margot recunoaște dela prima privire pe tânărul baron de Bergen, care-i mărturisise iubirea lui în grădina palatului său, de unde a fugit, pentrucă nu putea răspunde dragostei lui. Bănuiește că în vremea aceasta el trebue s'o fi căutat pretutindeni, căci nu-și putea da seamă care să fi fost pricina fugii. Dispăruse fără de urmă. Cum putea el, presupune că Margot, în puținele zile ce trecuseră, consimțise să fie cununată cu un muribund?

Acum a găsit-o... a găsit-o în cel mai primejdios moment al vieții... și colo chiar vagabondul cu pumnii strânși, rostogolind niște ochi plini de furie pentru lovitura primită.

Ea e salvată de sigur de un atac al acestui individ sinistru, dar își simte genunchii tremurând la gândul că trebue să dea o explicație lui Erwin de Bergen.

— Ce... însemnează asta? îngână tânărul baron. apucându-și fruntea în mâini. Caut pe doamna Grosser, văduva bancherului meu.

Călărețul de circ aude vocea noului sosit. Își revine cu o repeziciune uimitoare.

— Ai probabil și d-ta afaceri cu doamna Grosser? Hai? întreabă el cu voce tărăgănată, privind cu coada

ochiului pe tânărul baron Bergen, pe care nu-l cunoaște.

Erwin n'are ochi decât pentru Margot, pentru moment a uitat el însuși că a asistat aci la o scenă inexplicabilă.

— Margot! zice el încet, privind-o rugătorr, dă-mi un cuvânt lămuritor. N'am putut asista la înmormântare, fusesem nevoit să plec pentru câteva zile — te-am căutat — căci oricâte am auzit despre trecutul d-tale, eu nu mă sdruncin totuși în credința mea, chiar de ar veni mii de oameni să te calomnieze! Nu dau crezare nici măcar propriilor d-tale cuvinte și nici faptelor d-tale, care vin parcă să mărturisească împotriva d-tale. Un simțământ puternic îmi spune foarte deslușit că sunt la mijloc taine, cari silesc pe o sărmană nenorocită să tacă!

Margot îi face un semn implorător să nu mai continue. Dar Erwin urmează agitat:

— Ajuns aici, am căutat un servitor care să mă anunțe tinerei văduve. Mi se spusese că domnul Grosser se cununase pe patul de moarte cu fiica sa adoptivă, spre a-i asigura un viitor lipsit de griji. Nu era nimeni afară și astfel intru în prima cameră, aud voci — ceartă — și iată te găsesc, pe d-ta, Margot, acea pe care o căutam nebunește! Cine, ești d-ta în casa asta? Cum de ai ajuns aci?

Margot simte genunchii muindu-i-se. Cade pe un scaun care se află lângă masă.

— Indură-te! îngână ea. Nu pot — nu-ți pot da nicio explicație!

Tânărul baron se întoarce spre Erbach, examinându-l cu priviri tăioase.

— Prezența d-tale pare s'o sperie pe doamna! zice el. Dacă ai de rezolvat ceva afaceri, după cum se pare, ai găsit în orice caz adresa!

— Vrei să știi cine e doamna de colea? Ei, nimeni alta decât doamna Grosser în persoană!

Erwin se trage înapoi clătinându-se.

Cereți mâine numărul 33 ziarelor chiocșarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Nu cumva ți-ai pierdut mințile? îngână el.

— Ba nicidecum! Întreabă chiar pe doamna, dacă nu mă crezi pe mine! Dar recunosc că prezența mea nu prea e dorită momentan și de aceea mă retrag pe ziua de azi!

Se apropie de Margot, sfredelindu-i cu ochi răutăcioși, chipul palid.

— Afacerea noastră, stimată doamnă, n'a putut fi rezolvată pe ziua de azi, după cum ași fi dorit! Dar a amâna nu înseamnă a renunța! Voiu reveni asupra chestiunei. Până una-alta — vă spun: la revedere!

Margot nu-i dă niciun răspuns. Și ce i-ar putea răspunde acestui mizerabil, care o va suge ca un vampir, dacă nu-i va veni vreun ajutor pe o cale necunoscută ei încă?

Erbach se înclină ironic, zâmbește îndrăznet tânărului baron și părăsește încăperea.

Abia a ieșit din odaie că Erwin se și repede la Margot și-i apucă mâinile.

— Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, Margot, ce însemnează scena aceasta? Omul acesta obraznic... ce voia el dela d-ta?

— A venit... pentru o chestiune de bani—poate răspunde cu mare greutate fata.

— Dar pe cât am auzit eu, fusese între voi o scenă mai violentă!

— Pretindea o sumă la care eu nu voiam să mă învoiesc, era prea mare! De aci s'a iscat o scenă mai violentă!

— Avea el oare vreo legătură cu răposatul bancher?

— Da — așa este!

Unul Dumnezeu știe, cât de greu o apasă pe sărmana fată neadevărul acesta!

— Dar vorbea așa de impertinent, că n'a lipsit mult ca să-l pălmuiesc, răspunde Erwin. A, da, și-mi amintesc — spunea că doamna Grosser ai fi d-ta? Cum trebuie să înțeleg una ca asta?

Margot nu mai poate evita o explicație. Trebue să trădeze taina dublei ei identități și nu-i mai rămâne decât speranța că tânărul baron va păstra tăcerea, dacă ea îl va ruga.

— Treci te rog, în camera de alături, zice ea încet. Acolo nu putem fi deranjați, nimeni nu ne poate spiona. Ceeace trebue să-ți destăinuiesc e un capitol întunecat din viața mea.

Mișcat de aceste cuvinte, el o urmează în tăcere.

— Ascultă-mă, domnule baron — și apoi, dacă veĭ putea, condamnă-mă! își începe Margot emoționanta mărturisire.

Erwin ascultă, fără a o întrerupe cu un singur cuvânt. În sfârșit știe ceeace ea trebuise să-i dezvăluie: că fusese pusă, în adevăr, de către răposatul bancher în locul fiicei sale adoptive, care murise, și ca atare devenise soția lui Grosser. Căsătoria aproape că nu e valabilă, căci ea nu e Berta Walther, dar a fost voința răposatului ca ea să fie moștenitoare.

Numai ce e pentru ea bărbatul pe care l-a întâlnit el aci adineaurea: că acela ar putea avea pretenții asupra ei, ori o poate sili să-și dea în vileag taina, asta nu îndrăznește ea s'o mărturisească lui Erwin.

— Și acum știi totul, șoptește ea, știu că n'o să mă condamni pentrucă n'am putut fi atât de crudă să refuz muribundului mâna mea. A fost ultima lui dorință, și el vedea din nou prin mine pe cea pierdută.

Baronul privea emoționat pe frumoasa fată.

— Asta-i mai mult decât un roman, zice el, apoi, dând din cap. Dar știu foarte bine că d-ta ai rămas una și aceeași în toate împrejurările vieții. Împrejurări triste te silesc fără cruțare să fii moartă față de lume. Ai făcut foarte bine, împlinind voința mortului. Acum abia ești liberă și nu trebue să depinzi de nimeni.

El se ridică încet. Nu vede jalea de pe chipul lui Margot. O chinuește mereu gândul la Erbach.

care o va ține atâta vreme strâns în mâinile lui, până ce o va strivi.

Erwin își dă capul pe spate.

— Nu, nu pot pleca așa, Margot, exclamă el. Ți-am spus doar, că fuga d-tale m'a lovit ca o catastrofă, că te-am căutat pretutindeni. O întâmplare — nu, o voință providențială m'a făcut să te găsesc, într'o clipă în care nici nu mă mai așteptam. Și asta, o iau ca un semn, ca o prevestire, Margot! Pentru mine mai ești și azi nenorocita, care a fost înșelată în cele mai sfinte simțiminte ale ei! Îți spusesem că te iubesc, că vreau să mă jertfesc pentru d-ta până la ultima picătură de sânge, oricât de posomorât s'ar profila viitorul d-tale. Azi ești bogată, dar cu siguranță că nu asta te-a momit pe d-ta; ești moartă ca Margot Hartenberg, cu atât mai mult, nu mă refuza! Ascultă-mă! Eu pot aștepta până ce va trece anul de doliu, dar îngăduie-mi cel puțin, ca să te consider în inima mea ca pe logodnica mea!

Privirile lui atârnă cu mistuitoare văpăi de gura ei. El ridică implorător mâinile.

Ultima picătură de sânge a pierit depe fața lui Margot. Când a fugit dela palatul lui, a crezut că nu se vor mai întâlni nici odată! Dar iubirea lui a înfruntat toate piedicile.

— Nu pot fi niciodată soția d-tale, domnule baron — niciodată! zice ea cu hotărâre.

El caută să-i apuce mâna.

— De ce, Margot? Fii sinceră, vorbește-mi deschis, numai această singură dată, ca să nu pier de atâta desnădejde! insistă el.

Atunci ea recurge la mijlocul cel din urmă, cel mai puternic, fără a bănui că prin aceasta a-bate cea mai mare primejdie asupra singurului om de pe pământ pentru care ar fi gata să moară: Eberhard de Hohenegge.

— Dacă bătrânul mi-a dat numele său înainte de a muri, zice ea în șoaptă plecându-și privirea, nu un motiv neînsemnat l-a îndemnat la aceasta,

ci... pentrucă voia să dea un nume cinstit copilului meu!

Erwin sare în sus cu un strigăt pe jumătate înăbuşit. Se apucă cu amândouă mâinile de frunte, pământul pare a-i se fi deschis sub picioare. Asta — tocmai la asta nu s'a aşteptat. Parcă l-a lovit ceva în creier.

— D-ta eşti...?

Nu poate rosti cuvântul, ea singură trebue să-l rostească, fără de îndurare.

— Sunt mamă!

El strânge pumnii şi zice cu glas răguşit:

— Vasăzică, falşul baron — Masca-Roşie, tot a făptuit crima asta? gâfâie el.

Dar Margot scutură capul.

— Nu, Dumnezeu a-toate-ştiutorul mi-e martor că n'a putut face din mine amanta lui!

Erwin o priveşte surprins. Cuvintele ei sunau şi de astă dată adevărate! Prea veneau din adâncul sufletului. Toate celelalte, chiar când se învinovăţeşte ea însăşi, sună falş şi nenatural!

— Dar dacă nu el... cine atunci? Nu trebue să-i ştiu numele pentru a-l trage la răspundere pe mişel?

— Nu întreba! Te implor! Părăseşte-mă şi lasă-mă în voia soartei, orice întorsătură ar lua ea! se roagă Margot disperată.

Erwin izbucneşte într'un hohot de râs aspru.

— Este contele Eberhard de Hohenegge!

Sărmana vrea să nege, să strige în gura mare că el s'a înşelat şi de astădată, dar atunci ar trebui să se degradeze la rolul de prostituată ordinară — şi nu-i în stare s'o facă!

Astfel că lasă să-i cadă căpşorul palid pe piept, şi suspină adânc.

— Vasăzică el — el, bărbatul pe care cu toate astea n'ai voit să-l vezi, n'ai voit să-i vorbeşti, atunci când el a apărut în palatul meu!

Îi apucă mâna şi vorbeşte implorător:

— Margot, eşti şi acum pentru mine o sfântă, nu o decăzută. De ce nu-şi împlineşte omul acesta, care e bogat şi independent, datoria faţă de d-ta,

făcându-te soția lui? Că nu te crede ucigașa tatălui său, o știu doară.

— Trebue oare să-ți răspund cu inima sângerândă că eu însămi, numai eu singură sunt aceea care nu vrea această unire? exclamă ea.

— Nu te pot crede! O fată are numai un singur bun suprem: onoarea ei de fecioară. Bărbatului iubit, care vrea să se însoare cu dânsa, ea îi poate jertfi aceasta — și d-ta ai făcut-o! Dar niciodată nu te-ai fi dăruit contelui numai ca amantă! Dânsul a venit la mine, pătrea mișcat ,mi-a spus că te iubește — și totuși am aflat că în aceași vreme s'ar fi logodit cu verișoara sa, baroana de Brissac.

Astfel că el a jucat doar o comedie jalnică, mizerabilă. Pe baroană, dintr'un rang egal cu al lui s'a gândit s'o aducă la Hohenegge ca soție. D-ta, firește, nu puteai ocupa decât locul de amantă! Și pentrucă ai recunoscut astă, l-ai respins! N'am ghicit?

Nu capătă niciun răspuns.

— Acum știu ce am de făcut! Nu trebue să rămâie nepedepsit pentru grava umilință la care te-a supus! zice el întorcându-se ca să plece.

Margot se uită după el speriată.

— Ce... vrei să faci? strigă ea repede.

Dar Erwin de Bergen nu mai răspunde; a și ajuns în coridor, unde se oprește un moment ca să-și recapete respirația. Toată ființa lui e revoltată. O iubește pe nenorocita asta, crede în ea, și chiar dacă cu propria ei limbă se înfierează ca prostituată nu poate totuși descoperi taina în ale cărei laturi e prinsă. Și în acest sălbatec vălmășag de simțiminte, îi apare ca încadrat în sânge roșu imaginea contelui Eberhard de Hohenegge. Dânsul este omul care a călcat în picioare nevinovăția lui Margot, pe care a răvnit-o numai ca amantă, nu ca soție! Toate celelalte afirmații ale lui sunt o comedie, sunt niște minciuni sfruntate ,căci de logodit el s'a logodit doară cu baroana de Brissac femeia perversă.

Erwin caută să plece cât mai repede, aerul

aci amenințând să-l înăbușe. Venise încoace să condolieze pe tânăra văduvă a bancherului, necunoscută lui — și cu ce sentimente pleacă acum de aici!

Simte că-i e cu neputință să petreacă noaptea aceasta în palat, între pereții cari-i vor înșira din nou povestea lui Margot. O plăcere diabolică, o dorință primejdioasă după distracție, după uitare într'o societate gălăgioasă îl cuprinde! E încă devreme, la Cazino nu va întâlni încă pe nimeni, seara pare să se menție călduță. Astfel că oprește un automobil și cere să-l ducă la Grunewald.

Se așează la una din mesele terasei de iarnă a restaurantului și se adâncește în gânduri.

— Tare aș dori să întâlnesc pe contele acesta! murmură el.

Nimeni nu-l ia în seamă; dus pe gânduri, soarbe vinul pe care i-l adusese chelnerul.

Se face seară, becurile electrice își aruncă lu-

mîna lor albă asupra clienților voioși și eleganți, cari au fugit din orașul zăpușitor ca să guste aici aerul răcoros.

Ce animație și ce lume! Privirea cîte unei femei frumoase sau a vreunei cochete atinge și pe tînărul baron, care privește atît de posomorît în gol.

El nici nu ia în seamă aceste afacerî galeșe. In fața intrării, împodobită cu niște cerbi de aramă, trec trăsuri și automobile și curînd și ultimele mese ale terasei sunt ocupate de domni eleganți cu însoțitoarele lor.

Iar apare un mic grup: trei sau patru domni, două doamne în rochii deschise. Răsetele și glumele pătrund deodată pînă la Erwin.

Tresare deodată. Vocea pe care tocmai o aude, adîncă și melodioasă — a mai auzit-o el odată. Ridică fruntea, străfulgerat de un gînd. Societatea înaintează, vine în preajma lui, într'adevăr, se așează cu toții la o masă alăturată.

Tînărul baron își umple încet paharul, dar mîna îi tremură. Apoi golește paharul dintr'o sorbitură. Nici nu observă măcar că vinul îi se urcă la cap, sporindu-i agitația. Societatea de alături s'a așezat. Unul din domni întoarce tocmai capul spre baron — este Eberhard de Hohenegge.

Întîmplarea oarbă sau nenorocirea l-a adus încoace!

Abia după amiază plecase dela castel spre Capitală, pentru rezolvarea unor afaceri, și poate pentru că... și acum mai prefera s'o evite pe verișoara sa Leonie cît mai mult. Momentana beție de simțuri pe care apariția frumuseții ei uluitoare o exercitase asupra lui de curînd în pădure, cînd o surprinsese la Max șerparul, se evaporase destul de repede.

Iar și iar apare înaintea lui obrăjorul drăgălaș al lui Margot, și ochii ei albaștri de viorea par meniți să-l urmărească cu expresia lor dureroasă pînă la sfîrșitul vieții.

La Berlin s'a întîlnit cu un camarad de regi-

ment, care nu-i mai dădu drumul şi-l prezentă tinerei sale soţii. Se mai apropiară de ei câţiva cunoscuţi şi urmarea fu că Eberhard trebui să ia parte la proectata plimbare spre Grunewald.

Ceva parcă-l reţinea, o presimţire vagă, dar cum nu putea da un pretext temeinic, fu împins între râsete spre automobil şi trebui să-i însoţească.

Aproape în acelaş timp l-a recunoscut şi el pe baronul de Bergen.

Reci şi aproape duşmănoase se încrucişează privirile celor doi.

Niciunul nu se înjoseşte să salute pe celălalt întâi.

Eberhard e cel care-şi revine întâiul. Bănuieşte că baronul are ceva împotriva sa, nu cunoaşte însă motivul adevărat, dar presupune că Margot se adăposteşte încă în palatul Bergen. Restul societăţii n'a observat deocamdată nimic din incidentul de până acum. Soseşte vinul şi se ciocnesc cupele.

— Închinăm paharul acesta pentru logodna contelui Eberhard şi fericirea sa viitoare! — exclamă cel mai voios dintre domni, un ofiţer svelt din garda dragonilor.

Eberhard a ridicat paharul, n'are încotro — dacă nu vrea să se dea de gol, trebue să ciocnească.

Deodată — un zăngănit, şi paharul îi se sparge.

Cu faţa palidă, Eberhard se întoarce şi-şi şterge mâna cu batista de mătase. Pe chipurile tovarăşilor de masă s'a întipărit fără voie o expresie de gravitate.

— E parcă o prevestire! zice dragonul consternat.

Dela masa de alături se aude un râs scurt, tăios. Contele Eberhard ştie acum că baronul Bergen îi caută pricină. Se ridică dârz dar calm. Niciodată nu s'ar fi ferit din calea vreunei primejdii, cel puţin din calea unui bărbat care-l provoacă.

Erwin de Bergen s'a ridicat şi el. Stă un moment locului şi trece apoi încet pe dinaintea mesei lui Eberhard.

Dragonul îşi dă îndată seamă de situaţie.

— Dacă ai nevoie de un ajutor, conte, atunci... începe el.

— Mulțumesc, camarade, răspunse Eberhard.

— Doresc să-ți vorbesc, conte de Hohenegge! zice cu jumătate glas Erwin.

Eberhard dă doar scurt din cap și urmează calm pe baron până ce ajung amândoi la un loc, unde nu pot fi auziți de nimeni.

— Ce ai să-mi spui, domnule baron? întreabă contele cu răceală.

Erwin simte urcându-i-se iar sângele la cap. Privirea, ce o aruncă rivalului său, e plină de ură.

Obrăjorul frumos frământat de lacrimi și durere al lui Margot nu lasă să-i mijească în suflet un gând mai blajin.

— Domnule conte, începe Erwin aspru, am a-ți pune doar o scurtă întrebare și te rog să-mi răspunzi. Ce crezi d-ta despre un cavaler care, în virtutea numelui său nobil, seduce o biată fată, face din ea mama copilului său și apoi o lasă în voia soartei?

— Ce voiești să spui cu asta? exclamă Eberhard pălind și strângând pumnii,

— Pardon, mai uitasem ceva, observă baronul cu bruscheță. Cavalerul ar fi dispus să ia eventual pe sărmana fată și mai departe ca amantă sub aripile lui ocrotitoare, numai dacă ea s'ar învoi ca el să ofere oficial — unei alte femei mâna lui!

— Să ajungem la sfârșit, domnule baron de Bergen! răspunde contele tăios. — Ești furios și ai băut prea mult! După ce te vei fi trezit, am să răspund impertinentei d-tale întrebări.

Zicând aceasta, dă să plece, dar cu un strigăt înăbușit, uitând totul în jurul său, Erwin apucă de picior unul din scaunele ușoare și-l ridică gata să lovească. **(Vezi ilustrația coperței).**

— Vreau să-ți spun cum sună titlul de onoare al unui astfel de cavaler: „Mizerabil!" gâfâie el, ieșit cu totul din minți.

Dar scaunul cade cu zgomot la pământ, înainte de a fi putut atinge pe conte.

Cu o mișcare repede, Eberhard a apucat brațul furiosului său rival și i-a răsucit mâna.

Incidentul acesta scurt și abia observat de clienții străini nu ia proporții, căci domnii, în societatea cărora fusese contele de Hohenegge, se și apropiaseră și despărțiseră pe cei doi potrivnici.

— Îți voiu trimite mâine martorii mei, domnule de Bergen, zice Eberhard, respirând adânc.

— Îi aștept chiar — și apoi te voiu omorî cum ai ucis tot ce e mai sfânt în sufletul unei copile! răspunde Erwin.

Pe când contele de Hohenegge se întoarce la masă, însoțit de prietenii săi, Erwin de Bergen părăsește terasa. Merge pe jos, făcând ocol lacului tăcut, spre gară, se aruncă într'un compartiment și privește înainte-i în gol.

— Îl omor repetă el, mecanic.

CAP. 47

F o c!

Era într'una din acele seri în care Leonie de Brissac, după obișnuita ei ceartă cu maică-sa, părăsise singură castelul. Ori de câte ori Eberhard zăbovea prin oraș, pătimașa femeie avea impresia că el ar căuta să scape din mrejile ei. Că presupunerea aceasta era foarte exactă o știm cu toții.

In astfel de ceasuri era nespus de agitată și de nervoasă.

El știa să găsească mereu pretexte noi spre a amâna călătoria în Sud, de parcă Berlinul l-ar fi reținut în cleștii nevăzuți. Ea însă ținea să plece cât mai repede. Îi arde pământul sub picioare. Hector Rammont e arestat. Cine putea ști dacă în procesul lui nu va fi citată și ea? Exista cu siguranță o bănuială, căci de două ori fusese găsit în parc un om deghizat, un spion al poliției — Ochiu-de-Pisică! Și în fund, în partea cea mai sălbatecă a pădurii, se afla Max, îmblânzitorul de șerpi, păzindu-și prețioasele lui taine. Nu părea că Eber-

hard nu se încrede în vorbele ei? Individul trebuia să plece, dar se codea. Îi trimisese un bilețel în care-i spunea că trebue să-i vorbească, altminteri nu garantează de nimic. Mai înainte de toate, firește, trebuia însă lichidată socoteala cu individul acesta îndrăzneț. De astădată, Leonie voia să procedeze cu mai multă prevedere. Știa că Eberhard nu se va întoarce decât foarte târziu din Berlin, căci trăsura era comandată pentru o anumită oră la gară. Avea deci timp.

Își puse din nou rochia simplă, cenușie, un văl pe pălărioara mică de fetru și dispăru sub copacii parcului, asupra căruia începuseră să cadă umbrele serii. Nimeni nu trebuia s'o însoțească. La ora aceasta nu risca nici măcar să întâlnească vreunul din slujitorii castelului.

Odată depărtată de castel, baroana iuți pașii. Nu-l păsa când piciorul îi se poticnea de câte o rădăcină, sau dacă-i izbea fața vreo ramură. Tot atât de întunecat ca și umbrele de sub tufișuri îi era și sufletul.

După un mars repede, răsuflând din greu, a ajuns în sfârșit la acea parte a pădurii unde se află coliba lui Max, șerparul.

Se oprește sub un stejar și privește încolo spre copacii, pe după cari, în lumina nopții se poate recunoaște acoperișul.

S'a stârnit un vânt care scutură ramurile și frunzele se vânzolesc în jurul ei.

Privește prevăzătoare în toate părțile. Chiar dacă ar fi exclus ca cineva dela castel s'o fi urmărit, totuși n'are nevoie de niciun fel de martor al prezenței sale aci, chiar de-ar fi numai un locuitor al satului.

Dar nu se zărește nimeni. Împrejur e cu totul pustiu. Scoate din buzunarul rochiei un revolver și controlează încărcătura. Apoi îl face să dispară din nou.

— Așa, vedem noi acum! mormăie ea.

Ajungând aproape de colibă, observă pe Max

șerparul stând pe o bancă de scânduri, picior peste picior, și fumând dintr'o pipă scurtă.

El o întâmpină cu un chicotit, ridicându-se încetișor.

— Bună seara, frumoasă baroniță! o salută el; vasăzică, tot ai venit! Frumos din partea d-tale! Data trecută mi-ai jucat un blestemat de renghiu și, de n'ar fi intervenit contele—să mă ia dracu!—ai fi ispășit-o!

Leonie îl privește cu coada ochiului și răspunde energică:

— Dacă contele, logodnicul meu, ți-ar fi trimis un glonte în creer, nici că ai fi meritat ceva mai bun! Purtarea d-tale a fost mai mult decât obraznică!

— Oho! exclamă el privind-o ironic. — Te sfătuiesc să iei un ton mai blajin, când suntem singuri noi doi! Posed tainele d-tale, prin cari te am în mâini nu numai pe d-ta, ci și pe nobilul domn conte, stăpân pe Hohenegge! Nu prea am motive, să mă târăsc la picioarele lui ca un câine și nici nu prea am poftă! Maică-mea — Dumnezeu s'o ierte — știa și ea un cântecel despre tatăl contelui, de pe timpurile când fusese încă tânără și frumoasă. Despre asta trebuie să aibă cunoștință și domnul conte altminteri nu s'ar fi lăsat prostit deunăzi cu comedia pe cari i-o jucaserăm!

— Să isprăvim odată! îl întrerupse scurt baroana. — Mi-ai trimis un bilețel. Ce anume vrei dela mine?

— Mai întrebi? Știi, cred, foarte bine că trăiesc, pot zice, aproape numai din vânt! izbucnește el. — Voi, cei de dincolo vă scăldați în aur, iar eu care aș putea spulbera toată măreția asta, dacă m'aș prezenta la tribunal cu anumite hârtii, trebue să postesc! Ți-am mai spus odată că posed destul talent să joc odată și cu pe elegantul. Vreau așa dar să plec de aici — să plec deabinelea — și pentruca baraca să dispară depe fața pământului, îi dau foc mai întâi! De întors încoace nu mă mai întorc! Dar vei rămânea prietena mea, fi-

reşte în mare taină, vei purta de grijă să nu-mi lipsească nimic! Şi o să-ţi fie cum nu se poate mai uşor, căci contele te ia de nevastă, şi se ştie doar că e milionar! Mai întâi de toate însă, doresc bani! Pecât se pare, ai uitat de asta!

Baroana îşi dă prea bine seamă ce o aşteaptă, dacă nu se descotoroseşte cu orice preţ de omul acesta.

— Să intrăm în colibă! zice ea, nu vreau ca să se întâmple să ne zărească cineva aici!

— Te temi pesemne de vreo nouă surprindere?

— Nu, contele Eberhard e la Berlin — dar îmi place să fiu sigură!

— Despre partea mea — haidem sub acoperiş! aprobă individul, deschizând uşa.

In cuprinsul colibei e întuneric şi el trebue să aprindă lumina. Cum nu are o lampă, nu-i mai rămâne decât să aprindă o despicătură de lemn răşinos pe care-l înfige într'o crăpătură a perelelui. Luminile roşii ale flacării pâlpâitoare joacă prin încăperea întunecoasă, iar în lada de scânduri de pe jos se aude un şuierat sinistru.

— Camarazii mei de joc s'au trezit! zice Max, râzând. Nu trebue să-ţi fie de loc frică!

Leonie scoate un ţipăt şi se trage îndărăt spre masa cea veche. Privirea ei a zărit pe j... un şarpe care trebuie să fi scăpat din ladă şi care se târâie cu mişcări grăbite, ca să scape din zona de lumină.

Individul scoate un şuierat şi ridică liniştit de coadă animalul, care se svârcoleşte.

— Ia astâmpără-te, drăguţa mea viperă! Aşa păţeşte cine nu ascultă! zice el râzând, ducând şarpele înapoi în ladă.

Leonie simte o scârbă de nedescris, nervii îi sunt nespus de încordaţi, nu mai are decât un singur gând: să plece de aici, orice s'ar întâmpla. Scoate maşinalicește din buzunar nişte bancnote şi le întinde pe masă.

— Nu mi-am putut procura mai mult, veniturile mele sunt încă prea mici, zice ea cu glas ră-

găsit. Primește deocamdată atât. Mai târziu, veĭ căpăta mai mult.

Tânărul trage bancnotele spre el încet și le vâră în buzunar.

— Bine, o aștept! Mâine plec de aici și mă stabilesc la Berlin. Adresa mea o să ți-o trimit la timp!

Baroana se postă în fața ușii fără a scăpa din ochi pe individ.

— Dar scrisorile pe cari mi le-ai furat? Nu vreĭ să mi le predaĭ? zice ea cu voce ridicată.

Max șerpărul, o privește ironic.

— Prostii! Doar n'o să fiu așa de nerod! Deocamdată rămân în posesia mea!

— Le aĭ ascunse aici?

— Firește, dar nu pot fi găsite așa de ușor! Gândește-te, bunăoară, că iubitele mele târâtoare îmi păstrează comoara!

— Ești un mizerabil — un șantajist, bun de aruncat în închisoare!

El se repede la ea și încă înainte ca ea să fi ajuns la ieșire, îi închide drumul.

— Cu mine aĭ face bine să nu vorbești astfel! gâfâie el. Suntem singuri de astă dată, n'o să ne deranjeze nimeni! Și să mă ia dracu, dacă las să-mi scape ocazia asta! Ești a mea, frumoasă vrăjitoare. De astădată niciun contișor n'o să ne mai stea în cale!

Ea se trage în lături, cu o mișcare fulgerătoare de repede.

Acum e acum! Va fi biruită, o știe ea, dacă nu izbutește să-l reducă la neputință. Și, pe lângă asta, se gândește mereu la hârtii, în jurul cărora se învârtește totul, pe cari trebue să le aibă iar în mâini. Râsul răgușit al individului îi izbește urechea.

Cereți mâine numărul 34 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

— Nu-ți da nicio osteneală, frumoasă baroniță, în noaptea asta vom fi o pereche!

Ea îl respinge și caută o cale de scăpare. Dar situația e periculoasă. El o împinge spre colț, spre flacăra roșiatică a făcliei.

Mai departe ea nu știe ce să mai facă! Vede ochii lui răvnitori, aude gâfâitul lui fierbinte și atunci smulge făclia aprinsă și-l lovește cu ea. Se ridică în sus o ploaie de scântei; răcnind de furie și de surprindere, el se trage cu un pas îndărăt.

— Ești un diavol! strigă el.

Focul îi zboară în obraz. N'a lipsit nici cât firul de păr și și-ar fi pierdut ochii. Dar acum el nu mai cunoaște nicio măsură! Să fie biruit el de demonul acesta sălbatec, el, un individ care nu se teme nici de dracul?

O săritură — și a și înșfăcat-o. Vrea să-i dezarmeze brațul.

Leonie se apără cu disperare; zadarnic! El pare să rămâie biruitorul. Și iată că în ultimul moment ea izbutește să-l lovească în față cu făclia pe care el o apucase. Orbit, furiosul se trage îndărăt, iar făclia le scapă din mâini. Durerea turbată îl face să cadă în genunchi, părul îi e pârlit — sălbatec amenință cu pumnul.

— O să-ți smulg inima din trup — căței! țipă el.

Dar de astădată nu izbutește să se ridice, căci aproape de tot de el se descarcă un revolver. Cu un strigăt, el se rostogolește pe spate. Baroana a rămas cu ochii holbați la victimă, ținând revolverul în mână.

— Dacă n'a vrut altminteri! Și e cel mai bine așa! îngână ea. Și acum — hârtiile.

Făclia rămâne în colț pe jos, continuând să ardă acolo. Leonie pune arma la loc și începe să cotrobăiască prin odaie cu o grabă înfrigurată. Chiar și lăzile le împinge de o parte, că doar o găsi sub ele vreo gaură.

Niciun colț, nicio gaură din lemnărie, niciun ungher n'a rămas necercetat. Tot mai luminoasă arde

făclia, dar Leonie nici nu-şi dă măcar seamă de primejdia ce o paşte.

Dar ochii ei cari lucesc de sălbatecă înfigurare, nu găsesc nici urmă de hârtiile furate. Se aruncă asupra individului care zace pe jos. El nu se mişcă. Glontele ei a fost de sigur mortal. Îi deschele haina; dorinţa de a recăpăta comoara ei secretă a omorât în ea orice simţire.

Nici aici nu găseşte nimic. Se ridică gâfâind şi tremurând de agitaţie.

— A pus documentele într'o ascunzătoare pe care n'o pot găsi. Ce-i de făcut?

Priveşte sălbatec în juru-i. Deodată-i se holbează ochii, lumină tot mai puternică o înconjoară — iată că în colţ se aud trosnete şi pârâituri! Un fum negru urcă şi se întinde ca un şarpe negru prin încăpere. Un hohot de râs pe jumătate înăbuşit scapă de pe buzele baroanei.

— Arde coliba!

Făclia aruncată într'un colţ a pricinuit incendiul; flacările au început să se ridice din toate părţile. Peste puţin, baraca veche putregăită, va fi învăluită într'o mare de flăcări.

Ea se repede la uşă. În mijlocul odăii zace nemişcat corpul lui Max, îmblânzitorul de şerpi. Dacă nu-l scoate cineva afară, trebue să se prefacă în cenuşă.

Pe baroană o străfulgeră un gând diabolic.

— La urma urmelor, nu-i nici-o pagubă dacă l-o mistui focul şi pe el împreună cu şandramaua, cu hârtiile şi cu toate scârbele astea de şerpi! mormăie ea. Dintre toate, asta e cea mai bună deslegare!

Trebuie să se grăbească să iasă din coliba incendiată, dacă nu vrea să rişte să se înăbuşe.

Aruncând o ultimă privire triumfătoare asupra trupului pe jumătate învăluit în fum al duşmanului său, Leonie părăseşte coliba.

Afară se opreşte ca să-şi tragă sufletul şi priveşte po locul pe care tocmai l-a părăsit. Trosnete şi pârâituri tot mai puternice îi spun că focul îşi

împlinește opera lui de distrugere. O flacără a și răzbit pe ferestruică și se tărăie spre acoperișul șubred. Șindrila uscată de soare și de vânt va forma curând o singură văl vătaie. Vântul bate puternic prin pădure, suflând în flacără — șuierând, urcă spre cer scânteile roșii.

— Așa-i bine! Înainte, suflă, vântule, înainte, și distruge tu hârtiile, dacă nu mi-a fost dat să le capăt eu! zice cu un scrâșnet frumosul demon.

Leonie se trage îndărăt, acoperișul începe să ardă; vrea să asiste, de dincolo, dela marginea pădurii la acest îngrozitor spectacol.

Departe, încolo, cărarea e luminată de flacări, un șuierat ciudat trece prin aer. Și iată că deodată o apucă pe baroană o groază năpraznică de fapta ei; se repede în goană prin luminișul părăsit și nu se oprește decât după ce se află sub stejarii bătrâni, destul de departe de locul sinistrului.

Acolo unde fusese coliba lui Max șerparul, nu

mai e decât o făclie uriașă care-și aruncă lumina până încoace.

Dar ce să fie asta?

Leonie face un pas înainte, ca să poată vedea mai bine. Nu se mișcă o umbră neagră în raza luminii din jurul colibei? Să fie un om?

Încă nu-și poate da bine seamă ce să fi fost, când dintr'acolo trosnește o împușcătură și glontele trece cu un șuier sinistru, foarte aproape de capul ei.

Leonie pornește prin pădure în goană nebună. Nu se mai oprește; știe că cineva a și observat-o și că acela n'a fost un om care să stea mult pe gânduri, i-o spune împușcătura.

Dar cine — cine să fi fost prin apropiere, pe când ea făcuse sinistra vizită individului aceluia?

Gâfâind, abia în stare să se mai ție în picioare, ajunge la castel. Privește sfioasă în jurul ei, de parcă s'ar teme să nu fie urmărită de cineva. Dar nu se vede nimeni, nu se aude decât vâjâitul vântului printre copaci.

In depărtare, trece pe cerul nopții un nor alb, cu margini însângerate parcă.

CAP. 48

Joc de Sirenă

Eberhard de Hohenegge s'a întors la castel târziu în noapte. Posomorât și tăcut, se îndreaptă spre camerele lui. In cursul zilei următoare martorii tânărului baron de Bergen vor veni să fixeze condițiile duelului. El a încredințat această misiune unor foști camarazi de regiment. Asta-i tot ce poate face, căci e clar că Bergen va alege pistolul, asta o dovedea întreaga lui atitudine. De ce-l urmărește cu atâta ură tânărul acesta? Nu știe că și el suferă numai și numai din cauza lui Margot? Nu poate fi decât o gelozie turbată! Și în tot timpul ăsta Eberhard clatină într'una din cap. Ce să se

fi întâmplat oare, pentru că Bergen să fi putut afla din gura lui Margot dureroasa ei taină?

Bătrânul servitor care-l ajută să se dezbrace, răspunde cu sfială la întrebarea lui Eberhard, dacă s'a întâmplat ceva în lipsa lui.

— Coliba lui Max, îmblânzitorul de șerpi, a ars astă-seară, a trimis vorbă pădurarul. N'a fost cu putință salvarea. N'a mai rămas pe locul acela decât un morman de dărâmături.

— Și s'a întâmplat vreo nenorocire? întrebă Eberhard cu prea puțin interes.

— Nu, cică derbedeul cela n'o fi fost prin partea locului; nu l-a văzut nimeni.

Eberhard dă din cap cu indiferență. La urma urmei, nu-i cine știe ce păcat de baraca ceea netrebnică; acum cel puțin, individul se va cără de prin meleagurile acestea.

Înainte de amiază, sosesc doi domni la castel, cunoscuți de-ai contelui. După o convorbire tainică, pornesc înapoi spre gară.

Baroana, care cam are frîguri, observă pe străini dela fereastra camerei sale, dar nu bănuiește scopul vizitei lor. Abia la masa de prânz se întâlnește cu Eberhard. El se silește să-și ascundă obida și să fie cu ea tot atât de amabil ca de obiceiu.

La aluziile ei, că se plictisește grozav aici și că-i e dor tare de Sudul ei, însorit, care-i dăruise în anii trecuți atâtea bucurii și plăceri, zâmbește ciudat.

— Dacă nu s'o întâmpla nimic între timp, Leonie, vom pleca peste o săptămână, zice el. Voiu da cuiva însărcinarea să închirieze pentru tine și pentru mama ta o vilă la Nissa sau Roquebrun, iar eu voiu locui prin apropiere.

Leonie îi zâmbește cu cel mai seducător surâs al ei. In sfârșit va pleca! In sfârșit va putea respira, fără această veșnică spaimă și grijă tainică! Peste o săptămână!

Îndată după masă se de[illegible]art.

Eberhard vrea să meargă călare la un vecin de moșie, iar baroana se retrage în camerele ei.

Voioșia ei înfrigurată o pune pe gânduri pe bătrâna ei mamă. Clatină din cap bănuitoare.

— Numai de nu s'ar ivi ceva care să-ți distrugă speranțele, Leonie! zice ea dodată.

Fiică-sa o privește surprinsă.

— Ce vrei să spui cu asta, mamă?

— N'am încotro, trebue să ți-o spun: l-am observat pe Eberhard cu atenție. Azi n'a fost sincer; ascunde ceva!

— Dar ai auzit că plecăm în voiaj!

— Eu una nu cred încă!

Baroana râde nervoasă.

— Ei, asta-i bună! Acum mai începi și tu! Ce crezi tu de fapt despre logodna noastră?

— Eberhard nu o menține decât silit! Asta e convingerea mea! răspunse bătrâna doamnă. Dar nu te iubește!

— Mamă — dacă tu...

— Da, Dumnezeu mi-e martor și sunt încredințată că el atârnă cu sufletul de cealaltă, pe care a pierdut-o fără voie. Dar tu nu ești pentru el ceeace a fost Margot!

O vază prețioasă cade, zăngănind, pe parchet, trântită cu furie de Leonie.

— O să te lămuresc îndată cum stau lucrurile între noi și dacă patima lui nu vibrează la unison cu a mea și nu se înalță cu aceeași înflăcărare; dacă nu-l pot subjuga ca sclav la picioarele mele, atunci, — vom părăsi Hohenegge tot peste o săptămână, dar Eberhard va fi cel mai sărac și cel mai mizer om de sub soare, asta s'o ții minte!

Zicând aceasta, Leonie părăsește pe mama ei și se încuie în camera ei de culcare.

Bătrâna baroană rămasă singură, oftează.

— Asta nu se termină cu bine! îngână ea...

După-amiaza a fost zăpușitoare; o căldură apăsătoare domnește asupra castelului și a parcului.

Învăluită într'o toaletă vaporoasă, Leonie se

plimbă singură pe sub copaci. Știe că Eberhard nu s'a întors încă; poate că abia când o începe să se întunece, și dacă n'o va găsi în castel ar putea-o căuta și în parc. Locul lui favorit l-a iscodit ea de mult. În timpul din urmă el evită drumurile largi, aleile mari, caută cărări lăturalnice și locșoare pe jumătate ascunse.

Pe asta își clădește ea noul ei plan, pe care nu-l poate născoci decât o femeie rafinată.

Aerul nu se răcorește; chiar și florile arbuștilor își pleacă lânced capetele pe jumătate ofilite. Cu totul de o parte de drumurile animate și frecventate, spre partea de miază-zi a parcului, se află așa zisul lac al sirenelor. Apa lui limpede e mărginită de crăci ce atârnă și se oglindesc în unda liniștită.

Un loc anume făcut pentru reverie, așa e de tăcut și de ireal.

Leonie ajunge la cărarea cea îngustă care duce de jur împrejurul lacului, tocmai când soarele se pleca spre asfințit. O lumină trandafirie tremura peste luciul ca de oglindă al apei; din când în când sare în sus un peștișor de argint.

Frumoasa baroană dă în lături cu amândouă mâinile ramurile unui tufiș și ochii ei mari, pătimași alunecă dealungul malului. E singură aici, o știe bine, n'o poate surprinde nimeni dela castel — în afară de unul, care, ca și ea, vine adesea încoace în orele de seară și visează pe mal.

De ar avea azi noroc!

Leonie merge încet mai departe, până ce a ajuns la o colibă mică de lemn, care înaintează în bună parte și în lac. Odinioară pe semne că veneau uneori aci, în astfel de seri, la scăldat, lucru la care te momea apa clară, liniștită. Acum însă lacul Sirenelor e părăsit de tot; noile alei și pajiști ale parcului se întind în partea cu totul opusă.

Baroana încearcă să deschidă ușa de lemn a colibei bine întreținute, și izbutește cu ușurință. Găsește chiar un colț unde să se poată desbrăca și

în perete se află chiar o oglindă. Prin acoperiș cade lumina pală a cerului roșu de seară, pe lângă aceasta luna începe să-și joace lumina, iar printre tufișurile de pe marginea lacului păsărelele își ciripesc cântecul lor nocturn.

Incet cade vestmânt după vestmânt de pe trupul frumosului demon. Nimeni n'o vede, nimeni nu știe ce se petrece în lăuntrul sufletului ei. Ultimul vestmânt zace pe jos și frumoasa, înebunitor de frumoasa femeie, stă așa cum a făcut-o Dumnezeu — ba nu, încă dela castel își pusese un ușor costum de bae, de voal, lucrat cu atâta rafinament, că materia fină mai mult descoperă decât acoperă.

Curând după aceea, piciorul ei se moaie în apa răcoroasă de sub scară. Tot mai ciripesc și cântă păsărelele, soarele e la asfințit, o lumină magică se întinde deasupra lacului.

Trec câteva minute, când iată că se apropie un bărbat de malul celălalt, cu capul plecat, de parcă ar fi adâncit în gânduri. Se oprește în apropierea lacului Sirenelor. Ii se păruse că ar fi auzit un plescăit ușor, depărtat.

Oare nu mai era singur?

Este Eberhard, care se întorsese la castel de curând, dar nici nu întrebase măcar de Leonie, ci se îndreptase spre parc. Vrea să fie singur. Luptă ca un nebun cu frământările tainice ale inimii sale, pe cari nu le poate destăinui.

Astfel veni spre lacul Sirenelor, care-l atrage cu pacea lui.

Trage ramurile înlături și e străbătut ca de un curent electric, la vederea tabloului ce-i se înfățișează. S'a rătăcit oare aevea în împărăția zânelor? Pe apa ușor încrețită se leagănă un trup minunat, luminat de luna palidă, discretă.

Ochii-i se aprind — n'a mai văzut niciodată un astfel de tablou frumos, ca în basme; sângele începe să-i ardă prin vine; gâfâind de emoție și nefiind în stare să-și clarifice situația, el se reazămă de boschetul înflorit, înmiresmat.

În depărtare cântă o privighetoare.

Își apucă fruntea înfierbântată în mâna dreaptă. Sirena ceea de colo... iat'o cufundându-se pe jumătate în apa scânteietoare, apoi iar își ridică trupul de alabastru în mișcări feline... stropii de apă licăre pe piele: un tablou divin, îmbătător, în stare să excite simțurile unui bărbat.

Tot mai mult se apropie aceea care se joacă în apă — nu cântă ea oare un cântec melancolic, prin care să-l atragă în fundul lacului? Brațele ei albe, de pe cari curge apa ca argintul, se înalță dornice...

El scoate un țipăt scurt — a recunoscut pe frumoasa sirenă.

— Leonie!

Cu aceasta s'a trădat cu sau fără de voie!

Un al doilea țipăt de spaimă răspunde și Eberhard, ale cărui priviri au zărit pentru întâia oară această minune de frumusețe femeiască, desface ramurile. El vede că Leonie vrea să fugă, vrea să ajungă la celălalt mal al lacului, dar în graba ei, pare că și-a pierdut terenul de sub picioare.

Trupul ei alb se afundă — mai apare odată la suprafață — apoi răsună un strigăt slab prin noaptea cu lună:

— Ajutor... mă... înec!

Contele își vine în fire și, scoțându-și repede pardesiul dintr'o săritură e în apă.

Îi ajunge abia până la brâu; lacul nu are decât prea puține locuri adânci pe la mijloc.

Tocmai reapare încă odată trupul falnic al Leoniei — iată că a și ajuns-o, și brațele lui o cuprind.

Ea cade înapoi moale, de parcă și-ar fi pierdut toată puterea, ochiul ei umbrit de gene lungi și dese privește cu înflăcărare chipul lui palid, apoi închide pleoapele.

El trebuie să strângă tare frumosul trup depe care picură apa, spre a-l duce în partea unde se află coliba. Puținele locuri mai adânci le evită ușor, urcând apoi la mal.

O bancă, aproape cu totul năpădită de mus-

chiu se află aci şi, spre a se odihni, trebue să lase un moment jos pe sirena salvată, pe care o întinde pe bancă.

Eberhard îngenunche în faţa aceleia pe care a salvat-o şi-i priveşte chipul.

— Leonie! strigă el răguşit.

Ea deschide ochii ei visători, şi înainte ca el, să-şi fi dat seamă ce se petrece cu dânsul, ea îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului lui. Un hohot de

plâns îi înăbuşe vocea; îşi pleacă adânc capul, de parcă ar distruge-o ruşinea.

— Eberhard — o, Eberhard! Mor! De sigur că mă disprețuieşti, de vreme ce ochiul tău m'a văzut!

— Vino — vino, Leonie! Nai să fii tu soţia mea? Să nu te fi salvat? zice el gâfâind. — Te duc în colibă şi-ţi trimit apoi dela castel pe camerista ta!

Dar ea se încleştează de el, mai cald, mai nebuneşte.

— Spune că nu mă disprețuieşti, că mă mai iu-

beşti şi acum! Rosteşte cuvântul, care mă face nespus de fericită! Jură-mi, iubitule — nu vreau să mă mai întorc la viaţă fără de tine!

El simte că-i piere orice rezistenţă, ia capul frumos între mâinile sale şi şopteşte ca ieşit din minţi:

— Te iubesc, frumoasă vrăjitoare, ispititoare!

Cu un strigăt de triumf ea îl strânge apăsându-şi buzele de gura lui.

— A ta, — a ta!

Deodată trosneşte o creacă uscată. Eberhard sare în sus contrariat. Luna luminează puternic. Printre frunzele verzi a apărut un chip — un chip pe care i se pare că-l cunoaşte, care face să-i dispară dintr'odată beţia ce-l copleşise.

— Margot! exclamă el îngrozit.

În momentul acela a uitat cu totul de Leonie.

Ea însă aude exclamaţia lui şi sare în sus, ca biruită de furii.

— Pe cine vezi oare? Vrei să mă părăseşti — să mă părăseşti aşa, adânc ruşinată? strigă ea gâfâind.

El întoarce capul. Să fi fost numai o amăgire, văzuse oare cu simţurile înfrigurate de excitare ceva ce în realitate nici nu exista?

Datoria lui îi impune înainte de toate să ascundă asta faţă de Leonie. Cu dinţii încleştaţi, ridică trupul ei moale şi porneşte repede spre coliba de lemn şi depune pe Leonie în colţul unde-şi lăsase veştmintele.

— Linişteşte-te, zice el cu voce sugrumată. — Îţi trimit cât mai repede o femeie. Slavă Domnului, pare-se că accidentul nu ţi-a pricinuit niciun rău.

Cu aceste cuvinte, se pregăteşte de plecare.

Ea însă mai întinde odată braţele goale şi şopteşte.

— Eberhard, nu mi-ai spus că mă iubeşti — că voiu fi soţia ta? Rămâi lângă mine în noaptea asta de vară, nu mă părăsi!

— Aiurezi, Leonie? Mâine voiu sta cu plăcere de vorbă cu tine, aşteaptă numai puţin, până vine

camerista să-ți ajute. Cel mai bine ar fi ca nimeni să nu afle în ce situație te-am găsit.

Zicând aceasta, a și părăsit încăperea.

Baroana îl aude cum pornește grăbit pe alee. Firește că va alerga spre locul, unde exclamase adineaurea numele pe care ea îl urăște atât și care aprinde din nou un iad în ea.

Nu mai are nicio slăbiciune, căci nu fusese la mijloc decât o înscenare rafinată pe care o jucase în apă.

Printr'o crăpătură a colibei ea poate vedea că Eberhard s'a dus deadreptul la banca de mușchiu.

Leonie îi urmărește fiecare mișcare și strânge pumnii.

Bărbatul, pe care de astădată îl crezuse atât de tare încătușat de ea, că pierduse orice forță bărbătească, care nu i-ar mai fi putut scăpa dac'ar fi posedat-o o singură dată măcar — se afla dincolo și ea, îl aude chemând pe cineva.

Un blestem sălbatec plutește pe buzele ei roșii, senzuale. Apoi ea zâmbește ironic.

— Nu răspunde nimeni; cheamă zadarnic! Dacă această Margot ar fi prin apropiere, s'ar arăta cu siguranță. Sau s'o fi petrecând din nou ceva misterios! De văzut a văzut el un chip, asta e sigur. Trebue cu tot dinadinsul să aflu cine a fost!

Eberhard se îndreaptă spre castel și dispare îndată pe după copaci.

Leonie se îmbracă repede, și dacă Eberhard ar fi putut-o observa, ar fi recunoscut îndată ce putină nevoie de ajutor avea ea. Nici măcar camerista nu și-ar fi putut îmbrăca, mai repede și cu mai multă dibăcie, stăpâna.

Baroana aruncă într'un colț costumul de baie ud și părăsește în mare grabă coliba de scânduri.

Inainte încă de a fi venit cineva dela castel, trebue să știe ce va fi însemnat incidentul dela banca de mușchiu.

Tot mai stăruie lumina lunii peste lacul sirenelor, redevenit tăcut. Nu se vede ființă de om

primprejur. Dar baroana nu se lasă amăgită de acest calm aproape nefiresc.

Desface repede ramurile dese ale tufișurilor și observă în mușchiul moale neîndoielnice urme de pași. Se furișează grăbită sub crăcile ce atârnă și apoi se oprește deodată

— Este cineva aici? Răspunde! strigă ea cu glas poruncitor.

Se aude un zgomot ușor la o depărtare oa recare.

Leonie pășește apoi în clarul de lună, vrând să vadă cine e. Trec câtev aminute, apoi se desface tufișul și — Alice pășește pe drumul cel îngust.

In primul moment se trage și Leonie îndărăt, căci asemănarea dintre cele două surori e destul de mare și mai e și mărită de faptul că Alice e îmbrăcată întocmai ca Margot atunci când părăsise Hohenegge. Dar apoi baroana își dă îndată seamă că se înșelase.

— Cine ești d-ta? întreabă ea scurt și aproape dușmănoasă.

— Aș vrea să-mi trec sub tăcere numele, doamnă baroană; n'are nicio importanță în chestia pentru care am venit, este răspunsul.

— Ah — mă cunoști, vasăzică?

— Da, mi-ați fost descrisă exact și v'am recunoscut, chiar în clipa, în care v'am văzut scăldându-vă în apa asta.

— Vasăzică d-ta ai fost aceea care ne-a urmărit și ne-a spionat: pe contele — logodnicul meu — și pe mine din tufișul acela?

— Am fost fără de voie martora acelei scene, doamnă! zice Alice repede. O să mă credeți cu atât mai mult când vă voiu spune că n'am venit încoace decât pentru a vă preda o veste!

— O... — Dela cine?

— Dela Masca-Roșie! răspunde încet biata fată.

Cu repeziciunea fulgerului, Leonie o apucă de braț și o trage în desiș.

— Vorbește mai încet! exclamă ea. Hector Rammont e prin apropiere?

— Da!

— Dar ce vrea, pentru numele lui Dumnezeu? Știu că fusese închis, se vestise chiar că...

— A fost arestat și murise! Acum s'a întors iar la viață și se află aci!

— Aici? Nu cumva ți-ai pierdut mințile?

Alice clătină din cap.

— Ne-am târât în cea mai mare primejdie până în apropierea castelului. E cu neputință de fugit mai departe, cum nădăjduise Hector. Fără o nouă deghizare și fără bani nu se poate!

— Și ce vrea? Ce face aici în castel?

Baroana boldește ochii la fată și parcă se înăbușe.

— Mai e încă foarte slab și trebue să se odihnească aici o zi, două. De sigur că cunoaște pe aici locurile, căci aseară a mers cu mine spre un pavilion vechiu, ascuns, unde se mai află și acum. De acolo m'a trimes de două ori până acum de când a început să se înserege, ca să caut să mă apropiu de d-ta, în caz că vei părăsi castelul.

— Vasăzică — d-ta ești complicea lui la fugă? Și de sigur și amanta lui? întreabă Leonie.

Alice nu poate răspunde ,căci îi se strânge inima de durere

— Mi-ați face un mare serviciu, doamnă baroană, dacă ați voi să-mi spuneți ce să-i comunic din partea d-voastră, răspunde ea ,roșindu-se.

Leonie își strânge buzele într'un zâmbet batjocoritor, aproape disprețuitor și răspunde scurt:

— Spune-i că găsesc că e cum nu se poate mai neprevăzător să vie tocmai aci în pasul Hohenegge. E primejdie ca el și d-ta să fiți descoperiți.

Alice răspunde încet:

— Nu asta am voit să aud dela d-v. Hector știe mai bine ca oricine în ce situație gravă se află. Noi n'am mai mâncat nimic de multe ore și stăm

Cereți mâine numărul 35 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini! Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 2.

pitiți prin tufișurile cele mai adânci și departe de șosea. Crezusem că-i sunteți oarecum îndatorată și că i-ați ajuta. Dacă v'ați gândi să ne trădați l-aș înduplecа mai bine să fugim și de aici.

Baroana recunoaște că în chipul acesta nu va obține nimic. Masca-Roșie se află aci și Hector Rammont avea doar o armă puternică în mână, dac'ar fi voit s'o distrugă pe Leonie.

— Spune amantului d-tale, răspunde ea cu voce aspră, că mi-e cu neputință să viu la el în noaptea asta. Voiu căuta să-l întâlnesc mâine la miezul nopții în pavilionul cel mic, aducând cele necesare, dacă izbutesc până atunci să fac rost de bani.

Alice face o mișcare, de parc'ar voi să mai spuie ceva.

— Mai vrei ceva? se răstește la ea Leonie.

Fata șoptește cu o voce în care se poate întrevedea umilința:

— Dacă v'aș ruga să ne procurați totuși ceva de-ale mâncării? Aș veni cu drag să le iau dintr'un loc, pe care mi l-ați putea arăta prin apropiere.

Baroana cumpănește repede.

Cunoaște pe Hector Rammont și probabil că-i merge într'adevăr rău, dacă-l chinuiește foamea.

— Vino cam peste un sfert de oră prin jurul castelului, zice ea poruncitoare. Dar trebue, firește, să fii foarte prevăzătoare, ca nimeni dintre servitori să nu te zărească. Dacă s'ar întâmpla totuși ca să întâlnești pe cineva, spune că ai avea de comunicat ceva. La intrarea aleii celei mari se află o bancă de piatră, iar lângă ea un tufiș de sânger. In tufișul cel des vei găsi un coșuleț cu de-ale mâncării și o sticlă de vin.

— Vă mulțumesc, doamnă baroană, zise fata plecând.

Baroana privește după ea. Abia după ce s'au împreunat la loc crăcile după Alice și aceasta nu se mai zărește, frumoasa baroană strânge furioasă pumnii.

— Să-mi joace el o astfel de farsă! zice ea cu

glas şuierător. Il crezusem redus la neputinţă pe veci! Desigur că e legat cu Necuratul, altminteri, n'ar fi fost cu putinţă ca el să poată reapare sănătos, teafăr, într'un moment în care eu îl credeam în mâinile călăului!

Hector Rammont cere resursele necesare cari să-i înlesnească să-şi poată continua fuga, şi ea ştie foarte bine că trebue să încerce orice ca să-i satisfacă dorinţa.

O străfulgeră gândul ca tocmai în clipa aceasta în care el se crede sigur, să-l denunţe poliţiei. I-ar fi foarte uşor ca să înştiinţeze autorităţile superioare din Capitală. Ar fi aproape cu neputinţă ca el să mai scape şi astfel Masca-Roşie nu se va fi bucurat multă vreme de libertate.

Dar nu se lasă multă vreme momită de gândul acesta diabolic, îşi aminteşte prea bine cuvintele lui Hector că orice încercare de trădare o va pedepsi sângeros. N'a înjunghiat-o şi pe fosta lui amantă, geloasa Aranka, de faţă cu o întreagă droaie de poliţişti?

I-a dat şi ei destul de adesea de înţeles că răzbunarea lui va ajunge pe oricare trădător, chiar şi atunci când el însuşi n'ar mai fi în stare s'o facă!

Leonie de Brissac clatină capul, prevăzătoare. Cu toată ura ce o nutreşte împotriva lui Rammont, nu îndrăzneşte totuşi să-l reducă prin trădare, la neputinţă.

CAPITOLUL 49.

O hoaţă.

Noapte adâncă s'a lăsat asupra castelului. Contele, îndată după întoarcerea lui, s'a dus deadreptul la mama Leoniei, cerând ca numaidecât camerista tinerei baroane să se ducă în parc să ajute pe stăpână-sa. Dar fata nu se depărtase mult că o şi întâlni pe Leonie care se întorcea la castel.

Arătu aşa de bine, de parcă nimic nu s'ar fi întâmplat.

In holul cel mare se întâlni apoi cu Eberhard

și răspunse, la întrebarea îngrijorată a acestuia, cu o voce stinsă, ceea ce-l impresionă ciudat:

— Îți mulțumesc, Eberhard, pentru grija ce mi-o porți. Dar, după cum vezi, mi-am revenit complect din spaima pe care am tras-o. De uitat, firește, nu voiu uita clipele acelea, cât mi-o fi dat să trăiesc!

Apoi lunecă pe dinaintea lui, spre a dispare în camerele ei.

Contele Eberhard voi să se repeadă după ea, dar la jumătatea drumului se răzgândi, se întoarse și urcă și el la etajul unde se aflau camerele sale personale. Era nemulțumit de sine însuși și contrariat chiar.

Din nou i-a jucat o farsă sângele lui prea fierbinte. Pe frunte-i se întinde o cută adâncă.

Zadarnic își sparge capul, cine să fi fost arătarea al cărei chip apăruse într'un moment pe care acum îl blestema.

Nu păreau lucrurile, întotdeauna, așa fel, cașicum Leonie ar juca cu el o comedie rafinată? El se logodise cu ea, la început în disperarea lui pentru crima săvârșită de Margot, dar apoi, când văzu că nu putea urma decât vocea inimii, căutase să puie în mișcare toate resorturile spre a rupe această logodnă.

Tocmai în momentul hotărâtor, Leonie îi procurase groaznica dovadă, că Margot s'ar afla în palatul Bergen ca o prostituată, și iar o blestemă pe nenorocită, pe care, cu toate astea, tot o mai iubea, fără să fi îndrăsnit să și-o mărturisească.

Și astfel veni seara de azi. De câte ori nu s'a plimbat el până acum în serile calde de vară dealungul lacului Sirenelor, fără ca să fi întâlnit pe acolo suflet de om. Pe cât știa el, Leonie nu venea în partea aceasta izolată a parcului, și iată că tocmai azi trebuie s'o găsească în situația aceea surprinzătoare, care-i răpise pentru un timp stăpânirea de sine.

Dar oricât îi șoptea la ureche neîncrederea, bănuiala, că Leonie o fi jonglând cu mijloace suspecte, nu găsea totuși o cale s'o rupă cu ea. Trebuia să se însoare cu dânsa, ori cum s'ar fi prezintat lucrurile.

Dar că nu era un logodnic fericit, îl se putea ușor citi pe față.

Bătrânul servitor, care-l slujea de mulți ani cu credință, se strecură sfios prin odaie.

Se speriase chiar, la accentul brusc cu care stăpânul său îl întrebă:

— Ce cauți aici, Andreas? Dece te furișezi pe după scaune?

Bătrânul tremura deabinelea și îngână:

— Crezusem că m'ați chemat.

Eberhard îi face semn cinstitului bătrân să iasă din odaie. Vrea să fie singur. Orice chip omenesc îl indispune, îl enervează.

La aceeaș oră, Leonie de Brissac părăsește castelul pe o ușă dosnică. N'o observă nimeni, căci servitorimea nu prea numeroasă se află în subsol, unde e bucătăria. Nu i-a fost greu să facă rost de o sticlă de vin și de ale mâncării. Le puse toate într'un coșuleț, pe care-l acoperi cu o basma de mătase, ca să-l ducă în parc.

Lumina palidă a lunii se mai răsfrânge și acum peste poteci și copaci.

Strecurându-se pe după tufișuri, ajunge, fără a întâlni pe cineva, la banca de piatră.

Nu e încă nimeni acolo și, cum nu are nicidecum poftă să se angajeze într'o nouă convorbire cu Alice, ascunde coșulețul în tufișul convenit, unde poate fi ușor găsit, și se întoarce apoi la castel.

E și ea foarte nervoasă și agitată în seara asta. Bătrâna baroană clatină și mai des din cap ca până acum. Nu se mai poate de loc înțelege cu fiică-sa și tot mai des se repetă scenele pe cari i le face Leonie, și ea nu e în stare să grăbească realizarea planurilor ambițioase ale acesteia.

De vreme de tot, Leonie declară că se simte obosită și că ar vrea să rămâie singură. Cele două femei se retrag, fiecare în camera ei. Dar frumoasa baroană nu se gândește nicidecum să se culce: are pentru noaptea asta ceva foarte greu de făcut. Mijloacele ei bănești sunt cu totul secate, căci ultimele câteva sute de mărci le dăduse lui Max șerparul.

De unde să ia ea oare alți bani, ca să-i ajute lui Hector Rammont să fugă?

Aerul din odaia ei îi pare greu și apăsător.

Pășește încet spre fereastră, o deschide și privește afară, multă vreme, spre parcul luminat de lună. Cele mai ciudate planuri și gânduri se încrucișează prin frumosul ei cap.

Dacă ar ști un mijloc, să-l mai roage în noaptea asta pe Eberhard să-i avanseze o sumă mai mare, ar scăpa de orice grijă. Dar oricât și-ar frământa creierii, totul e în zadar.

Cu siguranță că contele Eberhard i-ar pune la dispoziție orice sumă, pe care i-ar pretinde-o, dar în cazul acesta ea ar trebui să-i spuie cum și ce fel vrea să întrebuințeze banii aceștia. Cu răspunsuri vagi și cu vorbe misterioase nu s'ar lăsa el convins.

Cu mâinile încrucișate pe piept, privește înaintea ei în gol. Nu-i chip să capete vreun ajutor?

Mama ei, de asemenea, nu posedă mai nimic. Și chiar dacă i-ar duce lui Rammont bijuteriile ei și ale bătrânei, nu i-ar fi de niciun folos, căci n'ar fi în stare să le prefacă așa de repede în bani.

Leonie își mai trece odată prin minte toate persoanele aflătoare la Hohenegge. Nimeni nu-i în stare și n'ar putea-o ajuta decât contele Eberhard. Deodată pare că-i străbate prin creer o idee. Ochii îi strălucesc. Își amintește de o aluzie a intendentului castelului și anume, că a doua zi ar fi de plată o sumă mai însemnată în numerar.

E vorba de cumpărarea unui teren păduros, pe care contele Eberhard vrea să-l alipească parcului său.

Astfel se făcu că și procură suma printr'un bancher și banii se aflau acum într'un sertar al biroului său. Eberhard nu se folosește de casa cea mare de bani, care se află jos în biroul intendentului, pentru a păstra sume ce trec dintr'o mână într'alta.

Baroana tot se mai luptă cu gândul primejdios care i-a venit: să lase pe Masca-Roșie pur și simplu în voia soartei sau să-i explice în noaptea urmă-

toare că e cu neputință să-l ajute bănește, pentru simplul motiv că nu are nimic.

Dar abia i-a trecut prin minte gândul acesta care i-a revenit de nenumărate ori, că și simte străbătându-o fiorii. Hector Rammont o are în mână și o distruge de îndată ce va vedea că ea ține să-i scape din mâini.

Acum e hotărâtă să facă ceea ce nu mai e de evitat.

Ascultă la ușa ce o desparte de salon de n'o fi maică-sa acolo, și cum nimic nu turbură tăcerea, se furișează în camera în care domnește întuneric deplin. Alunecă fără zgomot pe covor spre ușa camerei de culcare a bătrânei baroane.

Stă de ascultă iar și i se pare că aude o respirație regulată. Mama ei doarme, deci. Se întoarce înapoi în camera ei tot așa de ușor cum a venit și începe să se schimbe. Își pune o rochie simplă, neagră și-și aruncă pe umeri un fișiu de dantelă de aceeași culoare.

A tras jos storurile dela ferestre spre a nu putea fi observată de afară.

Deschide apoi unul din cuferele ei și caută multă vreme în fundul lui. In sfârșit scoate la iveală niște instrumente, cari fac un efect ciudat în mâinile unei doamne atât de distinse — sunt chei false, instrumente englezești, cari i-au fost procurate de multă vreme la Paris de către Hector Rammont când trebuise să forțeze biroul răposatului ei soț.

Nu se gândise că va mai avea nevoie vreodată de jucăriile acestea primejdioase, dar le luase totuși cu ea în călătorie.

De asemenea scoate la iveală o lămpiță electrică. O apăsare o încredințează că funcționează bine.

Acum are tot ce-i trebue și le face să dispară în rochie. Micul revolver pe care-l poartă aproape întotdeauna la ea, nu lipsește nici de astădată. Se aruncă într'unul din jilțurile de mătase spre a mai aștepta o oră.

Poate să fie aproape de miezul nopții, când frumosul demon se furișează din odaie, pornind dealungul coridorului.

In cuprinsul castelului domneşte pace adâncă. Contele Eberhard pe semne că a trimis servitorii la culcare şi poate că s'a culcat şi el.

Cunoscând bine împărţirea încăperilor, Leonie ajunge pe o scară laterală la etajul de sus, unde mai arde o flacără în peretele marelui coridor.

Prin firide se află plante şi hărdaie formând ascunzători întunecoase. Dar baroana nu se teme că ar putea fi observată de acolo.

Şi-a pus în picioare pantofi moi de pâslă şi păşeşte acum cu capul plecat înainte. Fişiul de dantelă îi acoperă aproape cu totul capul şi obrazul.

Ştie unde se află intrarea în biblioteca cea mare. De acolo, ajungi fără mare greutate în camera de lucru a lui Eberhard şi la biroul cel vechiu. Contele doarme cu câteva odăi mai departe şi n'ar putea auzi niciun zgomot.

Pentru orice eventualitate, Leonie va fi prevăzătoare.

A şi ajuns în colţul coridorului lateral şi vrea să se îndrepte spre intrarea principală, când aude un zgomot uşor. Tresărind, se trage îndărăt, apucând micul revolver; decât să se lase descoperită nu va şovăi nicio clipă de a comite o crimă.

Dar ochii ei arzători au şi descoperit o firidă, care să-i poată servi de ascunzătoare; înainte încă de a se apropia omul, pe care-l zărise adineauri, Leonie a şi ajuns într'o nişe de acelea cu plante şi se lipeşte strâns de pereţi.

Trece un minut, apoi apare în coridor bătrânul servitor Andreas care, cu o lampă aprinsă în mână trece încet prin faţa baroanei. Habar n'are că ochii ei negri îi urmăresc fiecare mişcare. El stinge lumina în coridor, se depărtează încet şi curând nu i se mai aud nici paşii.

Baroana icse din ascunzătoarea ei şi râde încet.

— A trecut şi asta! Acum sunt sigură! şopteşte ea. Bătrânul şi-a făcut rondul şi se duce la culcare. Într'un sfert de oră mi-am terminat lucrul, dacă nu intervine nimic supărător. Mâine, despre partea mea, poate să se 'ntoarcă tot castelul cu susul în jos, ca să-l afle pe hoţ! N'au să mă bănuiască tocmai pe mine!

Pe ferestrele gotice ale castelului pătrund razele lunii, luminând drumul baroanei.

In câtiva paşi a ajuns la uşa vechei biblioteci, şi, după cum bănuise, nu e încuiată. Nu se gândeşte nimeni din Hohengge la hoţie sau spargere. Şi, apoi, se află aci camerele stăpânului castelului şi ar fi, oricum, o prea îndrăzneaţă întreprindere ca cineva să fure chiar sub ochii lui.

Vechea, încăpătoarea bibliotecă nu e luminată nici ea decât de lumina lunii. Leonie păşeşte pe parchet. Printre pereţi trosneşte şi pârâie sinistru.

In colţ se află uşa secretă tapetată, care duce în încăperea alăturată, ce conţine cronicele şi cărţile mai vechi. Acolo o închisese baroana pe Margot, şi de acolo duce în jos un gang spre subteranele castelului.

Amintirile acestea nu sunt de natură prea plăcută. Dar Leonie nu e femeia, care să se lase intimidată de ele în realizarea planului ei. Nimeni n'o va turbura, de astă e sigură.

Deschide uşa şi ajunge în fosta cameră de culcare a răposatului conte Bertram. Aci s'a petrecut crima şi pe după perdeaua întunecată a firidei probabil că stătuse ascuns Hector Rammont.

Acum evită oricâne încăperea aceasta.

O tăcere sinistră domneşte aci. Pe podea tremură o dungă mată de lumină, ce pătrunde pe fereastra firidei. Leonie îşi strânge rochia ca să nu fosnească şi se furişează spre o a doua uşă, pe care o deschide uşor. A ajuns în camera de lucru a contelui Eberhard.

Vasta încăpere e mobilată cu mare bogăţie; totuşi, într'un stil prea sever. Cu două odăi mai încolo doarme Eberhard.

Baroana vede că perdelele grele sunt bine închise şi dă din cap satisfăcută. Apoi ia lămpiţa electrică şi face lumină.

Dar înainte de a-şi face de lucru la birou se îndreaptă spre uşa ce duce la camerele lui Eberhard şi încearcă să deschidă şi acolo.

Dar întâmpină rezistenţă. In partea cealaltă e pus un zăvor.

Ridică din umeri și se întoarce. După ce a privit un timp cu atenție broasca biroului, scoate instrumentele englezești și începe să le încercé.

Hector Rammont știe precis că numai cu instrumentele cele mai fine se poate ajunge la succes, și aproape jucându-se ea deschide broasca biroului.

Ochii-i scânteiază, când deschide sertarul și se zăresc îndată mai multe pachete de bancnote. Le apucă repede și le face să dispară în buzunar.

Cu felinarul într'o mână, cu capul plecat înainte și cu mâna dreaptă răscolind prin sertar, stă lângă birou ca un demon sinistru. Răsuflă repede, gâfâitor. Turburarea i-a fost așa de mare când a pornit spre această îndrăzneață faptă, încât a uitat și cele mai elementare măsuri de prevedere.

N'aude zgomotul din camera alăturată, nu vede nici cum se desfac portierele grele și un om pășește pragul.

Deodată răsună un strigăt răgușit. Leonie tresare ca lovită de o apoplexie și se întoarce cu repeziciunea fulgerului.

Recunoaște în cel care o deranjase pe bătrânul servitor Andreas, care, cu o lampă aprinsă în mâna dreaptă stă la intrare și o privește cu o mutră cu adevărat îngrozită.

Își duce mâna liberă la frunte, de parc'ar vedea o stafie și ar vrea s'o facă să piară.

— Dv. sunteți? Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceți acolo, doamnă baroană? exclamă el zăpăcit.

Ea tot mai ține în mână felinarul orb, iar cu mâna cealaltă caută să se sprijine de marginea mesei.

Zadarnic caută cuvinte cu cari să-l intimideze pe bătrân sau să-i îndruge o minciună. Nu găsește nimic.

Atunci, credinciosul servitor își dă îndată seamă de situație, oricât de groaznică e de fapt. Cu fața palidă, se apropie de baroană.

— Ați forțat biroul stăpânului meu! exclamă el, privind-o, de parcă ar avea o nebună înaintea sa. Ați furat pe domnul conte! Unde sunt banii, care se aflau în sertar?

Dar iată că Leonie își recapătă din nou stăpânirea de sine. Știe că e pierdută dacă nu biruie acum. Cu o zmucitură, a tras afară revolverul și-l îndreaptă spre pieptul bătrânului.

— Încă o singură silabă și ești sortit morții! gâfâie ea cu glas îngrozitor.

A și pus degetul pe trăgaciu. Dar lasă mâna în jos, căci știe că detunătura va aduce încoace pe Eberhard.

In același moment însă răsună vocea disperată a bătrânului:

— Ajutor, ajutor!

Baroana nu vrea să mai știe de nimic. Nu-i se pune în drum bătrânul acesta nerod?

Il izbește cu pumnul în piept, de el se clatină înapoi, ca ametit, gata să cadă. Unul din jilțuri se rostogolește cu zgomot la pământ.

Leonie fuge spre ușa care dă în odaia de alături. Dar n'a ajuns încă acolo, când iată că bătrânul Andreas se agață de ea cu putere și din nou răsună strigătul lui pătrunzător de ajutor.

Intre cei doi oameni neegali se încinge o luptă scurtă, disperată.

Leonie trebue să se desprindă cu orice preț și e gata să doboare pe bătrân cu mânerul revolverului, când brațele îi cad ca paralizate: un al doilea strigăt i-a izbit urechea.

In ușa peretului opus stă contele Eberhard. Dormise neliniștit în noaptea asta și, la primul strigăt de ajutor al bătrânului, se și aflase în picioare și-și aruncase pe el halatul larg de noapte.

Deoarece presimțea ceva îngrozitor, se repezi în cea mai mare grabă spre camera de lucru, de unde părea că vine zgomotul. Și acum privește cu ochii mari, surprins la culme, tabloul ce-i se înfățișează.

Se aștepta să dea de un răufăcător sau chiar de criminalul sinistru care săvârșise crima de aci. Și iată că se pomenește în fața logodnicei sale și a bătrânului servitor.

Anevoie își găsește cuvintele.

— Ce se petrece aici? exclamă el turburat.

Bătrânul Andreas stă de o parte, tremurând, și pare frânt.

— Stăpâne! îngână el luptându-se să găsească cuvinte. Tocmai voiam să mă duc la culcare, când mi se păru că aud aici sus un zgomot. Pe când intram prin bibliotecă, găsii pe doamna baroană acolo, lângă birou.

Eberhard se apropie de birou și observă îndată sertarele deschise și hârtiile răscolite. Ochii-i se opresc cu severitate asupra lui Andreas.

— Nu înțeleg nimic! exclamă el. Cine a forțat biroul?

Andreas se uită la stăpân cu o privire jalnică, apoi își îndreptă ochii spre frumoasa baroană, care stă dreaptă în fața ușii, de parcă nu ea s'ar fi făcut vinovată de furt și aproape și de crimă.

— Dumnezeu mi-e martor, stăpâne! gâfâie bătrânul, dar nu pot spune decât ce au văzut cei doi ochi sănătoși ai mei: doamna baroană a forțat biroul și a furat conținutul!

Contele Eberhard se repede la el și-l scutură sălbatic de umeri.

— Ți-ai pierdut mințile, moșule? Nu mai știi ce tot îndrugi? Baroana, logodnica mea, spui tu, că m'ar fi furat cu propria ei mână?

Sub mâna puternică a stăpânului său, Andreas cade în genunchi.

Simte, firește, grozăvia situației, dar nu poate mărturisi altceva, decât ce a văzut.

— Întrebați pe doamna baroană, stăpâne! rostește el palid. Cu siguranță că mai are banii la d-sa, căci unde altundeva pot fi?

Atunci contele Eberhard se trage înapoi de lângă bătrânul servitor și cade într'un fotoliu.

Un geamăt înăbușit urcă din adâncul inimii sale și ochii-i caută statura frumosului demon care a pătruns în viața lui.

— Auzi învinuirile bătrânului, Leonie? exclamă el în sfârșit. De ce nu vorbești? Am impresia că o să-mi pierd mințile dintr'o clipă într'alta! Tu hoață, criminală! Mi se clatină pământul sub picioare! Nu știu ce să mai spun de toate astea!

Dar efectul cuvintelor sale fu cu totul altul decât cel la care se așteptase.

Leonie de Brisssac pășește încet și cu ținută mândră spre el și se oprește la distanță de un pas. Nu se poate smulge puterii demonice a privirilor ei fascinatoare.

Cu răsularea reținută, așteaptă răspunsul ei.

— Mă întrebi, Eberhard, dece nu mă apăr față de această absurdă învinuire? întreabă ea cu revoltă pătimașă. Ei bine, socotisem că o baroană de Brissac n'are nevoie de această față de logodnicul ei. Ai putut tu oare crede o singură clipă măcar în temeinicia acestei acuzări?

— Ce însemnează asta? răspunde contele.

Andreas stă tot în genunchi.

Dar iată-l că se ridică încet și privește ca aiurit pe acea care vorbește. Ce-ar fi ea în stare să născocească spre a se despovăra de vină? Nu-și poate de fel închipui!

— Asta însemnează, răspunde Leonie aruncând o privire distrugătoare asupra bătrânului, că eu însă-mi am fost aceea care a mers după vechiul tău ser-

vitor, pentrucă mi păruse suspect! L-am văzut furişându-se pe coridor şi privirea lui sperioasă m'a făcut să presimt intenţiuni criminale. Fără ca el să fi fost băgat de seamă, l-am urmărit până aci şi l-am surprins când îţi forţa biroul şi te jefuia şi am vrut să pun mâna pe el. S'a iscat atunci o luptă între noi şi cum l-am ameninţat cu revolverul, a strigat ajutor. Cine ştie, dacă el nu m'ar fi biruit, de nu apăreai tu în momentul oportun!

Andreas se loveşte cu amândouă mâinile în frunte şi izbucneşte apoi într'un strigăt plin de jale:

— Nu-i adevărat, iubite stăpâne! Dumnezeu mi-e martor că toate s'au petrecut aşa cum am spus eu! Părul meu a albit în cinste, şi aşi fi gata să mor sărac şi azvârlit ca un câine în drum, dacă cineva poate arunca asupră-mi cea mai mică învinuire de necinste până în ziua de azi!

Jalea şi groaza bătrânului servitor păreau atât de sincere încât şi contele şovăi un moment.

— Cine mi-ar putea oare da dovada sigură? exclamă el tulburat la culme. Nu e chestiune aci de banii furaţi, aceştia se pot recăpăta, în orişicare mână ar fi ajuns! Dar, ca să fiu aşa de groaznic înşelat de unul dintre cei doi oameni, cărora le-am acordat toată încrederea, e mai grozav ca orice pierdere!

Cu un hohot de râs ironic Leonie răspunde:

— Ai dreptate, Eberhard. Şi n'ai vrea poate să spui că uneltele acestea de tâlhar, care mai zac aci pe jos, pot aparţine rechizitelor unei baroane? Nai putea să-mi spui ce m'ar fi putut îndemna să-ţi umbluL prin birou? Poate fi la mijloc vreun motiv raţional? Nu sunt eu logodnica ta? Nu voiu fi eu în curând soţia ta, contesă de Hohenegge? La ce mi-ar folosi dar cele câteva sute de mărci cari se aflau în birou? Ştiu doar prea bine că mi-ai fi oferit orice sumă ţi-aş fi cerut, dacă aş fi avut nevoie pentru un anume scop. Cea mai simplă raţiune omenească ar fi în stare să-ţi indice unde să cauţi pe hoţ!

Motivele pe care le invoacă baroana sunt, de sigur, zdrobitoare. Cine ar putea admite că viitoarea contesă de Hohenegge pe care o aşteaptă averi de milioa-

ne, ar fi în stare să-şi jefuiască logodnicul, ca cel mai ordinar bandit?

Eberhard se întunecă şi, cu voce mişcată se adresă bătrânului servitor.

— Nu mi-ai spus tu, Andreas, că fiul tău s'a abătut dela calea oamenilor cinstiţi şi că a fost liberat abia de curând din închisoare? Nu-ţi dădusem bunul

sfat să-l trimiţi dincolo de ocean, pentru ca acolo să înveţe a munci şi să cunoască lupta pentru existenţă? A plecat tânărul? Răspunde-mi! Dar adevărul adevărat!

Andreas simte dintr'odată că e pierdut.

El nu e decât un vechiu servitor al stăpânului său, iar hoaţa e într'adevăr viitoarea contesă de Hohenegge şi ceea ce a spus contele e foarte adevărat.

Cereţi mâine numărul 36 cuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Fiul său, în uşurinţa tinereţii, s'a atins de bunul altuia şi fusese eliberat acum câteva zile din închisoare. Era unicul său copil, şi bătrânul îl iertase. Chiar el povestise contelui nenorocirea lui.

Acum însă trebuie să recunoască, oricât i-ar veni de greu, că băiatul mai aşteaptă şi acum în Capitală banii pe cari taică-său voia să-i trimită ca să plece peste ocean.

Abia a rostit contele cuvintele acestea că Leonie intervine cu mândrie:

— Avem dar întreaga explicaţie! Bătrânul poseda pe semne prea puţine economii, sau poate că nu-i se păreau suficiente pentru odorul lui de fiu! Cine altul decât el ştia că aci sunt bani uşor de luat? Ştia că-i vor prinde bine băiatului, care probabil că aşteaptă la ora aceasta în preajma castelului, ca să ia în primire produsul jafului!

Andreas se îndreaptă şovăitor spre un scaun şi se încleştează de spetează lui.

— Nu-i adevărat! geme el cu glasul frânt, o jur de mii şi mii de ori! Nu eu, ci baroana e hoaţa!

Dar contele nu se poate sustrage motivelor plauzibile pe cari i le expusese Leonie. Nici el nu poate să considere acum altfel decât hoţ pe bătrânul servitor.

A greşit din dragoste pentru fiul său!

Contele simte strângându-i-se inima; cu toate astea, vocea lui rămâne hotărâtă şi nu tremură, în răspunsul ce dă bătrânului.

— Nu vreau să te mai văd. Părăseşte la moment castelul! Nu accept să mai rămâi niciun ceas între zidurile acestea! Banii pe care i-ai luat îi poţi păstra şi să-i împarţi cu fiul tău! Cel mai bun lucru ar fi să treceţi împreună dincolo de ocean şi să vă căutaţi acolo o nouă existenţă! Să ajungi hoţ la bătrâneţe— ruşine!

Bătrânul se aruncă cu mâinile împreunate la picioarele stăpânului său.

— Gândeşte-te la Dumnezeu, cel Atoateştiutor, stăpâne! implonă el, — sunt nevinovat, Dumnezeu

mi-e martor, și într'o bună zi, totul va ieși la lumina zilei. Dacă plec în noaptea asta de aci, unde am îmbătrânit servind, nu duc cu mine nimic ce n'a fost câștigat cu cinste. Chemați toate slugile și puneți-le să mă caute; n'am nimic la mine.

Contele Eberhard, căruia cuvintele bătrânului îi merg totuși la inimă, îl întrerupe brusc.

— Destul, destul! Cred că am vorbit deajuns de limpede! Ieși afară! Cine a abuzat în asemenea chip rușinos de încrederea stăpânului său, n'are drept la milă!

Atunci, bătrânul se ridică cu lacrimi în ochi și își îndreaptă ccapul albit de bătrânețe spre baroană.

— Buzele d-tale, doamnă baroană, mi-au rostit osânda de moarte! exclamă el cu jumătate glas. Mă puteți salva cu un singur cuvânt, pe care să-l puneți pentru mine. Totul vorbește împotriva mea, o știu bine! Dar d-ta vei fi cunoscând cauza, care te-a silit să pui mâna pe banii din sertar! Cine ți-a dat cheile astea tâlhărești, nu știu, dar și asta va ieși odată la lumină. Eu, firește, voiu fi atunci mort de mult, căci inima mea atârnă de Hohenegge, unde am îmbătrânit, și dacă va trebui să-l părăsesc acoperit de rușine, atunci și firul vieții mele se va fi curmat.

Așteaptă o secundă, de parcă buzele acelea roșii, pline, i-ar fi putut dărui un cuvânt de mângâiere Dar apoi, când ea nu-i aruncă decât o privire triumfătoare, el se lovește cu amândouă mâinile peste obraz și iese din odaie cu pas șovăitor.

Baroana se apropie de Eberhard, care se reazămă de scaun cu fața palidă ca un cadavru. Brațul ei pe jumătate gol se lasă pe umărul lui și el tresare sub atingerea aceasta.

— Nu cumva îți pare rău de mizerabilul acesta? șoptește ea cald.

Eberhard îngână adânc turburat:

— Era cel mai bătrân servitor din castel și aș fi pus mâna în foc pentru el, puneam mult temeiu pe credința lui! Dar în ceasul acesta am fost nevoit să-l recunosc de hoț, căci ce te-ar fi putut îndemna pe tine să săvârșești un furt la miezul nopții? Sin-

gur gândul e absurd şi ridicol în cel mai înalt grad!

El nu vede privirea triumfătoare pe care ea o lasă să alunece asupra lui.

In aceeaşi clipă se deschide jos o uşă a castelului şi un bărbat bătrân cu capul gol se repede afară în lumina lunii. Se opreşte un moment, se întoarce şi ochii lui caută să mai absoarbă odată tabloul, pe care o viaţă întreagă îl avusese înaintea lor.

Apoi îi se smulge din gâtlej un hohot de plâns, pe jumătate înăbuşit, şi se repede mai departe în parc, în umbrele căruia se pierde!

CAP. 50

In pavilion

Masca-Roşie se află într'adevăr în vechiul pavilion pe jumătate ruinat al parcului.

Obloanele ferestrelor sunt bine închise. Nu răzbate nicio rază de lumină afară în noaptea care se coboară din nou asupra parcului. Hector Rammont se odihneşte pe o sofa care a fost odinioară de mătase, dar care acum e mâncată cu totul de molii şi plină de praf.

Cu amândouă mâinile sub cap, priveşte ţiută lumânarea aprinsă. Numai datorită constituţiei sale puternice, a putut rezista teribilelor sbuciumări prin cari avusese să treacă în ultima vreme.

Picăturile, pe cari Joe îi le turnase în gură la cimitir îşi făcuseră îndată efectul. El se trezise încă în trăsură şi-şi putuse mişca încet membrele înţepenite. Tot astfel îi reveni şi graiul şi memoria. Puterea-i cea mare de voinţă săvârşi restul şi, după ce parcurseră o mulţime de străzi ale Berlinului, putu din nou sta de vorbă cu Alice, de parc'ar mai fi fost amândoi în camera dela „Charité".

Era şi el de acord ca Alice să-şi ia rochiile din camera ei şi poate şi unele acte de identitate.

Cu siguranţă că Ochiu-de-Pisică nu se afla acasă

pela ora asta, şi pentru orice eventualitate afară sese atenţia Alicei să fie prudentă.

Pe când ea făcuse primejdioasa încercare de a pătrunde în casa tatălui ei, el îşi schimbă hainele în trăsura închisă şi cum absenţa Alicei începuse să se prelungească şi îl cuprinse bănuiala, el se coborî din trăsură.

Aerul răcoros al nopţii îi făcu bine şi-i întări şi mai mult forţele. Dar iat'o şi pe nenorocită năpustindu-se spre el într'un hal de groaznică surescitare. Ar fi căzut jos leşinată dacă n'ar fi prins'o el la timp şi n'ar fi urcat-o în trăsură.

Nu putuse spune decât atât:

— Tata era acasă şi m'a surprins!

Atâta îi fu deajuns lui Masca-Roşie. Ştia că trebuie să fugă cât mai repede şi cât mai departe, căci Rammont nu se temea decât de un singur om din toată organizaţia poliţienească din lume — de Ochiu-de-Pisică, urmaşul lui Sherlock Holmes.

Astfel fugiseră în noaptea aceea din Berlin fără a se opri căutuşi de puţin, şi birjarul, care ştia bine de ce era vorba aci, bicuia caii până la complectă istovire. Încă înainte de revărsatul zorilor, ajunseseră în apropierea castelului Hohenegge căci planul lui Rammont era să se puie imediat în legătură cu Leonie de Brissac. Cunoştea doară parcul.

Dete drumul birjarului, iar el cu Alice se îndreptară spre pavilionul părăsit.

Fu cuprins de o furie fără margini, auzind că Alice înapoiase bancherului cele două milioane. Dar, era destul de deştept, să nu ducă lucrurile atât de departe încât s'o maltrateze pe nenorocita fată, pe care în viitor avea s'o folosească pentru scopuri anumite.

Deocamdată să îngrijească de el, căci rana dela umăr îi mai pricinuia neplăceri.

Isbutise s'o vestească pe baroană de prezenţa lui şi Alice aduse chiar îndată de-ale mâncării în pavilion. Ea se jertfise cu trup şi suflet pentru omul acesta sinistru, de care nu se putea despărţi. Zăcea parcă o putere monstruoasă în privirile lui,

ceva ce o atrăgea mereu spre el ori de câte ori voia să fugă!

Este noaptea în care trebuia să apară Leonie. El știe foarte bine că baroana îl urăște, că ar vrea să-l evite. Dar știe tot atât de bine că de frica lui va face tot ce-i va cere el.

Timpul care s'a putut odihni în vechiul pavilion l-a făcut să-și revie cu totul în puteri.

Primejdioasă n'a fost rana niciodată, iar urmările morții simulate au dispărut cu totul.

Pe o măsuță arde o lumânare de seu, pe care Alice a găsit-o în coșulețul baroanei. Lumina care domnește în pavilion e foarte slabă, dar le e deajuns celor doi oameni cari așteaptă apariția Leoniei. Alice șade pe un scaun, aproape de sofa și ochii ei albaștri de copil stau fixați speriați spre ușă.

— Dacă ne surprinde cineva aici, Hector, șoptește ea sfioasă, e din nou totul pierdut Mă mai trec fiori de groază când îmi amintesc cum zăceai ca mort înaintea mea.

Masca-Roșie râde scurt.

— Iar pe mine mă amuză gândul că am jucat cu asta o farsă nemaipomenită lui Ochiu-de-Pisică, venerabilul tău tată, și asta mă încântă! răspunde el. — Nici nu poți înțelege ce fericire mă îmbată, la gândul de a triumfa mereu asupra inamicilor mei!

Alice lasă în jos căpșorul blond și două lacrimi grele îi se rostogolesc pe obraji.

Rammont îi ia mâna și ea aude vocea lui înfrigurată:

— Ți-ar fi plăcut poate mai bine că eu să mă fi înăbușit în groapa cea adâncă? De mai trecea puțin, somnul letargic artificial s'ar fi prefăcut în moarte adevărată, căci asta înseamnă că m'aș fi trezit după puțină vreme și m'aș fi sufocat în închisoarea mea îngustă!

Cu o expresie de implorare în ochi, sărmana fată cade la picioarele lui.

— Nu vorbi așa, Hector! Știi prea bine că mi-aș da viața pentru tine! Că te-aș iubi și dincolo de moarte!

Mască-Roșie dă mut din cap.

Apoi omul cel sinistru spune:

— După socoteala mea, a trecut timpul în care baroana trebuise să vie încoace! Vai de ea, dacă nu se ține de cuvânt!

Alice îl privește din nou sfioasă.

— E aceeași doamnă, către care era adresată scrisoarea ta, pe care o deschisesem atunci! — Ce ți-a fost odinioară Leonie de Brissac?

Hector Rammont răspunde încet:

— I-am făcut odinioară un mare serviciu și trebuie să-mi fie recunoscătoare, cu orice preț! Asta-i tot; nu mai întreba nimic. Poate că mai târziu vei afla și amănunte. Pentru azi mulțumește-te numai cu atât! Numai atâta îți spun: dacă se face ziuă și ea n'a apărut încă, atunci....

El nu mai vorbește, căci în clipa aceasta bate cineva la ușă.

Alice tresare speriată.

— Să deschid? șoptește ea încet.

— Așteaptă, zice el; o să bată a doua oară

dacă nu-i un musafir nepoftit. Stinge lumina!

Ea se execută îndată şi întuneric adânc domneşte în încăpere. Se aude un zgomot uşor în faţa uşii, de parcă s'ar mişca cineva încoace şi încolo.

Apoi răsună pentru a doua oară bătaia în uşă.

— Sunt eu, baroana! şopteşte în acelaşi timp cineva.

— Deschide! zice Rammont poruncitor.

O clipă în urmă, uşa se deschide şi din parcul luminat de lună, Leonie de Brissac se furişează în pavilion.

— Pune zăvorul şi aşează-te în faţa uşii, ca să asculţi! îi ordonă din nou Rammont.

S'a ridicat şi el şi a aprins din nou lumânarea.

Baroana aruncă o privire repede în juru-i.

E palidă de agitaţie.

— Regret, doamnă baroană, zice Masca-Roşie cu ironie, că a trebuit să te osteneşti şi să vii încoace atât de târziu noaptea, dar a fost cu neputinţă altfel. Ştii despre ce este vorba! Oricât ar fi de frumos la Hohenegge şi prin împrejurimi, am toate motivele să părăsesc aceste meleaguri, căci sunt aşteptat la Paris cu însoţitoarea mea. Să venim repede la chestie şi să lăsăm de o parte orice cuvinte de prisos. Ai desigur bani?

Baroana scoate din buzunar un număr de bancnote, aceleaşi pe cari le-a furat din birou şi le pune alene pe masa de lângă ea. Privirea ei examinează pe furiş pe Masca-Roşie. A cam slăbit, dar chipul lui tot mai e animat de ochii aceia negri şi misterioşi, cari posedă o putere atât de inexplicabilă.

— Mi-a fost destul de greu să procur banii. A trebuit să comit o crimă! spune Leonie înciudată.

— Ce-mi pasă mie? răspunde încet Masca-Roşie, numărând bancnotele. Patru mii de mărci, zice el cu jumătate glas. O nimica toată. Dar deocamdată e deajuns. Ei, cum mai stai, baroană, cu măritişul? Înainte de a părăsi Germania, aş vrea să am oarecare ştiri sigure în privinţa asta.

Baroana răspunde contrariată:

—Contele Eberhard se gândeşte să plece în călătorie peste câtva timp şi voiu face tot ce-mi va

sta în putință să ne cununăm acolo unde ne vom stabili. Aci în Germania ar fi cu neputință din cauza doliului!

Rammont dă din cap satisfăcut și vără bancnotele în buzunar.

— O femeie așa de inteligentă ca Leonie de Brissac va ști să găsească mijloacele de a-și ajunge ținta, zice el scurt.

Baroana mai pune un al doilea plic mare pe masă.

— Ce-i cu asta? întreabă Masca-Roșie.

— Am toate motivele, răspunde Leonie rece, — ca poliția să nu puie atât de repede mâna pe evadatul Hector Rammont. De aceea am scos din biroul contelui și hârtiile unuia din inginerii lui. Semnalmentele par să corespundă oarecum, iar de nu, Masca-Roșie va ști să le retușeze!

Rammont zâmbește.

— Ideea e bună și rafinată! răspunde el, și plicul acesta urmează pe celălalt în buzunarul lui. Și cu asta am terminat, doamnă baroană. Mă gândesc să dispar de aici încă în noaptea asta și să caut prin satul învecinat o trăsură care să mă ducă spre prima gară unde să pot lua expressul de noapte. Dacă norocul mă ajută, îți voi putea anunța chiar peste două zile, fericita noastră sosire la Paris!

Leonie, căreia fișiul de dantelă îi alunecase pe umeri, își aranjează calmă toaleta și se pregătește de plecare.

— Succes! îi zice ea întinzându-i mâna!

Un moment se privesc ochi în ochi, cumpănind reciproc ce avea să aștepte unul dela celălalt. Buzele baroanei au un zvâcnet abia perceptibil, apoi ea pășește spre ieșire. Dar înainte încă de a fi ajuns la ușă, aude exclamația înăbușită a Alicei:

— Vine cineva!

Masca-Roșie se trage înapoi cu un blestem pe jumătate înăbușit și mormăie:

— Ce nenorocire că n'am nici o armă!

— Tăcere! răspunde baroana fără suflare. Dacă pot înlătura primejdia o fac numaidecât!

Pune ochiul la gaura cheii. Vede într'adevăr o

umbră neagră, care se apropie repede de pavilion.

Firește, nu poate recunoaște chipul acelui bărbat.

E prea târziu ca să mai stingă lumina.

O bătaie scurtă răsună în ușă și vocea puternică a contelui Eberhard se aude poruncitoare:

— Deschideți ușa! Vreau să știu ce se petrece aici!

— E însuși contele! șoptește Leonie.

O clipă își pierde și ea sângele rece.

— Ce-i de făcut, de vreme ce totul e trădat și pierdut?

Masca-Roșie a luat cu repeziciunea fulgerului o hotărâre. Regele criminalilor șoptește baroanei câteva cuvinte și se aruncă apoi pe sofa.

Cu mantaua care stă desfăcută lângă el, se învelește până la gât. Apoi întors pe o parte își acoperă în așa fel fața cu brațul, că nu i se mai vede aproape de loc.

Spre cea mai mare uimire a Alicei, baroana pune mâna pe zăvor și iese repede, închizând cu grabă ușa în urma ei.

Ea stă dreaptă în fața logodnicului ei, care o privește cu sprâncenele încruntate.

— N'am putut să dorm în noaptea asta, Leonie! Stăteam la fereastra deschisă și te-am văzut părăsind castelul. Ceasul e foarte rău ales și, deoarece nu pot admite ca logodnica mea să facă plimbări prin parc după miezul nopții, am crezut de datoria mea să te urmez. Tu, firește că n'ai observat nimic din toate astea. Și astfel urma ta m'a dus până aci, și am așteptat colo în tufiș să văd cât timp vei avea de lucru în pavilion. Nu stă în firea mea să trag cu urechea, altminteri aș fi putut-o face! O să admiți însă că am dreptul să întreb, ce afaceri ciudate te-au adus în partea aceasta izolată a parcului?

In vremea asta Leonie și-a recăpătat sângele rece.

— Dacă vrei s'o știi cu tot dinadinsul, Eberhard, răspunde ea cu voce tremurătoare și ducând mâna la inimă, ascultă: E un secret de familie, pe care voiam să ți-l ascund.

Am primit în noaptea aceea în care tu mă salvaseşi din lacul Sirenelor o veste dela tânăra soţie a vărului meu Harry Caurtouche, şi anume, că acesta se tăraşe până încoace, hărţuit de veşnica teamă să nu fie prins de poliţie. A fugit din Franţa din pricina unui delict politic şi căuta să ajungă în Elveţia, dar n'a putut trece graniţa, pentrucă-i lipseau hârtiile necesare, şi de aceea a străbătut până aci la Hohenegge, unde mă ştia că mă aflu. Intreaga mea vină e că n'am îndrăznit să-ţi împărtăşesc taina. Abia azi am putut şi am voit, să-l vizitez, ca să-i spun, că nu pot face nimic, absolut nimic pentru el şi că sunt nevoită să-l las în voia soartei. Mi-a cerut să-l sprijin băneşte, dar am fost nevoită să-i refuz şi asta, căci precum ştii bine sunt săracă

Contele Eberhard e ca uluit, caută vreo legătură, căci n'a auzit niciodată de numele acestui văr nici de fata ceea al cărei chip îl zărise la lacul Sirenelor.

— Cine e tânăra ceea? întreabă el zăpăcit.

— E soţia vărului meu, care l-a însoţit până aci şi l-a îngrijit, deoarece e slab şi bolnav. Unicul lor ţel e să plece de aci cât mai repede, dacă le-aş putea procura mijloacele.

O clipă, s'ar părea că Eberhard n'ar prea vrea să dea crezare spuselor verişoarei sale.

Ea îşi dă prea bine seamă de asta, totuşi nu cedează terenul.

— Nu cumva nu te încrezi în mine? întâmpină ea şi o expresie de ironie se aşterne pe chipul ei.

Contele răspunde încet:

— Am văzut un chip în tufiş, acolo, la lac, dar am crezut că fusese cealaltă, ştii tu bine pe cine cred! Dar dacă lucrurile stau aşa cum spui tu, atunci sunt gata să ajut pe orice cale pe vărul tău căci nu sunt eu omul care să umilească pe un prigonit politic. Dar nu-ţi pretind decât un singur lucru: Iţi cer să pot vorbi eu însumi câteva cuvinte cu domnul acela!

Leonie tresare fără de voie; dacă contele Eber-

hard pătrunde în pavilion, totul e pierdut! El cunoaște la față pe Masca-Roșie, a văzut pe Hector Rammont în palatul Bergen și a avut chiar cu el o scenă foarte agitată. E absolut cu neputință ca Masca-Roșie să-l poată înșela.

Pe când Eberhard face un pas spre prag, ca să intre, baroana ridică implorătoare amândouă mâinile:

— Te rog, crede-mă. Dacă stărui, atunci îmi dai dovada, că nu te încrezi în mine. Ți-am mai spus doară că nenorocitul e foarte suferind și că nu se poate ține decât cu mare greutate în picioare. Cruță-i, te rog, emoția unei convorbiri. Și mai gândește-te la un singur lucru: că din clipa în care vei sta de vorbă cu el ai devenit complicele lui și tocmai de aceea vreau și voiu face orice, ca acesta să nu se întâmple!

Contele nu se aștepta la argumentul acesta. Se oprește instinctiv. Totuși, mai insistă:

— Dar vreau să văd cel puțin pe tânăra femeie, ca să mă conving că am fost victima unei amăgiri atunci când am crezut că ar fi...

Încă nu rostise numele lui Margot, când Leonie și deschise pe jumătate ușa pavilionului.

— Vino afară, strigă ea cu glas tare, poruncitor. Logodnicul meu, contele Eberhard de Hohenegge, m'a urmărit și vrea să se încredințeze cu ochii lui de adevărul spuselor mele.

Alice iese pe prag palidă și tremurând toată. Stătuse lipită de ușă și auzise fiecare cuvânt, pe care-l rostiseră cei doi logodnici. Alice recunoscuse cu uimire ce comedie juca frumoasa baroană, spre a amăgi pe conte. Dar mai știa că nu-i mai rămânea alta de făcut decât să întărească spusele baroanei, dacă vrea ca Hector Rammont să nu piară. Lumina lunii e parcă și mai tare și astfel Eberhard îi poate studia și mai bine trăsăturile feței. La un moment dat s'ar putea crede că vrea să se repeadă la Alice, care seamănă foarte mult cu Margot, sora ei.

Dar apoi se retrage cu un oftat adânc și murmură cuvinte neînțelese. Acum e încredințat că nu

Margot, ci altcineva se afla în fața sa. Deoarece n'o văzuse pe Alice încă niciodată, nu știe că are înaintea sa pe sora lui Margot. Deci n'are nici un motiv să nu se încreadă în informațiunile Leoniei, care-i fuseseră date cu o siguranță absolută.

— Sunteți cu adevărat, așa cum a spus doamna baroană, soția domnului Hector Caurtouche? zice contele, hotărându-se repede.

— Da eu sunt! răspunde biata fată, pălind grozav.

— E adevărat că soțul d-tale e în mizerie și că are nevoie de sprijin, spre a putea fugi de aci în noaptea asta?

Alice clătină din cap și de data asta. Baroneasa o privește triumfătoare, Ochii ei cari au expresia unui șarpe periculos, o țin sub vraja lor. Contele Eberhard a luat o ultimă hotărâre. Nu trebue să intre în pavilion. Leonie are deplină dreptate, reținându-l.

Cu cât se va amesteca mai puțin în această nenorocită afacere cu atât mai bine pentru el.

Dar cele două femei nu trebuie să spuie că refuzase să ajute pe un refugiat, care-i va fi rudă cândva și care ar putea cădea în mâinile poliției, care probabil că e pe urmele lui. Numai o fugă grabnică îl poate salva. Caută în buzunarul dela piept al hainei unde știe că are portofelul ce conține un număr de bancnote, pe cari le scosese cu o oră înainte din cassa de bani.

— Odată ce-mi spuneți, d-nă, că toate sunt așa cum susținuse Leonie, adineauri, nu-mi rămâne decât să cer iertare că am putut presupune o minută măcar că ar fi vorba de un fapt necorect și care mi-ar atinge cu ceva onoarea, zice el politicos, deschizând portofelul. Luați bancnotele acestea, suma cred că va fi suficientă ca să puteți trece granița, d-ta și nefericitul d-tale soț. Sunt nevoit să renunț de a sta personal de vorbă cu domnul. Călătorie bună!

Alice ia cu un gest sfios bancnotele oferite. Privirea ei caută fața baroanei, care zâmbește ironic. Comedia a luat o întorsătură surprinzătoare, cu un sfârșit strălucit.

Eberhard, nu numai că dă crezare cuvintelor

ei şi nu pătrunde în pavilion, dar un sentiment de onoare îl face chiar să sprijine fuga lui Mască-Roşie. E gata să izbucnească într'un hohot de râs, dar se stăpâneşte la timp, şi privirea pe care o aruncă Alicei, porunceşte sărmanei fete să primească banii.

— Vă mulţumesc din adâncul inimii, domnule conte, pentru ajutorul pe care-l acordaţi nefericitului meu soţ, zice ea cu glas stins.

Nu îndrăzneşte măcar să ridice ochii, de ruşine că joacă această comedie nedemnă faţă de omul acesta mărinimos.

Contele priveşte o clipă în pământ. Trebuie să dea refugiatului posibilitatea de a ajunge sigur, fără a fi oprit de cineva, la gară. Ridică repede capul.

— Spuneţi domnului că, peste o jumătate de oră, o trăsură îl va aştepta pe şosea, în faţa parcului. Un om de încredere va fi pe capră şi vă va duce pe amândoi la gara ce i-o veţi indica. E cel mai uşor şi mai bine pentru dv. să vă folosiţi de expressul de noapte. Omul pe care vi-l pun la dispoziţie e absolut sigur!

Alice nu mai e în stare să rostească vreun cuvânt de mulţumire.

Caută un sprijin, ca să nu cadă jos. Cât e de josnică înscenarea aceasta!

Eberhard se întoarce spre logodnica lui, zicând:

— Cred că pot să te rog, să mă urmezi la castel, Leonie. Ia-ţi rămas bun dela domnul, dacă vrei, şi să plecăm!

Dar baroana răspunde:

— Nu e nevoie. Ne-am luat rămas bun.

Il ia de braţ pe Eberhard şi perechea se depărtează încet, în lumina lunii. În inima lui Eberhard a rămas ceva ce nu-şi poate explica. Ştie că tânăra femeie din pavilion nu e Margot, e într'adevăr aceeaşi fată pe care o zărise la lacul Sirenelor. Dar oricât de clare şi de raţionale ar fi amănuntele cari i-au fost date, simte instinctiv că la mijloc e o taină dureroasă, care priveşte şi propria lui persoană.

El şi Leonie se întorc la castel în tăcere. Tot

apoi de grăbit el se desparte de baroană în fața camerelor ei.

Zadarnic speră ea un cuvânt cald, pătimaș rostit de buzele lui.

Câte s'au întâmplat în preajma lui în aceste două nopți din urmă, îl apasă încă prea greu pe suflet.

...Abia s'a depărtat perechea de afară dispărând sub coșpaci, și în pavilion răsună un hohot de râs batjocoritor. Masca-Roșie s'a ridicat de pe culcuș și apucă mănușile Alicei.

— Nerodul a căzut iar în cursa pe care i-a întins-o diavolul cela de femeie! exclamă el scuturându-se de râs. Nu e comedia asta delicioasă? Mai întâi îl jefuiește ca să ne procure mijloace bănești și când se ia după ea bănuitor și totul e gata să se năruie, aduce lucrurile astfel ca întreaga chestiune să ia o întorsătură fericită. El, e chiar până 'ntr'atât de nobil, încât ne oferă și conținutul portofelului său. La ieșirea din parc se află o trăsură care ne așteaptă și care ne va duce la gară. Mai bine nici că ne-am fi putut dori!

Alice pune în tăcere pe o măsuță, suma căpătată, și-și acoperă fața cu amândouă mâinile, căzând pe un scaun.

— Mi-e rușine, cum nu mi-a mai fost în viața mea, Hector! șoptește ea, cutremurându-se. Ce groază mi-a fost când cei doi stăteau de parlamentau pe prag! De dragul tău mi-a izvorât depe buze o rugăciune fierbinte. Eram gata să mă arunc la picioarele contelui. Dar tu ai dreptate; cealaltă, sub a cărui privire mă cutremur, e mai dibace ca mine. Nu se sperie nici de minciună, nici de înșelătorie!

— Ce tot îndrugi acolo? întrerupse Masca-Roșie, brutal. Totul e să ai succes, indiferent de calea pe care o alegi! Și acum lasă încolo meditațiile triste și să ne gândim la plecare!

Resemnată, fata se ridică.

Cereți mâine numărul 37 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei

CAPITOLUL 51

Masca-Roşie e urmărit

Trăsura pe care Eberhard o pusese la dispoziţia lui Masca-Roşie şi a Alicei, sosi exact după o jumătate de oră, aşa cum făgăduise contele, şi aştepta pe şosea, aproape de tot de zidul parcului.

Vizitiul aşteaptă liniştit de câtăva vreme şi priveşte curios în toate părţile. Cât vezi cu ochiul, nu se zăreşte nicio fiinţă omenească.

Omul nu ştie pe cine ia în trăsură şi dincotro vor veni cele două persoane. Îi fusese deajuns porunca stăpânului, care nu-i spusese altceva decât să aştepte un domn şi o doamnă.

Era firesc că la o oră aşa de înaintată şoseaua să fie pustie. Din spre sat se aude lătratul unui câine. Apoi se face iar tăcere şi doar din când în când se aude freamătul copacilor din parc.

În sfârşit pare-se că sosesc cei aşteptaţi.

Acolo unde zidul parcului formează un colţ, se află un tufiş bătrân şi des de liliac. Aci apar în lumina lunii două siluete cari se apropie repede de trăsură, iar bărbatul întreabă scurt:

— Pe cine aşteptaţi?

— Domnul conte mi-a poruncit să viu încoace! răspunde tot aşa de scurt vizitiul. Trebue să duc pe un domn şi o doamnă la o gară, pe care ei mi-o vor indica!

Masca-Roşie nu mai stă pe gânduri; ajută Alicei să se urce în trăsură şi numeşte apoi gara. Ştie precis ora la care Expressul va trece prin staţie. Sare apoi şi el în trăsură, care se depărtează în goană.

Nimeni nu stinghereşte noua fugă, a lui Rammont.

După un drum de vreo trei sferturi de oră în care timp străbătuseră câteva sate mici, cufundate în liniştea nopţii, ajung în apropierea staţiunii. Aci, Expressul de noapte nu se opreşte decât un minut.

E locul de încrucișare al mai multor trenuri, dar încolo n'are nicio altă însemnătate. Aci nu pot fi decât pasageri străini, care urcă sau coboară spre a lua legătura cu trenul de care au nevoie.

Trăsura a sosit cu un sfert de oră înainte. Masca-Roșie privește în juru-i cu prudență, dar nu se zărește niciun polițist. După ce a trimis înapoi pe vizitiu cu un gest scurt, intră cu Alice în gară, în sala de așteptare a clasei întâi.

Privirea lui ageră cercetează până și colțurile cele mai depărtate. La bufet, stă moțăind un chelner care are mișiunea de a servi cafea pasagerilor Expressului. Intr'un colț șed doi domni și o doamnă. Masca-Roșie, de brat cu Alice, trec încet pe dinaintea lor. Rammont s'a orientat numaidecât. Nu e nimic suspect; doar chipuri vagi cari privesc somnoroase înaintea lor.

După ce Alice s'a așezat într'unul din fotolii, schimbă cu Rammont câteva cuvinte și acesta părăsește îndată sala de așteptare. Cu o repeziciune

nimitoare el a sondat afară în noapte împrejurimile. Nu se arată nimic suspect.

Nu e chestiune numai de uniforme polițienești, ci e de temut mai curând vreun agent civil, care ar putea supraveghea punctul acesta de încrucișare.

Fuga lui Rammont a stârnit, firește, agitație în toate cercurile polițienești ale Capitalei.

Ar fi deci foarte lesne cu putință ca niște copoi ai poliției să fi ocupat și punctul acesta.

In afară de impiegații gării, care nu se sinchisesc câtuși de puțin de el, nu vede pe nimeni.

Un tren intră în gară pufăind, se oprește un minut și cei trei pasageri se urcă în clasa întâi, apoi trenul dispare ca un șarpe uriaș, în lumina lunii.

Trec alte cinci minute. Din nou încep clopotele să sune. Impiegații aleargă încoace și încolo, pe peron, iar Rammont o aduce pe Alice.

— In sfârșit, se apropie sosirea trenului, zice el. Nu uita instrucțiile ce ți-am tot dat. La W. unde am ceva de făcut, ne întâlnim pe peron. Până atunci fii cu ochii în patru, și, de îndată ce vei vedea că ceva nu e în regulă, dai o telegramă într'o gară intermediară, adresată la W. Știi cari sunt cuvintele convenite.

Alice dă mulă din cap și el o duce spre ieșire, dându-i biletul de tren. Curând după aceae expressul intră în gară. Rammont s'a tras de o parte, de parcă nici n'ar cunoaște-o pe doamna asta tânără. Aleargă spre unul din vagoanele dela mijloc, din care coboară câțiva pasageri. Alice se urcă în același vagon, dar rămâne de o parte în culoar, astfel că poate privi în fiecare compartiment. Trenul nu pare să fie prea plin, lucru pe care Rammont îl constată cu plăcere.

Cu privirea-i ageră, a descoperit un cupeu gol de tot. Conductorul îi deschide îndatoritor ușa, căci trenul s'a și pus în mișcare.

Rammont vârî o monedă în mâna conductorului și zice încet:

— Dacă se poate, dommule conductor, lasă-mă te rog, singur noaptea asta; merg până la W.

Omul dă din cap și se retrage în culoar. În vremea asta și-a găsit și Alice un loc în ultimul compartiment, în care se află două doamne mai bătrâne. Totuși și-a notat precis în care cupeu dispăruse Rammont.

Expressul gonește în noapte. Pufăitul sacadat al mașinii și căutecul monoton al roților și osiilor a adormit pe rând pe pasageri. Cea mai mare parte din perdele sunt trase, iar lămpile sunt acoperite cu abajurul verde.

Rammont ridică gulerul mantalei sale negre și-și înfundă adânc pe frunte șapca de voiaj. E neplăcut pentru el că în pavilionul parcului sau în fuga lui într'acolo nu și-a putut schimba înfățișarea. Totul a mers prea pripit, prea repede. Dacă izbutește să ajungă până la W., unde va fi cam în primele ore ale dimineții, s'ar putea considera scăpat. Joe trebue să se și afle acolo în urma ordinului șefului său. Și câte unii din tovarășii de bandă risipiți.

La W. atât el cât și Alice vor trebui să se deghizeze și să se schimbe la față spre a putea fugi cu totul nestingheriți.

Pe când Masca-Roșie, înghesuit într'un colț, se ocupă să combine programul ceasurilor și zilelor următoare, Expresul gonește înainte în noapte. Rammont se ridică în sfârșit, fără a lăsa în jos gulerul mantalei, și părăsește compartimentul.

Acum n'are să izbească pe nimeni faptul că se plimbă încet prin culoar, astfel că poate inspecta la rând fiecare compartiment. Se oprește la fiecare cupeu și chiar dacă deschizătura dintre perdele nu-i lată decât de un deget, ochilor de șoim ai lui Hector Rammont le e deajuns ca să privească pe fiecare pasager în parte. Aproape toți dorm sau moțăie plictisiți și apatici pe băncile de plus. Și pe cele două tovarășe de drum ale Alicei le privește Masca-Roșie. Aici nu e nici o primejdie. Alice e la bun adăpost. Ea își pusese un șal mare în jurul umerilor și fața nu-i se vedea aproape de loc.

— Asta o să devie cu timpul cea mai bună elevă a mea! își zice Masca-Roșie.

Satisfăcut de rezultatul cercetărilor sale se întoarce la locul lui.

Iar trece o oră. Trenul a trecut pe dinaintea multor gări fără să se oprească. Deodată își încetinează mersul, și răsună un fluierat ascuțit.

— Oprire, un minut! strigă afară, în culoar, conductorul.

Masca-Roșie nu se mișcă, dar urechile și ochii stau la pândă, de grijă ca vagonul să nu capete un nou pasager în gara aceasta. Pare-se că nu, căci nu se aude nicio mișcare. Răsună un al doilea semnal și trenul se pune din nou în mișcare.

Rammont se uită la ceas. Încă trei ore și e la țintă. Dar, iată-l că tresare deodată și imediat după aceea mormăie ceva.

— Blestemata asta de nervozitate! Astea sunt urmările ultimei mele aventuri mortale.

Îi se păruse că o siluetă trecuse, lipindu-se de ușă. Perdelele sunt închise, dar se unesc și ele tot așa de puțin ca și celelalte. Prevăzător, Rammont privește afară în culoar, unde se află într'adevăr un om. E o persoană în vârstă, încovoiat puțin, cu un pardesiu lung de modă veche. Poartă o pălărie tot atât de demodată pe părul cărunt, încălcit. În brațele sale, pe cât se pare, foarte lungi, bătrânul ține o valiză la fel de veche ca și restul echipamentului său. Pe semne că nu și-a găsit încă un loc sau că e prea timid.

El se întoarce iar și Rammont poate observa obrazul umbrit de o pălărie cu boruri mari. O barbă cărunță, neîngrijită, încadrează fața. Ochii adânciți în orbite sunt acoperiți de ochelari groși, sprâncene stufoase, gura scofâlcită pare a nu avea dinți.

— Nicio primejdie! șoptește Masca-Roșie, așezându-se din nouu pe bancă. După toate probabilitățile o fi vreun învățător dela țară, de pe timpurile antedeluuviene pe care vreun ordin de sus l-a silit să facă și el o călătorie în viața lui.

Abia rostise cuvintele acestea ironice, când iată că ușa se trage în lături încetișor.

Rammont privește înciudat spre culoar. Conductorul nu e de văzut.

Ce l-a apucat pe bătrânul învățător ca să se vâre tocmai în compartimentul lui?

Dar Rammont socotește că e mai bine să nu spuie nimic. La urma urmelor, ce-l poate stânjeni nerodul ăsta bătrân?

Noul pasager s'a întors și închide binișor ușa, apoi își așează tot așa de liniștit vechea valiză pe bancă și se oprește în ușă.

Ochii-i verzi se însufletesc parcă sub ochelari și iată că cu chipul acesta scofâlcit se petrece o schimbare repede, ciudată.

— Bună dimineața, zice el cu o voce aspră, lipsită de orice modulație.

Masca-Roșie tresare ca lovit de un cuțit.

Vocea asta! A auzit-o el de nu prea multă vreme.

— Ce naiba, nu poate avea omul pace? zice el deschizând ochii mari și răstindu-se la musafirul supărător, fără ca să fi luat încă vreo hotărâre.

Atunci bătrânul învățător își scoate pălăria cu o mișcare plină de ironie, îndreptând mâna dreaptă înarmată cu un revolver asupra lui Masca-Roșie.

— Am onoarea să mă recomand dragul meu! zice el scurt. Nici o mișcare, că de nu, ești un om al morții!

Masca-Roșie sare însă dela locul lui în căutarea vreunei arme.

— Mii de draci! gâfâie el ca scos din minți, — ăsta nu-i nimeni altul decât Ochiu-de-Pisică!

Roțile își urmează cântecul lor monoton. Niciun om nu e afară pe culoar. Conductorul și-a primit instrucțiunile dela vestitul detectiv.

El nu se amestecă în treburile unui agent polițienesc deghizat cu atâta dibăcie.

— Ți-am mai spus, strigă Hartenberg cu glas tăios, scoate mâinile din buzunare, că altfel îți sting lumina vieții!

Rammont și-a recăpătat calmul de fier. Stă cu brațele încrucișate la fereastră. Poate că va izbuti s'o tragă în jos și să sară din tren care merge cu o viteză nebună. Dar perspectivele de reușită nu sunt decât foarte neînsemnate. Dac'ar fi posedat o armă, n'ar fi șovăit nicio clipă să înceapă lupta. Dibăcia pe care o poseda în asemenea lucruri, îl făcea să izbândească întotdeauna, ori cât de periculoase s'ar fi înfățișat împrejurările.

Dar Alice a uitat să-i procure ce-i mai important: un pumnal sau un revolver. Deci n'are încotro și trebue să se supuie soartei.

Gândurile se încrucișează cu repeziciunea fulgerului prin creerul lui. Prevederea lui de a o plasa pe Alice într'alt compartiment a fost totuși bună. Poate ca asta să mai fie unica lui salvare.

— Iar ai aranjat lucrurile admirabil; primește asigurarea stimei mele, maestre! zice el cu ironie, după cum îi e obiceiul. Deghizarea d-tale este cum nici nu se poate mai reușită, și chiar și pe mine m'ai putut amăgi o clipă. Dar nu te bucura prea de vreme! M'ai biruit și trebue chiar să-ți mărturisesc că sunt dezarmat. Cu toate astea sper să-ți pot scăpa, încă înainte ca lumina zilei să ne fi salutat.

Ochiu-de-Pisică, nelăsând o clipă revolverul din mână se așează comod lângă ușă și răspunde zâmbind:

— O să-ți fie cam greu, dragul meu! Știu că ai talente care te îndreptățesc să porți numele de Regele criminalilor și al indivizilor certați cu lumina zilei. Dar toate au o margine și pentru d-ta ca și pentru toată lumea. N'am crezut niciun moment în presupusa d-tale moarte și dacă n'ai fi izbutit să atragi pe fiica mea în mrejele d-tale, desigur că mi-ai fi crucat cu adevărat goana de azi. De altminteri, felicitările mele pentru curajul și rezistența d-tale. Așa de ușor n'ar încerca-o oricare altul! Băutura pe care ai luat-o, te-a putut arunca în somn letargic, dar dac'ar fi fost după mine, azi capul ți-ar fi stat departe de trup. Cu carta aceasta

îndrăzneață pe care a pontat, Masca-Roșie și-ar fi pierdut jocul!

— Dar, după cum prea bine vezi, l-am câștigat! răspunde Masca-Roșie fără a se intimida.

— Din nefericire! răspunde Ochiu-de-Pisică. Și vreau să-ți mai supun că mi-am dat demisia din serviciul poliției, căci socotesc că nu e de demnitatea funcției mele că m'am lăsat prostit de un om căruia i-am jurat pieirea!

— Vezi, de asta îmi pare foarte rău! zice Masca-Roșie râzând și așezându-se și el. Ce-o să se aleagă atunci de mine? Cu ceilalți dintre colegii și colegele d-tale sper s'o scot foarte ușor la capăt.

— Am renunțat la slujba mea, răspunde Ochiu-de-Pisică, dar mi-am jurat într'o noapte, să urmăresc ca detectiv particular pe Masca-Roșie și să nu mă odihnesc până ce nu-i va fi dat călăul răsplata pentru crimele pe care le-a săvârșit!

— Cele mai sincere mulțumiri pentru interesul ce-l porți persoanei mele! zice râzând din nou Masca-Roșie. Vasăzică, ai și pornit după mine în noaptea asta? Iți spun drept că mă miră nespus, mai ales cum de ai izbutit să-mi adulmeci urma chiar în noaptea asta. Habar n'ai avut unde m'am refugiat din Berlin și unde m'am ținut ascuns până azi!

Detectivul ridică din umeri.

— Se prea poate! Lasă astea în seama mea. Principalul este că te-am dejucat și întregul d-tale joc primejdios tot nu ți-a folosit la nimic! Masca-Roșie e răpus și nădăjduiesc că în cel mult douăzeci și patru de ore voiu izbuti să-mi regăsesc și pe nefericita mea copilă! Presupun chiar că Alice s'ar afla aici în tren. Dar deoarece principalul este să te reduc pe d-ta la neputință, trebuie să aștept cu celelalte cercetări până ce vom fi ajuns la W.

Masca-Roșie privește un moment înainte-i și ridică apoi capul.

— Să-ți spun ceva, dragul meu? zice el calm. In intervalul acestor douăzeci și patru de ore n'o vei fi găsit nici pe Alice și nici eu nu mă voiu afla în mâinile poliției. Dimpotrivă! Nu vei fi decât

împovărat de un insucces în plus, și nu știu dacă vei mai găsi atunci că merită să gonești după Masca-Roșie, care-ți scapă oridecâteori pui mâna pe el!

Ochiu-de-Pisică privește cu coada ochiului pe interlocutorul său.

E ciudat pe ce ton vorbește omul acesta chiar și în cele mai periculoase situații ale vieții!

Se află într'o încăpere mică. E dezarmat, iar Ochiu-de-Pisică îl ține în șah cu revolverul încărcat. Înainte ca el să fi putut întinde măcar mâna ca să tragă jos fereastra, unica lui cale de fugă, glontele lui Ochiu-de-Pisică l-ar fi ajuns.

Conductorul trenului și ajutorul său sunt instruiți să nu lase nici o persoană străină să intre în vagonul acesta. Hartenberg a inspectat fiecare vagon în parte și a găsit că Masca-Roșie e singur, fără complicii săi, și totuși demonul acesta susține cu un zâmbet plin de ironie că va fi din nou liber până'n douăzeci și patru de ore.

— Cum îți închipui d-ta una ca asta? Mi-ar părea destul de interesant s'o aud.

Celălalt dă doar din umeri.

— O să-mi dai voe, cred, ca să-mi păstrez pentru mine micile mele secrete, zice el. Dar pot paria pe orice că noul truc al lui Masca-Roșie va reuși tot așa de sigur ca și cele precedente.

Hartenberg zice:

— Bine, să vedem!

Trenul gonește mereu înainte. Încă vre-o două ore și jumătate și vor fi sosit la W.

Peste vre-o zece minute urmează o oprire de scurtă durată, asta o știe tot așa de bine Ochiu-de-Pisică ca și Masca-Roșie. Chestiunea este să se bage bine de seamă la stația asta. De acolo până la W. trenul nu se mai oprește.

Mașina dă semnalul ei ascuțit, roțile scrâșnesc și șuieră sub apăsarea frânelor și trenul intră încet în gară.

Ochiu-de-Pisică nu face nici o mișcare. Afară pe culoar, trece conductorul, dar n'aruncă nici mă-

car o privire în cupeu. Doi pasageri sunt conduşi de el spre vagonul alăturat.

Detectivul deschide uşa şi strigă tare:

— Hei, conductor!

Acesta se întoarce îndată, spune celor doi pasageri încotro să se ducă şi stă lângă uşa cupeului.

— Telegrama asta trebue expediată numai decât la W., zice Hartenberg, întinzând conductorului un bilet pe care a scris câteva cuvinte cu creionul.

— Prea bine, răspunde conductorul, care n'a aruncă decât o privire asupra hârtiei şi vede îndată că e adresată direcţiei poliţiei. Închide uşa la loc şi se face iar tăcere.

Masca-Roşie n'a ridicat decât uşor capul şi se tolăneşte apoi iar în colţul lui.

In vremea asta timpul de oprire a trecut şi iar porneşte trenul.

— Cu siguranţă că ai făcut o mică şi drăgălaşe comunicare poliţiei din W? zice Rammont deodată.

— Ai ghicit! sună răspunsul detectivului. Cred că n'ai nimic împotrivă ca să fii primit în chip ceremonios şi condus la o anumită clădire, fără ca să te mai miri!

— Nicidecum, zice Masca-Roşie râzând, numai că n'am ajuns atât de departe!

Ochiu-de-Pisică se uită la ceas.

— Mai avem ceva mai mult de două ore, zice el rece. Trebue să te grăbeşti dac'ai noscăcit vre-o nouă combinaţie!

— Aşteaptă! sună răspunsul stereotip al regelui criminalilor.

Ochiu-de-Pisică n'a observat că, cu puţin înainte ca trenul să fi ajuns în ultima staţie, afară pe culoar o siluetă femeiască se apropiase de cupeu. După cum ştim, nici nici perdelele nu se închideau aşa de perfect ca să nu poţi vedea ce se petrece în interiorul compartimentului.

Deoarece detectivul luase abajurul verde de pe lampă, spre a putea urmări mai bine mişcările prizonierului său, obrazul palid al lui Rammont se deosebeşte deslușit pe perna rezemătoarei.

Ochii lui care strălucesc și ard atât de elocvent, sunt tocmai îndreptați asupra ușii, care se află în dosul capului lui Hartenberg.

Nu mai erau decât puține minute până la intrarea trenului în stație.

Ochiu-de-Pisică nu putea bănui ce se petrece în sufletul prizonierului său. Acum sau niciodată venea prilejul de salvare. Rammont dăduse Alicei instrucțiuni precise pentru orice eventualitate.

Ea știa ce are de făcut, și din când în când trebuia să treacă fără a atrage atenția cuiva, pe dinaintea compartimentului în care se plasase el ca să vadă ce se mai petrece acolo.

Ea cunoștea privirea ochilor săi, iar restul ce poate nu-l înțelesese, trebuia să și-l explice singură. Dacă Masca-Roșie nu se mai afla singur în compartiment, atunci celălalt pasager nu putea fi decât un agent polițienesc. Până nu de mult, Alice străbătuse de câteva ori culoarul fără să fi văzut pe cineva. Până la gara precedentă, Rammont fusese tot singur. Dar, când își făcu din nou raita, cu puțin înainte de punctul de încrucișare al trenurilor și privi deschizătura dintre perdele, nu mică îi fu spaima. Rammont nu mai era singur.

Ea îi văzu fața, și i se păru că observă, că el își dă seama, de expresia privirilor ei și buzele lui se mișcară. Înaintea ei, fața văzu un om de nerecunoscut, care ședea pe jumătate aplecat lângă ușă, supraveghiând parcă pe Rammont. Dacă ar mai fi avut cea mai mică îndoială în privința persoanei din fața ei, ea dispăru cu repeziciunea fulgerului, de cum zări în mâna dreaptă a acesteia un revolver gata să tragă.

Nu mai stătu să cumpănească mult ce era de făcut; omul căruia-i era devotată orbește, se afla în mâinile unui agent polițienesc. Că acesta era propriul ei tată, detectivul Ochiu-de-Pisică, care pornise în noaptea asta pe urmele lui Masca-Roșie, la aceasta nici că se gândea.

Se furișă repede înapoi în compartimentul ei și,

când trenul intră în gară, ea şi scrisese câteva cuvinte pe o foaie de hârtie.

Conductorul trecea tocmai în grabă pe lângă cupeul ei, spre a preda unui impiegat telegrama detectivului, căci trenul trebuia să pornească îndată iar.

Deodată auzi o voce femeiască:

— N'ai voi să fii atât de bun să predai telegrama asta afară, unui impiegat?

Conductorul întoarse repede capul, şi deoarece mâna care-i întindea hârtia ţinea şi o bancnotă, el dădu repede din cap şi luă şi a doua telegramă. Ceilalţi pasageri aproape că nu observaseră cele întâmplate, căci totul se petrecuse foarte repede.

Fata se întoarse în colţul ei şi părea cufundată în gânduri. Cele două tovarăşe de drum ale Alicei habar n'aveau ce viţelie se deslănţuise în sufletul ei, — cum tremura, gândindu-se numai la cele ce trebuiau să urmeze.

Telegrama pe care o predase, era adresată lui Joe în W. Firește că pe un nume falş. Puţinele cuvinte nu prea aveau sens, dar prin ele omul de încredere al lui Masca-Roşie afla ce avea de făcut.

Trecu o oră. Nici Hartenberg, detectivul, nici prizonierul său nu se mişcau. S'ar fi părut că Masca-Roşie s'a resemnat cu soarta sa. Nici cea mai mică turburare nu se poate observa în atitudinea regelui criminalilor. Închide chiar ochii, de parc'ar vrea să tragă un puiu de somn.

Hartenberg observă totul. Posedă o experienţă colosală, dar pentru întâia oară se întâlneşte cu o personalitate cu însuşiri atât de inexplicabile.

Cuvintele lui Rammont, că până'n douăzeci şi patru de ore va fi liberat, nu-i ieşeau din cap. Face mii de presupuneri, cari realizându-se să poată înlesni demonului acestuia fuga, dar niciuna din ele nu pare probabilă.

Încă trei sferturi de oră.

Masca-Roşie pare că doarme. Detectivul ştie că nu va mai interveni nici o oprire până la intrarea trenului în marea gară din W. Dacă cineva ar vrea aşa

dar să-l libereze pe prizonier, ar trebui ca lucrul să se întâmple din clipă în clipă.

El se ridică încet și împinge ușa în lături, fără a lăsa să-i scape o mișcare a lui Rammont, dar acesta nu se sinchisește câtuși de puțin de ceea ce face paznicul său. Hartenberg privește dealungul culoarului. Nu se vede nimeni. Pe fereastră pătrunde lumina cenușie a zorilor. Regiunea adormită lunecă parcă cu repeziciunea fulgerului. Ridicând din umeri, Hartenberg se întoarce în compartiment. Închide din nou ușa. Încă o jumătate de oră. Nici acum nu se petrece nimic deosebit!

Încă un sfert de oră numai!

Expresul pare să-și fi micșorat oarecum viteza maximă.

Se apropie de W. și de gara cea nouă. Detectivul trebue să clatine din cap fără de voie. Ori că Masca-Roșie și-a permis o glumă nelalocul ei, atunci când vorbise cu atâta siguranță despre eliberarea lui sau că ceva ce nădăjduia el nu se realizase. Dar în cazul acesta din urmă, Ochiu-de-Pisică nu putea decât să se mire, cu cât calm și cât indiferență prizonierul său privea jocul pierdut.

Rammont deschide ochii. Privirea lui întâlnește pe a lui Hartenberg.

— Peste zece minute intrăm în W., zice acesta rece. Poți să mai susții și acum, că vei izbuti să scapi?

Hector Rammont se apleacă înainte calm și spune cu un ton nespus de amabil:

— De sigur, te rog numai, să mai ai puțintică răbdare! Îndată vei asista la ceva cu totul neașteptat!

Detectivul râde disprețuitor.

— D-ta crezi că prin astfel de cuvinte fără de rost, vei obține vre-un efect! Dar te înșeli deabinelea! Îți pot mărturisi că pe peronul gării se și află zece-doisprezece polițiști, cari n'așteaptă decât să te însoțească până la dubă! Auzi primul semnal?

Încă cinci minute, și...

Ochiu-de-Pisică nu-și poate isprăvi vorba, căci

în acelaș moment se întâmplă ceeace-i prevestise prizonierul său!

CAPITOLUL 52.

Un duel cu urmări neașteptate

Despre bătrânul servitor nu se mai auzise nimic la Hohenegge. Personalul de serviciu își șoptea fel de fel de svonuri la ureche, dar nimeni nu știa ceva hotărât. Unii vorbeau despre o ceartă pe care ar fi avut-o tânărul conte, cu servitorul, în urma căreia acesta din urmă părăsise castelul încă înainte de a se face ziuă. Se prea putea să fie vorba de propriul fiu al bătrânului, care venise de curând pe lângă tatăl său, și despre care se știa că fusese eliberat din închisoare. Din ceasul acela, bătrânul umbla mai încovoiat decât oricând.

Alții, puneau pe seama baroanei Leonie de Brissac, dispariția misterioasă a lui Andreas.

La vreun furt, nu se gândea nimeni, totuși, căci toți îl țineau pe bătrân, drept un om de o cinste exemplară.

Contele Eberhard fu nevoit să-și caute alt servitor. Leonie îi atrase atenția asupra unui băiat, care fusese angajat de curând la Hohenegge. Acesta se numea Anton și se dovedi foarte îndemânatec și vrednic de încredere. Și după cât se vedea, purta stăpânei sale un respect deosebit.

Era în după-amiaza zilei, următoare aceleia în care Masca-Roșie părăsise parcul castelului, împreună cu Alice.

Anton, servitorul, mergea agale prin coridor, venind din apartamentul contelui. În clipa aceasta renunțase la ținuta bătoașă, pe care și-o lua oride câte ori apărea în fața stăpânului său.

Cereți mâine numărul 38 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini (cu 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny. 2

Un surâs mulțumit îi strălucea pe figură. Dobândise ceeace dorise. Dacă vreo întâmplare nenorocită nu-i va distruge planurile, — va deveni în curând omul de încredere al contelui.

Ajungând în apropierea camerei baroanei, el își încetini pașii. Stă o clipă pe gânduri, dacă să intre sau nu. Dar în clipa aceea ușa se deschide și Leonie apare în prag. Schimbă o privire repede cu noul servitor al lui Eberhard, apoi îi face cu capul un semn, s'o urmeze.

Anton intră în buduarul Leoniei. Baroneasa închide portiera de la ușa ce dă în salon și spune repede:

— Ce-ai aflat? Trebuie să știu odată despre ce e vorba!

Anton privește pe frumoasa femeie cu un zâmbet ciudat, dar apleacă imediat capul, când observă privirea ei mândră. Cu voce înceată și plină de respect, i se adresează apoi:

— Mi-am dat toată silința, stimată doamnă, și am aflat următoarele: domnul conte a părăsit aseară castelul, călare, neînsoțit de nimeni. L-am urmărit pe stăpânul meu până la ieșirea din parc. La oarecare depărtare am putut observa un al doilea călăreț care ieși în întâmpinarea domnului conte. Amândoi au stat de vorbă câtva timp, apoi și-au urmat drumul împreună. Incotro au apucat, n'am putut stabili.

— Asta-i totul? făcu Leonie, scurt.

Anton își freacă mâinile și urmează:

— Pot face numai presupuneri, stimată doamnă baroneasă, dar astea vă vor fi de folos, desigur. Dacă-mi porunciți, voi vorbi!

Leonie se așează într'un fotoliu lângă fereastră și, cu un gest al mâinii, dă porunca cerută.

— Ei bine, stimată doamnă baroneasă — răspunde servitorul — sunt ferm încredințat că domnul conte se pregătește pentru un duel.

Leonie tresare.

— Și eu m'am gândit la asta! exclamă dânsa.

Şi de-aceea ţi-am poruncit să observi totul. Spune mai departe!

— Convingerea mea este că duelul va avea loc mâine dimineaţă, urmează Anton. Noaptea trecută, domnul conte a stat mai mult timp la birou şi a scris scrisori sau cam aşa ceva. Şi am mai aflat că bătrânul nostru vizitiu Johann, a primit ordin să ţie pregătită o trăsură închisă, mâine dimineaţă, la ora patru. Nu poate fi vorba să meargă la gară, căci, în primul rând, ora nu prea e potrivită

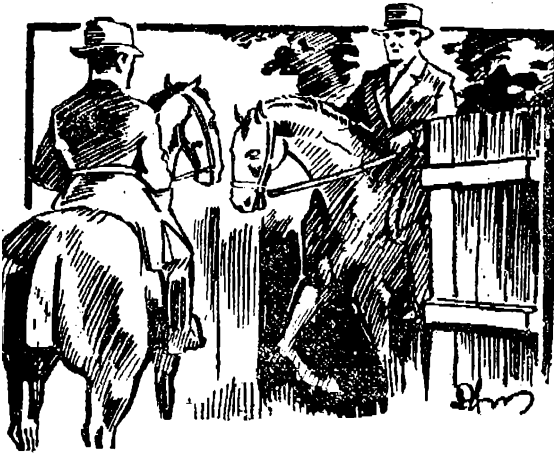

pentru asta, şi apoi, Johann trebuie să aştepte cu trăsura într'un loc retras al parcului, şi anume în rotonda cea mică, formată din stejarii aceia bătrâni. De acolo porneşte un drum lăturalnic spre şosea.

Leonie îl priveşte cercetător pe tânăr.

— Aşa dar, mâine dimineaţă la ora patru? Cam unde crezi că ar putea avea loc un duel?

Anton înalţă din umeri de-abia perceptibil.

— Ceva sigur nu prea ştiu în această privinţă, stimată doamnă barooneasă, răspunde el. Totuşi, din

informațiile pe cari le-am culeș, vă pot spune că, la vre-o jumătate de ceas depărtare de aici, se găsește așa-zisa „pădurice a castanilor". E așezată între domeniul nostru și satul Hohenbuch, într'un crâng care e prea puțin vizitat de săteni. După cum se spune, pe-acolo își aranjează cavalerii chestiunile de onoare.

— Cât timp trebue s'ajungi pe jos până la pădurice aceea? întreabă Leonie, mușcându-și buzele cu furie.

— O jumătate de ceas, — poate și trei sferturi, stimată doamnă, răspunde servitorul.

— Bine! făcu Leonie, cu hotărâre. Vei fi atent la tot ce se petrece în jurul domnului conte. Nu vei scăpa nimic din vedere. Am toate motivele să aflu orice amănunt privitor la duelul eventual. Dacă cumva, domnul conte rămâne treaz și în noaptea asta, dă-mi de știre fără să se bage 'n seamă. Voiu rămâne de veghe în odaia asta și-ți voiu deschide atunci când vei bate la ușă.

— Foarte bine, stimată doamnă baroană! spune servitorul, înclinându-se adânc

Apoi se furișează afară, în vârful picioarelor.

Baroneasa îl urmărește cu privirea.

— E cât se poate de bine că am găsit o astfel de creatură și că m'am priceput s'o plasez, în apropierea lui Eberhard. Individul ăsta îmi mai poate aduce servicii mari!

. . . . . .

Noaptea târziu se aud într'adevăr bătăi la ușa Leoniei. Dânsa tocmai se despărțise de mama ei.

Ca de-obiceiu, bătrâna doarme acuma în odaia învecinată.

Contele Eberhard, mai ieși odată călare, spre seară, și după cât se arăta, avea ceva important de vorbit cu administratorul său, care-l întovărășea; despre ce era vorba, nu se putu afla.

La înapoiere, Leonie se pricepu să aranjeze lucrurile în așa fel, încât să se întâlnească cu Eberhard. Înfățișarea lui întunecată o sperie.

— Ți s'a întâmplat ceva neplăcut? întrebă ea, cu glas tremurător.

Observase repede că Eberhard se silea să pară vesel. Dar numai cu mare greutate izbutea.

Ochii Leoniei sunt mai ageri decât își închipuise dânsul. Deoarece el răspunde doar cu ocoluri și asigurări că nu i s'a întâmplat nimic, ea renunță să mai insiste.

In mod cu totul liniștit, el își petrece seara cu dânsa și cu bătrâna baroană. Se pare chiar că dispăruseră umbrele care-i întunecau sufletul de câteva zile. Vorbește despre apropiata călătorie pe Riviera și glumește cu Leonie, ca și cum nimic de seamă nu s'ar fi petrecut între dânșii. Apoi se retrage în camera sa, spunând că are de rezolvat unele scrisori.

In clipa când gura sa atinge mâna Leoniei, pe buzele ei apare o întrebare scuurtă, hotărâtoare. Dar dânsa nu rostește nici un cuvânt.

Cunoaște prea bine îndatoririle cavalerilor nobili, pentru a ști că la un duel nu se poate renunța cu atâta ușurință. Deasemeni, nu poate anunța nici poliția, căci, chiar dacă autoritățile ar izbuti să împiedice întâlnirea celor doi adversari, silindu-i să renunțe la luptă, — duelul tot ar avea loc, ceva mai târziu și în altă parte. Și cu asta n'a făcut nimic.

Cu mare greu izbutește să ascundă față de bătrâna-i mamă teama din ce în ce mai mare ce o copleșește și iritația căreia îi căzuse pradă.

In cele din urmă bătrâna se duce la culcare și baroneasa rămâne singură în buduarul său.

In castel se făcuse liniște.

Leonie umblă neliniștită în sus și în jos, prin odaie. Tâmplele îi zvâcnesc cu putere.

Folosindu-se de toate mijloacele permise și nepermise, ea îl atrăsese la sine și-l ținea cu putere pe bărbatul acesta, pe care-l iubește cu patimă sălbatecă.

A trecut fără nici-un scrupul peste tot ce-i stătea în cale, numai ca să nu-l piardă pe dânsul.

Nu se cutremură în fața unei crime noui ce-ar trebui s'o săptuiască, dac'ar fi sigură că prin aceasta

îi va rămâne ei Eberhard, și că va deveni contesă de Hohenegge.

Primul pas primejdios pe care l-a făcut, a fost pătat de sânge. Masca-Roșie a pus capăt vieții bătrânului conte Bertram. Trebuia să se întâmple așa, căci nu exista nici-un mijloc pentru a întări poziția primejduită.

Contele Eberhard își dăruise inima sărmanei surori de caritate, Margot, și deși bătrânul bolnav o blestemase și o alungase din castel pe față, Leonie nu se putea bizui prea mult pe aceasta. Contele Eberhard ar fi căutat-o în taină pe Margot și n'ar fi avut odihnă, până când nu l-ar fi înduplecat pe tatăl său să-și dea consimțământul la căsătoria cu dânsa. Numai prin violență se putea distruge pentru totdeauna planul acesta. Masca-Roșie, vechiul ei prieten și om de încredere din Paris, se folosi de metoda lui extremă — crima — și dânsa, Leonie, aruncă pur și simplu acuzația asupra lui Margot. Totul merse bine la început, apoi, însă, pasiunea pentru Margot părea să pună din nou stăpânire pe inima tânărului conte.

Dar acuma, asta a trecut odată pentru totdeauna.

In clipa în care Leonie e pe punctul de a pleca în călătorie, în clipa în care îi surâde nădejdea să devie în curând contesă de Hohenegge, — o nouă piedică îi se pune în cale.

O bănuia de câteva zile, dar fără s'o știe în mod precis.

Nici nu cutează să-i vorbească lui Eberhard despre asta. Pe acela care cunoștea taina ei grozavă, l-a nimicit, și despre împușcătura care o speriase în ultimul moment, nu se va mai preocupa. Ceeace e sigur, e că n'a fost recunoscută.

Acuma ajunsese aproape de tot de țintă, — și o întâmplare oarbă să-i răpească pe cel atât de mult dorit?

Respirația îi devine mai repede și buzele ei murmură cuvinte neînțelese.

La ce-ar ajuta să se furișeze sus în coridor, în apartamentul lui Eberhard!

Chiar dacă s'ar arunca la picioarele sale, chiar dacă l-ar implora să-i ia piatra de pe inimă și să-i spuie dacă într'adevăr mâine 'n zorii zilei viața lui va fi primejduită, — el îi va răspunde cel mult cu câteva cuvinte de mângâiere.

Trebuie să aștepte, chiar dacă prin această așteptare ar risca să-și piardă mințile.

Mâinile ei albe, încărcate cu inele, se înfig în părul blond roșcat, ca și cum prin aceasta și-ar produce ușurare. Cu o încetineală desesperantă trec ceasurile, unul după altul. Cu un suspin nervos, Leolie se aruncă într'un fotoliu și degetele ei se cramponează de mătasea acestuia.

— De ce nu mă iubește și pe mine, ca pe ființa aceea pe care a călcat-o în picioare? izbucnește dânsa, sălbatec. — Atunci n'ar mai putea să se despartă de mine cu atâta liniște, în clipa când moartea îl pândește. Glasul i-ar fi tremurat când și-a luat rămas bun de la mine în seara asta și un cuvânt de dragoste mi-ar fi sunat la ureche. De ce să nu-l pot reține decât cu forța? Pe el, căruia îi-aș

da toată inima mea, plină de patimă sălbatecă!

De-odată, își întoarce capul, speriată.

Apoi sare în sus și-și dă la o parte părul care-i căzuse pe frunte.

Cineva bătuse în ușă.

Trebuie să fie Anton.

Dânsa deschide repede și servitorul se furișează în odaia mobilată luxos. Voalul roz din jurul lămpii, învăluie încăperea într'o lumină roșietică.

— Vorbește repede! Sunt peste măsură de enervată! O vezi doară! exclamă Leonie.

Servitorul, un tânăr de vre-o 28 ani, pare că resimte o deosebită plăcere văzând iritația de care e cuprinsă frumoasa femeie.

— Din păcate, n'am putut afla prea multe, stimată doamnă, spune el, încetișor. Domnul conte a stat până mai adineaori la birou și a sigilat câteva scrisori pe cari le-a scris. După cum am putut observa din spatele portierei, de unde spionam, scrisorile acestea au fost închise într'un sertar. N'am putut deschide biroul, căci de câteva zile încoace a pus o broască nouă, foarte complicată. Dar cuvintele pe cari mi le-a adresat contele Eberhard, confirmă ceeace v'am comunicat de-acum, înainte.

— Și cari sunt aceste cuvinte?

— Acum un ceas, domnul conte mi-a spus, că dorește să părăsească castelul la ora patru, deoarece are ceva important de rezolvat. Trebuie să-i pregătesc un costum închis și să-l trezesc la timp. Apoi mi-a dat a înțelege, să păstrez discreția desăvârșită față de ori-cine.

— Asta-i totul? scrâșni Leonie.

— Totul, stimată doamnă. — De însoțit nu-l voiu însoți, mi-a mai spus.

Baroneasa privi câteva minute în gol, și servitorul observa atent mișcările ritmice ale pieptului ei.

Apoi dânsa își dă capul pe spate, și spune pe un ton neobicinuit de rece:

— Îți mulțumesc deocamdată, Anton. Și acuma mi-ai face un serviciu prețios, dacă mi-ai pregăti

la ora trei și jumătate o trăsură, de cealaltă parte a șoselei, care să mă ducă deasemeni la „pădurice a castanilor". Lucrul nu va fi tocmai ușor—îmi dau prea bine seama — dar nu trebuie să faci nici-o economie de bani.

Ea împinge spre dânsul o pungă de mătase, prin deschizătura căreia strălucesc monede de aur.

Cei din urmă bani de buzunar pe care-i posedă; provin din furtul pe care-l săvârșise la castel.

Anton se înclină adânc și cu vocea înceată spune:

— Puteți avea deplină încredere, stimată doamnă baroneasă: la ora trei și jumătate vă așteaptă o trăsură la colțul zidului ce înconjură parcul. Voiu aduce eu la îndeplinire treaba asta, căci am făcut de-acum cunoștință cu oamenii mei de la castel.

Apoi se furișează înapoi din budoarul baronesei, iar aceasta cade zdrobită pe divanul îmbrăcat cu mătase.

Zorile se arată turburi și neguroase.

Leonie de-abia dacă închisese ochii. Se ridică de pe divan, se îmbracă în grabă și părăsește camera.

Liniște adâncă domnește în jurul ei. Coridoarele zac în semi-întuneric. Pașii sunt înăbușiți de covoarele groase.

E aproape trei și jumătate și ea nădăjduiește că trăsura făgăduită de Anton, o așteaptă la locul hotărât.

Poartă o rochie neagră și capul acoperit cu o broboadă de mătase, deasemeni neagră. Pe figura-i palidă ard doi ochi negri ca întunericul. Cu inima palpitândă se apropie de ieșirea lăturalnică și împinge ușa.

Când aerul dimineții o izbește în față, ea rămâne o clipă locului, și respiră cu nesațiu. Privește 'n sus, spre cerul cenușiu, și se gândește la ceea-ce se va 'ntâmpla, peste câteva ceasuri, când soarele va destrăma pânza de ceață.

Nici aici nu se află nimeni, care s'o observe, sau s'o urmărească.

Ferindu-şi rochia, o porneşte repede prin farba umezită de rouă. Fără să se oprească o clipă, ajunge la zidul parcului şi deschide portiţa zăbrelită.

Imediat la dreapta se află socul cel mare şi ramurile-i încărcate de frunze acoperă perspectiva drumului, care face aici o cotitură.

Colo trebuie să fie trăsura. Dacă n'o găseşte, îi va fi cu neputinţă s'ajungă la timp la „păduricea castanilor".

Deodată, se aude nechezatul unui cal. Baroana răsuflă uşurată.

Din câţiva paşi ajunge la trăsură. Un băieţan stă pe capră şi ţine hăţurile în mână. Leonie de-abia se uită la vizitiu; probabil că e vre-unul din rândaşii de la castel. El duce mâna la şapca-i albastră, şi baroana îl întreabă scurt, dacă ştie ce drum să apuce.

— Da, stimată doamnă baroană! răspunde băietanul.

— Atunci dă-i drumul şi vezi de fii atent la toate.

Spunând acestea se urcă în trăsură şi caii o pornesc imediat.

Vizitiul fusese instruit de Anton. El se abate din şosea şi trăsura apucă printr'o pădure deasă, şi după câtva timp iese în câmp deschis. După vre-o jumătate ceas se opreşte.

Leonie nu cunoaşte ţinutul. Aşteaptă, deci, ca vizitiul să coboare. Şi'ntr'adevăr, el se dă jos, deschide portiera şi spune respectuos:

— Stimată doamnă, vă aflaţi în apropierea „păduricei castanilor". Anton mi-a spus că trebuie să opresc aici, căci altfel s'ar putea ca trăsura să fie observată din partea cealaltă.

— Bine, spune Leonie şi coboară din trăsură.

Ea îşi roteşte privirea în jur şi observă un tufiş des, care acoperă cu totul trăsura, faţă de aceia cari ar veni din partea cealaltă.

In stânga începe păduricea castanilor. Nu prea sunt într'însa castani — după cum arată numele — ci se prezintă ca o pădurice sălbatecă. Poate că vreunul din baronii cari îşi avea moşia prin apropiere, înainte cu ani de zile, avea de gând să facă

dintr'însa un parc. Dar se vede treaba că i-a trecut repede pofta, şi de-aceea pădurica era acum în complectă părăsire.

Câteva poteci duceau spre interiorul ei.

Leonie îşi dă seama că se va descurca uşor aici, de-aceea spune vizitiului, pe ton poruncitor:

— Rămâi pe lângă cai şi nu te mişca din loc. Să nu-ţi pese de nimic din ce vei auzi. La momentul potrivit, vei primi indicaţiile necesare.

Spunând acestea face stânga împrejur şi o por-

neşte repede pe una din potecile ce duc în interiorul pădurii.

Nu se aude decât ciripitul păsărelelor din crengile copacilor. Picioarele ei calcă iarba acoperită de rouă.

Dintr'un tufiş se iveşte o căprioară tânără şi. goneşte deacurmezişul luminişului.

Leonie îşi priveşte ceasornicul. E ora patru şi ceva, — deci, mai este timp.

Dac'ar ştii numai unde se află locul pe care a-vea să se desfăşoare drama din dimineaţa aceasta!

După oare-cari cercetări se opreşte la margi-nea unui luminiş care, după toate aparenţele, pare creeat special pentru o ieşire pe teren. Câteva trun-chiuri retezate, cari se află acolo, mărturisesc că de curând fuseseră tăiaţi nişte arbori aici.

Iarba e scurtă şi presărată cu flori sălbatece. Soarele nu s'arată încă; cerul s'a luminat puţin, dar în atmosferă pluteşte încă negura albăstrie a nopţii.

Leonie resimte fiori de frig şi-şi strânge şalul pe umeri.

Marginea luminişului e formată din copăcei deşi, cari oferă o ascunzătoare minunată la caz de nevoie.

In liniştea înconjurătoare se aude, de-odată, o plesnitură de biciu.

Baroneasa tresare şi se furişează repede în spa-tele unui copăcel. In faţa ei se face o poteacă, care duce în interiorul păduricei. Şoseaua trebuie să fie de partea opusă. De-acolo venea şi plesnitura de biciu. Peste puţin se aud şi glasuri nelămurite. Câţiva bărbaţi par a se apropia.

Deoarece ştie acuma dincotro vin dânşii, ea se furişează repede în spatele copăcelului stufos, care o ascunde cu totul de privirile nouilor-sosiţi. In schimb, ea poate vedea foarte bine ceea-ce se petrece în luminiş.

Acolo îşi fac apariţia în clipa aceasta trei băr-baţi. In spatele lor vine un al patrulea. După cât s'arată, un servitor, ducând în spinare două lăzi.

Bărbaţii păşesc în luminiş şi privesc în je-rul lor.

— Suntem cei dintâi pe teren, spune unul din ei.

Acesta e Erwin von Bergen. Baroneasa l-a re-cunoscut imediat şi tâmplele au început să-i bată cu putere. E sigur că în dosul acestei chestiuni stă aceeaşi Margot.

Ce să'nsemneze toate astea? Oare e sortită să stea necontenit sub ameninţarea stafiei acestei făp-turi? După cât ştie dânsa, fosta soră de caritate fu-sese făcută nevătămătoare. Masca-Roşie îi scrisese.

e drept, numai câteva cuvinte, cari sunau oare-cum misterios, dar dânsa credea că pricepe cu atât mai mult conținutul scrisorii.

„Nu trebuie să te mai temi de Margot". Asta era totul ce-i comunicase Rammont cu câteva zile înainte. El o avea doar în puterea sa în palatul Bergen, și pentru un om ca Masca-Roșie, o viață de om care-l stânjenea, nu avea prea mare preț.

Ce să'nsemneze atunci duelul acesta, în care aveau să-și stea față'n față contele Eberhard și tânărul baron Bergen?

Zadarnic își spărgea Leonie capul, căci nu era în stare să ghicească adevărul. Ce s'a petrecut între cei doi, nu știe dânsa.

Cei doi însoțitori ai baronului, îmbrăcați în haine negre, elegante, păsesc încet prin luminiș.

Trec aproape de tot de ascunzătoarea unde se află Leonie, dar nici-unul din ei nu bănuiește că sunt urmăriți de ochii arzători ai baronesei.

La un semn al lui Erwin von Bergen, servitorul cu cele două lăzi se așează pe unul din trunchiurile retezate.

Un sfert de ceas se scurge în tăcere.

Deodată, se aude un sgomot ușor.

Leonie își încordează privirea și ochii ei sfredelesc întunericul potecei din față.

Acolo se mișcă ceva și acuma ea își duce amândouă mâinile la pieptul ce-i bate să se spargă.

Contele Eberhard de Hohenegge își face apariția. E însoțit, deasemeni, de doi bărbați.

Primii sosiți se întorc și urmează un salut rece.

Toată scena aceasta are ceva apăsător, misterios într'însa.

In vreme ce cei doi adversari se plimbă tăcuți încolo și 'ncoace, fiecare în altă direcție, martorii discută între dânșii cu voce înceată.

Urechea baroanei prinde doar câteva cuvinte. Dar acestea sunt îndestulătoare pentru a afla condițiile duelului: distanța cincisprezece pași, foc în avans.

După ce martorii au terminat discuția, unul din ei — un bărbat mai în vârstă — se'ndepărtează

până la trunchiul pe care au fost așezate lăzile, și o deschide pe cea mai mare.

Cuprinsă de spaimă, baroana vede un număr de instrumente chirurgicale și câteva pachete cu vată.

Toți bărbații și-au scos pălăriile.

Acuma martorii se alătură celor doi adversari. Ținta este indicată cu ajutorul unei batiste și cei cincisprezece pași sunt măsurați.

Cu asta, preparativele sunt terminate.

Se fac propuneri de împăcare — după cum e obiceiul — dar atât baronul Bergen, cât și Eberhard refuză cu hotărîre.

Leonie stă în linie dreaptă în fața lui Erwin von Bergen. El nu are nici cea mai mică bănuială că cineva se ascunde în tufiș.

La câțiva pași de dânsa, întors cu spatele, stă Eberhard. Cu câteva clipe înainte, avusese prilejul să-i privească fața. El pare complect liniștit și stăpân pe sine. O pătoare ușoară îi acoperă chipul. Cu mâna sigură ia pistolul ales, pe care îl întinde unul din martori. Ținând cu dreapta în jos arma ucigătoare, el așteaptă comanda secundanților.

Cu totul altfel stau lucrurile cu baronul Erwin de Bergen. Figura-i palidă e mărturia unei nopți nedormite. În jurul ochilor săi se desenează cearcăne vinete și buzele-i tremură, în vreme ce șoptește cuvinte neînțelese. Apucă în grabă arma ce și-o alesese și pare nerăbdător să tragă odată.

Între cei doi adversari, la distanță egală, se află batista.

La cererea martorilor ei se așează spate în spate. Fiecare ține pistolul în mâna dreaptă.

— Domnii mei — rostește unul din martori, cu glas puternic — voiu număra acuma până la trei. Când voiu spune unu, începeți să măsurați distanța, la doi, veți trebui să fi ajuns la punctul unde se află o a doua batistă, și la comanda trei, trageți!

Urmează o pauză scurtă.

Stăpânită de o iritație de nedescris, baroana apucă cu înfrigurare o ramură care-i vine la 'nde-

mână și de pe buzele-i întredeschise e gata să scape un țipăt. De-abia se mai poate reține, căci în clipa următoare, unul din cei doi bărbați va fi mort. Dacă acesta va fi Eberhard, atunci și dânsa e pierdută și tot jocul ei primejdios a fost zadarnic.

Dar înainte de a putea lua o hotărîre, se aude glasul puternic al secundantului:

— Unul — doi — trei — foc!

Cei doi adversari se'ndepărtează repede unul de altul, până la locul indicat. La comanda: trei, ei se'ntorc cu iuțeala fulgerului și când se aude cuvântul „foc!", cele două pistoale și-au și slobozit gloanțele.

Rezultatul a fost surprinzător din cale afară. Nici Erwin de Bergen, nici contele Eberhard, n'au fost atinși. Dar un țipăt puternic străbătu aerul, amestecându-se cu ecoul celor două împușcături. Nimeni nu știa ce se'ntâmplase. Înspăimântați, secundanții alergară spre locul de unde porni țipătul.

Atunci ramurile se dădură la o parte în spatele contelui Eberhard și o făptură femeiască dădu buzna în luminiș.

Contele se întoarce, surprins, și de pe buzele sale scapă o exclamație:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie, cum ai ajuns aici?

Dar în aceeași clipă el vede cum femeia se clatină, mâinile ei caută un sprijin...

Cu un suspin adânc, Leonie se prăbușește în iarba umedă.

Cei de față rămân în nedumerire. Până și Erwin de Bergen aruncă pistolul din mână și dă fuga în spre grup.

Eberhard îngenunchiază lângă femeia căzută și încearcă s'o ridice.

— Ce s'a întâmplat? Cum a ajuns aici, doamna? întreabă martorii.

Cereți mâine numărul 39 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IO. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Domnii mei — răspunde contele, cu glas tremurător — nu vă pot da nici-o lămurire cu privire la prezența acestei nenorocite. După cum văd, a fost atinsă de glonțele adversarului meu. E logodnica mea, baroana de Brissac. Dacă vreți să faceți o operă caritabilă, domnule doctor, atunci vă rog să examinați rana!

Medicul își scoate imediat haina și cere servitorului să-i aducă trusa cu instrumente. In clipa aceasta, baroana deschide ochii. Privirea ei o întâlnește pe aceea a lui Eberhard, care o ține strâns în brațele sale.

— Leonie! strigă el, cu emoție sfâșietoare în glas, — ce vroiai să faci, Leonie?

Buzele ei se mișcă, șoptind de-abia auzit:

— Vroiam să te salvez, Eberhard! Am bănuit că viața ta e primejduită și socoteam mai nimerit s'o dau pe-a mea în locul ei. Rămâi cu bine, rămâi cu bine! Ce dulce e moartea în brațele tale!

Când medicul se apleacă asupra ei, capul Leoniei cade pe spate. — Leșinase.

Emoționați, cei de față se dau înapoi.

In asemenea împrejurări, duelul nu mai poate continua.

Ca sub efectul unui duș rece, Erwin de Bergen își revine.

— Regret din adâncul sufletului întâmplarea aceasta nenorocită, spune el cu voce mișcată, adresându-se contelui. Domnii vor fi, desigur, de acord, cu hotărârea mea de a mă întoarce acasă.

Ceilalți aprobară cu o mișcare din cap.

După câteva minute, Erwin, însoțit de martorii săi, a părăsit luminișul, întorcându-se la Berlin.

Leonie de Brissac e dusă apoi la trăsura, care o pornește încet spre castelul Hohenegge.

In clipa aceasta soarele răsare maiestuos și razele-i aurii se'ntind ca o pânză uriașă deasupra ținutului. Ultimele fâșii de negură se pierd în depărtare. Colo, îndărătul unei ridicături de pământ, strălucește ca argintul iarba umedă a unui cimitir de sat.

CAPITOLUL 53

Un atentat cu dinamită

In biroul central al poliției din W. domnește mare înfrigurare în dimineața aceasta.

Tocmai sosise o telegramă.

Telefoanele și soneriile electrice de alarmă sună necontenit.

Nu trebuie pierdută nici-o clipă. Cei mai capabili polițiști trebuie să se scoale din paturile lor, s'o pornească la lucru.

Telegrama are cuprinsul următor:

„Masca-Roșie a fost plasat de mine într'un compartiment al acceleratului de noapte, care sosește la W. la ora patru și douăzeci de minute. Il supraveghiez pe criminal în vagonul al cincilea de la mașină. Gara trebuie să fie împresurată din toate părțile. — Ochiu-de-Pisică".

Nu-i de mirare, deci, că vestea aceasta emoționase atât de mult pe polițiștii din W. Se cunoștea în amănunt de ce truc ingenios se folosise la Berlin „regele criminalilor", dându-se drept mort și lăsându-se înmormântat, pentru ca apoi să se facă nevăzut în timpul nopții.

Dar după puțin timp, vestitul Sherlock Holmes german — Ochiu-de-pisică — puse din nou mâna pe criminalul acesta atât de iscusit, și-l însoțea acuma în trenul accelerat.

Faptul că detectivul cerea ca gara să fie împresurată, dovedea cât de primejdios și cutezător îl socotea dânsul pe Masca-Roșie. — Prefectul poliției din W. fu imediat înștiințat și după puțin timp el sosi în mașină la prefectură. Cu aceeași grabă înfrigurată se dau ultimele dispoziții și cu o jumătate de ceas înainte de sosirea trenului anunțat, șase puncte diferite din interiorul și din jurul gării din W. sunt ocupate de poliție.

Prefectul în persoană, împreună cu câțiva comisari, așteaptă pe peron, pentru a-l lua în primire pe criminal.

Dar nu numai poliția primise telegrama. În acelaș timp, un curier de noapte bate la ușa unei case vechi și dărăpănate, dintr'o străduță îngustă a orașului W.

Strada aceasta face parte din cartierul vechiu al orașului, unde nu se văd magazine luxoase, și nici fațade de marmoră, ca în celelalte părți ale orașului.

Curierul trebuie să bată mult la ușă, până ca să i se răspundă dinăuntru.

În coridorul murdar își face apariția o femeie bătrână, în zdrențe. Ea ține în mână o lampă cu petrol, care filează, și ochii-i vii, șireți cercetează bănuitor pe bărbat.

— Ce vrei d-ta la o oră atât de matinală? întreabă ea, morocănoasă, scoțându-și la iveală dantura stricată.

— O telegramă urgentă. — răspunde curierul. — locuiește aici d-na Werner?

— Da, eu sunt! răspunde femela.

Omul îi întinde telegrama, apoi se retrage.

Ușa casei dărăpănate se închide cu sgomot.

Acuma, trupul încovoiat al bătrânei se îndreaptă ca prin farmec.

Cu o iuțeală surprinzătoare aleargă dealungul coridorului până la capătul lui, și de acolo coboară o scară dărăpănată de pivniță.

Aici jos, locul are o înfățișare și mai sinistră decât în coridorul de sus. Pare o cavernă de banditi, umplută cu tot soiul de vechituri și bulendre.

Bătrâna pune pe o ladă lampa fumegândă și desface telegrama. Într'o clipă a parcurs cu privirea conținutul, apoi dă buzna spre soba ruginită din ungher.

Alături atârnă o grămadă de rochii zdrențuite, pe cari ea le dă la o parte, repede.

Deodată, îi dă ceva în gând; aleargă înapoi spre intrarea pivniței și zăvorește ușa, ca să nu fie surprinsă de cineva. Apoi se reîntoarce la sobă.

Dedesubtul rochiilor se arată o ușă îngustă. De-

getele osoase ale bătrânei bat de câteva ori în tăblie, în mod caracteristic.

Nu trece mult şi se aude un zăvor tras pe dinăuntru, şi, luminat de lumina murdară a lămpii, se iveşte chipul lui... Joe, omul de încredere al Măştii-roşii.

— La dracu! Ce s'a întâmplat? mormăie omul. Nici de dormit nu ne laşi? Sau poate s'a arătat vre-un poliţist prin apropiere?

— Citeşte telegrama asta! răspunde doar bătrâna.

Joe i-o ia repede din mână şi se 'ndreaptă spre lumină.

— Fereastra care dă în stradă e acoperită, — nu? întreabă el, cu nervozitate.

— Nici-o grijă — răspunde vrăjitoarea. Ştiu eu doar ce am de făcut.

Joe parcurge depeşa şi chipul său se însufleţeşte. Nu mai pare deloc adormit acuma. Mototoleşte hârtia în mână, se 'ndreaptă spre sobă şi o aprinde. Apoi se întoarce grăbit în încăperea pe care o părăsise cu o clipă înainte.

— Sculaţi! Avem de lucru. Masca-Roşie dă alarma! strigă dânsul.

Imediat se face lumină înăuntru.

E o încăpere asemănătoare cu o pivniţă, cu o singură fereastră care dă spre stradă. Fereastra aceasta e bătută cu câteva scânduri groase.

Câteva paturi de fier şi un mobilier foarte primitiv e tot ce se poate vedea aici.

Joe aprinsese lampa din perete, şi în vreme ce se îmbrăca repede, vre-o cinci indivizi sar din paturile lor.

— Ce s'a întâmplat? — Cine ne ameninţă? — Ce avem de făcut? — se aude un amestec de glasuri.

Joe face un semn bătrânei care stă la intrare şi ciuleşte urechile în toate părţile.

— Fiţi atenţi la cele ce vă voiu spune! se adresează el apoi băieţilor. N'avem nici-o clipă de pierdut, căci e vorba să dăm o lovitură îndrăzneaţă, cu mână energică şi repede. Masca-Roşie soseşte aci cam peste vre-un ceas. A fost închis în comparti-

mentul mizerabilului acela de Ochiu-de-Pisică, și probabil că poliția din W. a împresurat de-acum gara, ca să facă o primire demnă stăpânului nostru. Dar Masca-Roșie trebuie să fie eliberat!

Băieții, niște vlăjgani în toată regula, privesc aiuriți la acela care le vorbește.

— Frumos ai grăit! spune unul din ei. Ași fi, însă, curios să știu, cum s'ar putea face asta? Vrei să-ți pui propria ta piele în joc în afacerea asta?

Joe îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Firește că o voiu face! spune el apoi. Dar lăsați vorba! Când Masca-Roșie poruncește ceva, trebuie adus la îndeplinire. Asta s'o știți, chiar dacă sunteți numai recruți printre noi. Șovăială nu există. Primul care se arată las, e dat de-oparte! Țineți bine minte asta!

Băieții murmurară cuvinte neînțelese dar apoi se face iar tăcere, când Joe urmează să dea dispozițiunile.

— Ascultă 'ncoa, bătrânico, se adresează el femeii, care stă d'epază la intrare. Peste un sfert de ceas am nevoie de șease uniforme de slujbași de cale ferată. Pentru băieții ăștia cinci de aici, e deajuns ceva haine vechi și murdare. Dar de șepci cu insignele feroviare au nevoie absolută. Pentru mine, caută o haină ceva mai bună cu nasturi lucitori și șapca respectivă. Dar mai am nevoie de ceva: trebuie să-mi faci rost de un disc dintr'acelea de metal, cu care dă semnale cantonierul. Nu căuta să scapi de însărcinarea asta, spunându-mi că lucrul nu e cu putință.... Știu că stai în legătură cu bătrânul negustor Moses, care locuește alături. Tâlharul ăsta are tot felul de haine în prăvălia lui, și ne va furniza cele trebuincioase. Franz te va însoți și va căra lucrurile încoace. Grăbește-te! In douăzeci de minute trebuie să fie totul aici! De un sfert de ceas avem nevoie până în dosul gării, astfel că ne rămâne prea puțin timp pentru lucrul principal.

— Și ce se va 'ntâmpla apoi? întreabă cei cinci băieți, într'un singur glas.

— Rămâneți în așteptare și faceți numai ceeace vă poruncesc eu! răspunde Joe, scurt.

Bătrâna femeie vrea să se împotrivească, ca și cum Joe ar fi protins de la dânsa ceva imposibil, dar încă înainte de a deschide gura, omul de încredere al regelui criminalilor o apucă de umeri și ochii ei îngroziți văd țeava unei revolver îndreptată asupră-i.

— Dacă nu faci imediat ceeace am spus, atunci închei socotelile cu tine! strigă dânsul.

Muiată cu desăvârșire, bătrâna vrăjitoare o pornește din loc, urmată de tânărul Franz.

Și într'adevăr, nu durează nici-un sfert de ceas și hainele cerute au și sosit.

Bătrâna Werner, bătuse doar la o ușă ascunsă, și imediat îi deschise telalul Moses. El cunoștea tot atât de bine ca și dânsa numele de Mască-Roșie, care avea în toate orașele principale legăturile lui secrete. Dacă se 'ntâmpla vre-odată să aibă nevoie de ajutor în orașul respectiv, trebuia să-l și capete imediat. Răsplata era și ea în raport cu treaba făcută, ceeace știau destul de bine oamenii.

Joe izbuti să ajungă înainte la W., și aici se ascunse în casa veche a doamnei Werner, împreună cu cinci tovarăși de-ai săi, cărora le dădu instrucțiunile necesare. Făcuse asta în urma unui ordin primit dela stăpânul său, Masca-Roșie.

Dacă Rammont izbutea să ajungă la W. atunci totul era bine, și de-aici vroiau să treacă imediat frontiera, în deghizamente ingenioase.

Dacă, însă, survenea ceva neprevăzut, era de ajuns o telegramă pe adresa doamnei Werner, pentru a lua măsurile de rigoare.

După un sfert de ceas, cei cinci banditi părăsiră câte unul casa din străduța îngustă.

Pornesc în direcții diferite, dar se găsesc iar laolaltă în dosul unui gard de scânduri din apropierea gării.

— Acuma fiți atenți! le porunci Joe, care purta uniformă de cantonier. Vedeți de aici viaductul acela care se profilează în lumina zorilor. Cam la cincizeci de metri de pod, sunt cele dintâi macazuri. Câmpia este netedă de ambele părți și po-

vârnișul foarte puțin înclinat. Cine are lada pe care am poruncit s'o luați cu voi?

— Aici este, răspunse unul din cei cinci.

— Bine! făcu Joe. Aveți la îndemână uneltele. Acuma, pe lucru! Să nu vă pese de vreun ochiu curios! Sub conducerea mea, puteți lucra în voie la șină. Ceeace aveți de făcut, v'am explicat de acum acasă.

Mica trupă se pune în mișcare în spre viaduct. Înfățișarea oamenilor nu dă nimic de bănuit. Lucrătorii cu cari se întâlnesc, le adresează saluturi scurte. Pe o cărăruie îngustă, cei șase oameni urcă povârnișul și după o scurtă orientare Joe le indică câteva locuri, unde trebuie să lucreze cu uneltele lor.

La o mică depărtare de dânșii, sta Joe, liniștit și cu mâinile la spate.

Chiar dacă „lucrătorii" ar fi observați din gara, care se află în apropiere, nimeni nu va bănui ceva. Un tren se apropie cu viteză. Conform regulamentului, Joe face un semn și oamenii se dau imediat înlături.

O parte din lucru pare să fie terminată de-acum.

— Încă cincisprezece minute! spune Joe.

Aduceți lada, dar fiți cu băgare de seamă, căci altfel ne sboară oasele prin aer.

O ladă neagră e adusă din josul povârnișului.

Cheia o are Joe. El deschide lada și cu multă atențiune scoate dinăuntru câteva obiecte de formă lungăreață, pe cari le aduce aproape de sine. Apoi face un semn oamenilor săi.

— Gata! spune dânsul. Peste zece minute trenul își va face apariția colo, în spatele păduricei. Acuma vă puteți căra. Restul îl veți afla pe calea știută. Tu, Franz, știi ce ai de făcut!

— Da, răspunse cel denumit Franz, și împreună cu tovarășii săi o pornește dealungul terasamentului. Când ajung sub viaduct, se despart.

Joe își căută o ascunzătoare potrivită prin apropiere. Nu trece mult și o și găsește. O ridicătură mică de pământ, — destul de îndepărtată de locul unde așezase explosibilele — cu ceva mărăcinișuri

pe dânsa, serveşte de ascunzătoare falşului canfonier. De acolo nu-l poate observa nimeni; el, însă poate vedea totul ce se petrece în spatele lui.

In timpul acesta, Franz scoate afară dintr'o curte o trăsură, la care e înhămat un cal. Ducând calul de căpăstru se 'ndreaptă spre viaduct. Acolo s'aşează pe capră şi rămâne în aşteptare.

Cele zece minute se scurg uşor.

Dinspre gară se pot observa acuma semnalele. Macazurile sunt făcute şi acceleratul are intrarea liberă.

Joe clatină din cap, cu sânge rece. El ştie bine ce se va 'ntâmpla acuma. De pe chipul său dispare orice zâmbet. Işi strânge dinţii cu putere.

O împrejurare nenorocită şi Masca-Roşie cu însoţitorii săi zboară în aer.

Dar când e vorba să câştige partida, Hector Rammont joacă cea mai periculoasă cartă şi întotdeauna norocul îl favorizează.

Din depărtare se aude un fluerat lung, ascuţit, Ca un şarpe uriaş, monstrul de fier se târăşte pe după colţul pădurii. Locomotiva gâfâie atât de tare, încât o auzi de la distanţă. Felinarele sunt încă aprinse, şi par nişte ochi de foc. Fumul se înalţă pe coşul negru, formând figuri fantastice în aer.

Joe ţine ochii larg deschişi. Nu-şi poate lua privirea de la locomotiva acceleratului. Creerul lui lucrează cu iuţeala fulgerului.

Maşina a ajuns acum la viaduct şi cu bubuituri de tunet vagoanele se rostogolesc deasupră-i.

Incă douăzeci — zece — cinci paşi...

Joe îşi dă capul pe spate, strânge palmele şi un sunet năgusit scapă de pe buzele sale.

Ceva groaznic, înfiorător, s'a petrecut în clipa aceasta.

Uriaşa locomotivă a trenului accelerat se ridică, de parcă s'ar fi deschis iadul sub dânsa. Din toate părţile ţâşneşte fum, aburi şi foc. O detunătură grozavă, de parcă toată lumea ar sta să se prăbuşească, sparge văzduhul.

Semnalul de alarmă, pe care maşinistul l-a pus

în funcțiune, în ultima clipă, țipă sinistru, fără să mai poată fi oprit, cîci bietul mecanic, aruncat ca o săgeată, zace de-acum pe terasamentul liniei.

Locomotiva se clatină, se apleacă într'o parte și se afundă adânc în pământ.

Ca niște șerpi întărâtați prea mult, șinele rupte în bucăți sar în aer și rămân cătva timp nemișcate.

Cartușele de dinamită și-au îndeplinit opera, Cele două vagoane de după mașină se încalecă și se sfărâmă cu un zgomot infernal.

Ușî și ferestre sar în toate părțile, bucăți de geam sunt purtate până la movilița pe care Joe s'a ridicat acum în picioare. In momentul acesta nu mai e nici-o primejdie pentru dânsul. Nimeni nu-l va bănui cu ceva și nu va găsi suspectă prezența lui aici.

Al treilea vagon se clatină și el, alunecând în josul povârnișului.

Al cincilea, însă, rămâne neatins pe șine.

Un zâmbet de triumf scapă de pe buzele lui Joe.

— Calculul meu a ieșit la milimetru, murmură

dânsul. Geamurile au fost sparte, osia ruptă, dar vagonul cu Masca-Roşie e nevătămat. Acuma vom vedea ce va mai fi.

Totul se petrecuse într'o singură clipă. Catastrofa venise în mod atât de neaşteptat, încât nimeni nu era pregătit pentru dânsa.

Din gară se aude fluieratul sirenei de alarmă şi după o clipă de tăcere sinistră, aerul e străbătut de un ţipăt pornit din sute de piepturi. Sub dărâmăturile vagoanelor distruse zac călătorii şi vaietele lor umplu tot ţinutul înconjurător.

Dinspre gară vin dealungul liniei cărduri de oameni. Catastrofa fusese observată şi sosesc în ajutor.

. . . . . .

După cum ştim, Ochiu-de-Pisică stătea în compartiment în faţa lui Mască-Roşie, şi, deoarece trenul era gata să intre în staţie, el nu vedea cum prizonierul său va fi în stare să-i scape din mână.

De-odată îşi întrerupse şirul gândurilor, auzi un zgomot infernal, se simţi apucat, parcă, de mâini nevăzute şi aruncat în sus cu o putere fantastică. Ca un fulger străbătu prin mintea lui gândul:

„Am dat peste o mină de dinamită şi sărim în aer".

Privirea lui fixă întâlni faţa lui Mască-Roşie. Rammont fusese şi dânsul ridicat de pe locul său şi svârlit deacurmezişul prin compartiment. Dar el pare să fi fost pregătit pentru asta; el recade pe perne, în aşa fel că nu avusese de suferit nimic.

In clipa în care Hartenberg se izbise de peretele compartimentului, ale cărui geamuri se prefac în ţăndări, el îşi dă seama, că afacerea asta e opera Măştii-Roşii. N'are vreme să-şi bată capul prea mult cu lămurirea cazului, totul se roteşte în vârtej nebun prin mintea sa, dar mâna-i dreaptă ţine strâns revolverul îndreptat spre Rammont, şi glontele porneşte...

Cel puţin să nu triumfe ticălosul, rămânând în viaţă.

Şi imediat, Hartenberg îşi pierde cunoştinţa. Ii

se întunecă înaintea ochilor şi fără să-şi dea seama, trupul său se prăbuşeşte între cele două banchete ale compartimentului.

Acuma nu mai poate fi vătămător şi Masca-Roşie poate însemna un nou succes pe răboj. De fapt, nu se poate încă ţine pe picioare, dar îşi dă seama că vagonul a rămas intact, în vreme ce cele dinainte zac distruse pe terasament.

Se apleacă asupra trupului neînsufleţit al lui Hartenberg şi-i smulge barba şi peruca albă. Îşi pune repede peruca şi vără barba în buzunar. Privirea lui cade pe revolverul încărcat al detectivului. Degetele acestuia strâng ca într'un cleşte mânerul, dar Masca-Roşie, izbuteşte, totuşi, să-i smulgă arma.

Un gând demonic pune stăpânire pe mintea lui: cu un singur glonte poate pune capăt vieţii îndârjitului său duşman. El ştie prea bine că e tatăl Alicei, care, la câţiva paşi doar mai încolo, aşteaptă cuprinsă de o spaimă sălbatecă sau poate e şi dânsa leşinată. Dar Hector Rammont e un om practic şi nu se lasă influenţat de sentimentalism.

Aruncă o privire repede în jurul său. Afară, pe coridor, oamenii dau buzna, cuprinşi de panică. Toţi ţipă, de parcă şi-ar fi ieşit din minţi. Atunci lipeşte ţeava revolverului de tâmpla lui Hartenberg şi apasă cocoşul.

La naiba! Arma nu funcţionează. Începe s'o examineze cu atenţiune, dar în spatele său se deschide o uşă şi auzul lui e izbit de un strigăt sălbatec:

— Vagonul ia foc! Afară, afară!

In acelaşi timp, Rammont se simte apucat de umeri şi e împins laolaltă cu ceilalţi călători, pe coridorul îngust.

In compartimentul din faţă o zăreşte pe Alice, cu chipul palid, ochii măriţi de groază, cu mâinile întinse în gol.

In trecere, el o apucă şi o trage după dânsul. Ea nu e leşinată. Il recunoaşte chiar, dar din gâtlejul ei scapă doar un sunet uşor.

Rammont o trage afară, la aer, şi când dânsa

cade leşinată de groază, auzind ţipetele de ajutor ale năniţiilor, — el o ridică pe braţe şi porneşte cu ea spre viaduct. Acolo aşteaptă trăsura, cu Franz pe capră. Acesta aude şi dânsul strigătele de la locul catastrofei, vede oamenii îmbulzindu-se, dar el ştie că n'are voie să se mişte de-aici.

In aceeaşi clipă când Masca-Roşie o aşează pe Alice în trăsură, soseşte în goană un cantonier de cale ferată. Dintr'o singură mişcare e şi dânsul în trăsură. Biciul loveşte spatele cailor, şi trăsura o porneşte din loc. Nimănui nu-i dădu în gând să urmărească pe fugari, căci catastrofa grozavă le răpise tuturor minţile.

Zadarnic aşteaptă poliţiştii sosirea Măştii-Roşii. Acuma aleargă cu toţii în grabă spre locul sinistrului.

Din toate părţile se aud strigăte de ajutor.

Prefectul poliţiei dă ordine scurte şi hotărâte oamenilor săi.

— Dacă Masca-Roşie se afla în primele vagoane — spune el — atunci e sub dărâmături şi chiar dacă mai trăeşte, nu ne va putea scăpa. Să împresurăm celelalte vagoane şi să cercetăm fiecare compartiment în parte.

Când urcă scara vagonului al cincilea, care era încă în bună stare, — de sub viaduct porneşte tocmai trăsura în care se află Masca-Roşie şi ceilalţi.

Ochiu-de-Pisică rămâne numai puţină vreme în nesimţire. Se pare că voinţa acestui om e atât de puternică, încât învinge până şi leşinul.

Acuma deschide ochii şi mâinile sale se sprijină de podea, căutând să se ridice. In clipa aceasta aude glasul prefectului de poliţie. Il cunoaşte bine pe acesta, şi, ca magnetizat, se ridică în şezut.

— Excelenţă! îngână el, şi-şi trece mâna prin părul vâlvoiu, căutând peruca.... Eu sunt.... Ochiu-de-Pisică.

Compartimentul e înundat de poliţişti şi aceştia ajută detectivului să se ridice.

— Unde-i Masca-Roşie? întreabă HartenBerg, căci îşi dăduse de-acum seama că se află singur.

Prefectul îl priveşte întunecat:

— L-ai avut aici cu d-ta, nu-i așa?

— Da, aici a fost, și l-am ținut în șah cu revolverul. Doar câteva clipe și l-așî fi trimis pe lumea cealaltă. Dar diavolul mi-a rânjit în față, profetizându-mi că-l voiu scăpa iarăși din mână.

Prefectul răspunde cu glas cam aspru.

— Imi pare rău, dar trebuie să-ți comunic că n'am văzut nici-o urmă a ticălosului. Se pare că individul ăsta e într'adevăr în legătură cu diavolul. Crezi că are vre-un amestec în catastrofa asta?

— Da, Excelență, sunt ferm convins chiar, răspunse Hartenberg.

— Dar trebuia să se aștepte că va fi și el distrus?

Ochiu-de-Pisică, care-și învinge cu greu slăbiciunea, privește afară, pe fereastră.

— Excelență, el știa că numai primele trei sau patru vagoane vor fi distruse; al cincilea, în care ne aflam noi amândoi, a rămas în picioare. Se putea aștepta pe bună dreptate, că izbitura ne va arunca spre tavan; dânsul era pregătit pentru asta, — eu, însă, nu... Și astfel, individul a înregistrat încă un succes.

Prefectul stă năuc în fața detectivului.

— Cu toate acestea, tot nu pricep încă — spune el. L-ai surprins în tren și d-ta însuți ai trimis telegrama astă noapte. Cum se explică atunci că el a putut lucra mai repede ca d-ta?

O clipă, Hartenberg privește întunecat în jos, apoi murmură:

— Există o singură explicație, Excelență: Masca-Roșie avea vre-un complice în tren, care sedea în alt compartiment, și care a urmărit toate mișcările mele. Desigur că acest complice a expediat și el o telegramă, în acelaș timp cu mine.

— Dar către cine? întrebă prefectul poliției.

— Asta n'o știu deocamdată — răspunde Ochiu-de-Pisică — dar bănuiesc că se află în orașul acesta oameni, cari nu așteaptă decât ordinele venite de la Masca-Roșie.

Că lucrează cu îndemânare și merg la sigur, ne-o dovedește grozava catastrofă.

Prefectul poliției se dă îndărăt cu un pas, pumnii i se strâng și chipu-i devine palid.

— Omul ăsta e în legătură cu diavolul, vă rog să mă credeți! scrâșnește el..

— Și chiar dac'ar fi așa — răspunde Hartenberg — eu tot voiu continua lupta cu dânsul.

CAPITOLUL 54.

La „Kempinski"

Din Alexanderplatz 1) mergi doar câteva minute dealungul străzii Prenzlauer și ajungi într'un cartier al metropolei, pe care unii nu-l prea cunosc. Câteva străzi paralele formează așa-zisul „cartier al mizeriei". Câteva posturi duble de polițiști stau la intrarea străduțelor vechi și strâmte.

In strada Kanonier se află un număr de restaurante cunoscute, cu personal femenin. Semnul caracteristic, felinarul roșu sau albastru deasupra intrării, nu lipsește nicăieri. In cea mai mare parte, localurile acestea sunt obligate de poliție să închidă la ora unsprezece seara, dar unele din ele țin deschis până dimineața.

In apropiere se află și restaurantul „La Împărăteasa Saharei". O scară exterioară, duce în încăperile de sus. O pianină electrică face un zgomot infernal servind publicului ultimele dansuri și melodii ale teatrului „Metropol".

Vizitatorii acestui local aparțin celor mai felurite clase sociale. Se văd printre ei tineri cu fețele supte cărora vițiul le-a pus pecetea pe chip. Cu părul răvășit pe frunte, cu pălăria de fetru dată pe ceafă — pentrucă așa cere moda — ei constitue

1) Piață în inima Berlinului și în același timp centrul geometric al marelui oraș.

Cereți mâine numărul 40 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

tipul perfect al tinerilor decăzuți. Sunt și femei, după cum lesne vă închipuiți. Dar e destul să le privești în față sau să le observi îmbrăcămintea lipsită de gust, pentru ca să-ți dai seama ce fel de femei sunt.

Într'una din încăperile localului e mare tămbălău în seara asta. O mică societate stă la o masă, a cărei față e pătată cu cele mai felurite calități de bere sau vin.

E aproape de miezul nopții și cheflii noștri sunt într'o dispoziție cum nici nu se poate mai bună. În fruntea lor stă unul pe care-l cunoaștem de-acum din alt loc. E Hermann Erbach, care și-a pus la bătaie cele trei mii de mărci luate de la moștenitoarea lui Grosser, cheltuuind cea mai mare parte dintr'înșii în tovărășia proxeneților și cocotelor.

El fusese pe vremuri unul din cei mai vestiți și bine plătiți călăreți de circ, dar în ultimul timp căzuse din treaptă 'n treaptă. Acuma, chiar dac'ar avea dorința să primească un angajament undeva, n'ar fi în stare să călărească nici măcar cinci minute într'un manej. Mușchii săi și-au pierdut tăria și elasticitatea și nici-un cal nu l-ar mai purta în spinare pe „Monsieur Charey". Afară de asta nici nu mai are plăcere pentru meseria de altădată.

După părerea lui, îi stătea la dispoziție un nesecat izvor de bogăție, fără să fie nevoit să miște un singur deget. Avusese doar o ideie minunată, căsătorindu-se cu mica Berta Walther, la Londra. Dar despre asta nu trebuiau să știe nimic prietenii și prietenele sale. Cu taina aceasta o avea în mână pe tânăra văduvă a multimilionarului bancher, și acuma avea să înceapă pentru el o viață, pe care nici în visurile sale cele mai îndrăznețe n'o întrezărise.

Chelnerul aduce tocmai alte două sticle cu șampanie. În fundul sălii se zărește figura zâmbitoare a patronului, care se împrietenise repede cu Hermann Erbach, după ce constatase că tânărul e în franci, cum se spune.. Și când acesta veni la dânsul pentru prima oară, patronul își reaminti de figura lui.

Era fapt generalmente cunoscut, că proprietarul restaurantului dădea clienților săi tot soiul de informațiuni, sfaturi și — când vine la o adică — îi ajuta și cu fapta, dacă ieșea ceva de aici. Astfel se făcuse că și Hermann Erbach venise la dânsul și-i solicită o convorbire.. In decursul acesteia, îi dădu de înțeles că poate puțin timp avea să pună mâna pe bani, dar că nu sosise încă momentul ca să ridice pretenții. Patronul, un om frecat, nu căută să afle mai mult, pentru a nu veni în conflict cu legea.

Nu prea punea mult temei pe flecăreala vagabondului care se legăna pe scaun în fața lui, îmbrăcat în haine zdrențuite și cu ghete rupte în picioare. Cu toate astea, el deschise un credit lui Erbach, căci nu se putea ști dacă afacerea nu va aduce roade odată și odată. Și așa se și întâmplă: Hermann Erbach puse mâna pe franci. Birtașul ar fi vrut acuma să știe cum s'au întâmplat faptele. Dar fostul călăreț de circ era destul de deștept ca să-și ție gura. Mai rămânea speranța ca să-l facă vorba pe dinainte, într'o zi când va fi beat.

Astă seară, Erbach trăsese la masa mai mult ca de obiceiu. In cursul după-amiezii, invitase o mulțime de cunoscuți și prieteni la teatrul „Metropol". Și s'au amuzat de minune. După terminarea reprezentației au pornit-o în mașini spre „cartierul mizeriei" și-l cinstiră pe proprietarul „Imperătesei Sahara" cu vizita lor.

— Băieți! strigă de-odată Erbach, ridicând paharul cu șampanie — mâine noapte mergem cu toții la „Arcadia". Astăzi a fost ce-a fost, dar mâine o facem lată. Plătesc eu totul. Hai noroc!

Exclamații vesele întâmpinară aceste cuvinte. Trecuse de miezul nopții și deoarece Erbach nu prea avea poftă să plece acasă, își târî tovarășii de chef până la Alexanderplatz, unde urcară cu toții într'o mașină. In goană nebună porniră spre Leipzigerstrasse, oprind în fața portalului lui „Kempinsky 1)".. Portarul de la intrare îi măsură din

1) Local elegant în centrul Berlinului.

creştet până 'n tălpi şi-şi spuse el ce-şi spuse în gândul lui, dar deoarece n'avea nici un motiv să le refuze intrarea, se văzu silit să le deschidă uşa.

Erbach, care purta un costum elegant şi mergea în frunte, îşi conduse tovarăşii pe scara aurită spre încăperile de sus. Lumea stătea în jurul meselor acoperite cu feţe albe ca neaua. Chelnerii roiau ca furnicile în jurul muşuroiului. Un băzăit de glasuri amestecate umplea încăperea.

Erbach găsi repede o nişă şi toată şleahta lui luă loc în fotolii.

Deoarece băuseră cam multişor, nu mai ţinură seamă de locul unde se află şi-şi dădură drumul.... Directorul localului interveni în câteva rânduri, atrăgându-le atenţia că ceilalţi clienţi nu se prea împacă cu larma aceasta. Dar Erbach şi tovarăşii săi nu se prea sinchiseau de ceilalţi..

Şampania începu din nou să curgă în valuri.

— Ei, al naibii! exclamă pe nepusă masă unul din cheflii, adresându-se fostului călăreţ de circ, — ia spune dragă, unde şi când ai câştigat lozul cel mare? Pe mine doar nu mă poţi orbi. Nu-s nici opt zile de când.....

Se întrerupse, căci un pahar plin cu şampanie îi zbură în obraz.

Deşi dăduse pe gât cam multişor, Hermann Erbach îşi mai păstrase încă limpezimea minţii, ca să întrerupă la vreme intervenţia tovarăşului său de chef.

Chelnerul strânse repede cioburile de pe jos, şi interzise pe ton politicos dar energic, să se mai dedea la asemenea giumbuşlucuri.

Individul astfel apostrofat mârâi ca o pisică bătută şi se afundă în fotoliul său, dând pe gât restul de şampanie din pahar.

Un braţ se aşeză mângâietor pe umerii lui Erbach.

— De ce eşti atât de încăpăţânat, scumpule? întreabă frumoasa femeie. Îţi închipui, cred, că suntem cu toţii curioşi. Oare nu trebuie să aflăm

unde se află isvorul fericirii, la care se adapă Hermănuță al nostru?

Fostul călăreț de circ se afundă, îmbufnat, în fotoliu.

— Dacă ați afla, ați face ochii mari, răspunde el. Ei bine, vă spun: zeița fericirii mele este o femeie, și încă una tânără și frumoasă ca un înger.

Un hohot de râs general fu răspunsul.

— Dar unde o ascunzi atât de bine, de nu se vede niciodată? întreabă unul.

— Asta e taina mea, răspunde Erbach și zâmbește ciudat.

Vă 'nchipuiți poate că atunci când se vor evapora cele câteva monezi pe cari le am în buzunar, s'a sfârșit cu fericirea mea! Vă 'nșelați amarnic însă! Când buzunarele îmi vor fi goale, mă voiu prezenta într'o casă elegantă, unde locuește o femeie tot atât de elegantă, tânără și frumoasă, și-i voiu spune: „Scumpa mea copiliță, fii te rog bună și deschide caseta bătrânului și fă-l fericit pe odorul tău"! Și atunci, fără să spuie o vorbă, frumoasa îmi va îndeplini dorința.

În jurul mesei se face tăcere. Toate privirile sunt îndreptate asupra lui Hermann Erbach. Se bucură nespus de efectul cuvintelor sale și simte imboldul să destăinuiască și mai mult.

— Credeți poate că sunt beat și de-aceea vorbesc în felul acesta? spuune el cu glas de stentor. Depinde numai de mine și de inima mea bună, dacă să tac sau să vorbesc. Două cuvințele să rostesc numai și femeiușca aceea frumoasă și tânără, înfundă închisoarea.

În clipa aceasta se produce mișcare la masa vecină, un tânăr elegant îmbrăcat se ridică de la locul său și se apropie de nișa în care se află Hermann Erbach și compania.

Tânărul în chestie nu e nimeni altul decât Erwin de Bergen. Se afla în societatea câtorva cunoscuți și întâmplarea, sau nenorocul, făcuse să se așeze la o masă din apropierea nișei cu pricina.

Tânărul baron fu isbit din primul moment de glasul neplăcut al călărețului de circ. Își frământa

creerul să afle unde mai auzise cândva vocea aceasta. Întoarse puțin capul și examină trăsăturile vorbitorului. Apoi, ca lovit de trăsnet, el se dădu îndărăt, căci cu toată schimbarea exterioară a lui Erbach, Erwin recunoscu, totuși, imediat pe bărbatul pe care-l întâlnise în salonul lui Margot.

Din clipa aceasta nu-i scăpă nici un cuvânt din ceeace se vorbea dincolo. Fiecare silabă ținea asupra sărmanei Margot. Dar Erwin nu pricepea cum omul acesta cu exteriorul atât de schimbat acuma, îndrăznea să arunce astfel de insulte. Ce legături existau între dânsul și tânăra văduvă a bancherului? O cunoștea pe Margot dinainte? Asta părea exclus.

Prietenii tânărului baron rura puși repede în cunoștință asupra chestiunei. Câteva cuvinte lămuritoare fură deajuns. Erwin le mai spuse că nu poate îngădui ca o tânără femeie, atât de scumpă lui, să fie insultată de individul acesta, care se vedea cărei clase aparține, judecând după societatea în care se afla. Când își pierdu răbdarea, sări în sus — și după o clipă stă în fața fostului călăreț de circ, căruia i se adresează pe un ton rece:

— Fii, te rog, bun și vino puțin cu mine afară! Am să-ți vorbesc ceva important.

Hermann Erbach se sprijină cu mâinile de fotoliu și se ridică încet.

Cu o expresie de furie se uită țintă la tânărul baron. Îl recunoscuse și dânsul și știa pe cine are în față.

Blestemă clipa când i-a dat în gând să-și dea drumul gurii, — dar pe de altă parte, tânărul baron să nu care-cumva să-și închipuie că va putea pune cu botul pe labe pe un om de teapa lui Hermann Erbach!

— Ce vrei de la mine? Te opresc să mi te amesteci în treburile mele! M'ai înțeles? răcnește el către baron.

Acesta se făcu palid ca un cadavru și părea că e gata să izbucnească din clipă în clipă. Se stă-

pâni, totuşi, şi apropiindu-se şi mai mult de masă, repetă cererea pe ton poruncitor.

— Şi dacă n'am poftă să ascult de ordinele unui oare-care? spuse fostul călăreţ de circ, pe ton batjocoritor.

— Atunci voiu găsi eu mijloace să-ţi dau pedeapsa cuvenită pentru obrăznicia d-tale, în alt loc. Un ticălos ca d-ta merită să fie biciuit.

Hermann Erbach lovi cu pumnul în masă, şi câteva pahare se sparseră cu zgomot. Chelnerii se apropiară încetişor.

— Te rog, dragă baroane — se adresează unul din invitaţii lui Erwin, către acesta — ţine seama de locul unde ne aflăm. Individul ăla de colo are înfăţişarea unui întreţinut şi nu-ţi face deloc cinste să te iei la ceartă cu o astfel de poamă.

Dar nici de data asta Erwin nu ţine seamă de sfatul ce i se dă. El simte în mod sigur că individul acesta — pe care-l întâlnise de-acum în casa bancherului într'o situaţie ciudată — stăpâneşte o taină a lui Margot şi o terorizează acum pe biata femeie cu dânsa.

Convingerea aceasta îi răpeşte ultima rămăşiţă de judecată. Fie ce-o fi! I-ar fi de-ajuns ca ticălosul să scape un singur cuvânt, din care să poată deduce despre ce e vorba.

Călăreţul de circ apucă acuma gâtul unei sticle golite pe jumătate şi în vreme ce ochii săi aruncă fulgere de mânie, se pregăteşte să azvârle sticla. Dar înainte să poată face asta, Erwin îl izbeşte cu atâta putere în piept, încât sticla sare în perete.

Şi până să vină chelnerii în ajutor, Erbach se năpusti asupra baronului.

— Asta trebuie să mi-o plăteşti, măgarule! urlă dânsul şi strânge pumnii.

Dar de data aceasta tovarăşii săi intră şi ei în joc şi nu-i mai dau răgazul să procedeze la fapte. Doi din ei îl împing înapoi în fotoliu pe fostul călăreţ de circ, care loveşte aerul cu mâinile.

Drept ca o lumânare, dar palid încă, baronul stă la masa sa.

— Să mergem, dragă Bergen, îi şopteşte un domn din societatea lui.

— Nu! exclamă Erwin, cu hotărâre. Intâi să-mi spuie ticălosul acela, cum de-şi îngăduie să împroaşte cu murdărie o femeie fără apărare. Intâmple-se ce s'o întâmpla, dar eu nu plec de aici, până nu capăt răspuns.

Erbach aude cuvintele acestea şi izbucneşte în râs.

— Aşa dar, nobilul domn a priceput, totuşi, despre cine e vorba? strigă el, ca să-l audă toţi. Stau cu plăcere la dispoziţie! Desigur că ţi s'au aprins niţeluş călcâiele după micuţa văduvioară, stimabile? Imi pare nespus de rău. De data asta vii prea târziu. Nu-i nimic de făcut, onorabile. Aici sunt eu înaintea d-tale.

La auzul acestor cuvinte, Erwin spumegă de furie.

— Ticălos ordinar! răcneşte dânsul. Incă o singură vorbă de felul acesta şi te strivesc cu scaunul ăsta!

Dar ameninţarea aceasta nu face decât ca fostul călăreţ să izbucnească într'un hohot de râs şi mai obraznic. El îşi dă bine seamă că Erwin de Bergen nu-şi va putea traduce în fapt ameninţarea, căci chelnerii stau de-acum în jurul lui. Lumea de la mesele vecine aşteaptă plină de nerăbdare să audă restul acuzaţiei beţivului, şi faptul acesta sporeşte întărâtarea tânărului Baron.

— E de-ajuns doar s'o ating niţeluş pe micuţa văduvă — strigă Hermann Erbach — şi să vedeţi ce ochi galeşi îmi face! Da, trebuie numai să te pricepi în afacerile astea! Şi dacă se întâmplă să facă nazuri cândva, e de-ajuns să fac doar o mutră şi imediat face sluj la picioarele mele, ca un căţeluş! Aşa, acuma ştii cum stă chestia, domnule papă-lapte. Şi dacă-ţi vine la socoteală, n'ai decât s'alergi la dânsa şi să-i repeţi ce ţi-am spus; pe mine nu mă jeneză deloc asta, căci micuţa e a mea, şi „Monsieur Charrey" nu lasă atât de uşor din mână prada.

Cu aceste cuvinte se întoarce spre ai săi, râzând, şi ia unul din paharele pline de pe masă:

— Noroc, băieți! strigă cu o voce de stentor. Apoi aruncă pe masă o bancnotă de o sută de mărci, pentru chelner, și face un semn tovarășilor săi.

— Nu-mi mai place aici! Mutra aluia de colo mi-a stricat toată dispoziția. Dar Berlinul e mare și mai sunt localuri, slavă Domnului! Înainte de răsăritul soarelui, nici-unul din noi nu trebuie să meargă la culcare.

Chelnerul făcu nota de plată și deoarece bancnota de o sută de mărci acoperea cu prisosință consumația, el făcu o închinăciune adâncă, politicoasă. Ce-i păsa lui, de la cine primea bacșișul acesta princiar! Cu atât mai mult, cu cât scandalagiii se cărau.

Ultimele cuvinte ale lui Erbach îl înfuriară peste măsură pe Erwin de Bergen. Zadarnic încearcă să se repeadă la ticălos și să-l doboare. Căci nu numai chelnerii ci și ceilalți clienți îl înconjură și-l împing tot mai departe de masa adversarilor.

Epuizat și respirând din greu, baronul, enervat peste măsură, cade într'un fotoliu și-și trece cu mâna peste fruntea plină de sudoare.

— Ce-a fost asta? murmură dânsul, ca un nătăcit.

Nimeni nu-i poate răspunde. Cei din jurul său înalță doar din umeri.

Grupul lui Erbach înaintează prin sala elegantă. Călărețul de circ încearcă să se apropie de locul unde se află Erwin, — dar femeile în societatea cărora se află îl silesc să renunțe la această intenție.

Când ajung jos, se urcă cu toții într'o mașină și Erbach strigă șoferului numele unui alt local de noapte.

După un sfert de oră, Erwin de Bergen coboară scara cu ornamentații aurite. Chipul său e palid ca al unui cadavru. Portarul își scoate șapca, înclinându-se politicos. Dar Erwin nu-l vede. Îi vâjâie în urechi de parcă mii de clopote ar suna în depărtare și în vremo ce se 'ndreaptă spre casă, o întrebare îl chinuie: „Ce legături există între in-

dividul ăsta ordinar şi Margot? Să fie oare numai taina naşterii ei, sau mai e şi altceva la mijloc?"

Dar nimeni nu-i poate da un răspuns mulţumitor în momentul de faţă.

CAPITOLUL 55.

La mormântul unei nefericite

Seara se lasă încetişor. Ultimele raze ale soarelui se joacă deasupra crucilor şi pietrelor de pe morminţele cimitirului. Departe, deasupra aglomeraţiei de case, cerul se colorează în roşu, ca după o luptă crâncenă.

Clopotele sună prelung, ca o simfonie a înserării.

O femeie îmbrăcată în negru, cu faţa acoperită de un văl des, se apropie de poarta de fier a cimitirului. Aceasta e încă deschisă şi necunoscuta păşeşte înăuntru. Un paznic îi iese în întâmpinare, întrebând-o ceva. Femeia răspunde cu glas şoptit şi imediat capătă permisiunea de a merge mai departe.

Ea îşi urmează calea încetişor. Nu caută mult, căci se pare că nu face pentru prima dată drumul acesta.

În fund de tot se află morminţele sărăcimii. Aici sunt prea puţine monumente mai arătoase, — adesea doar o cruce de lemn indică locul unde odihneşte un suflet obosit.

Pe ici, pe colo, se văd copăcei, dintre cari unii sunt încă în floare. Vântuleţul de seară mişcă crengile şi frunzele freamătă duios, de parcă şi-ar istorisi poveşti tainice.

Femeia rămâne locului şi priveşte în jurul ei. Nimeni n'a urmărit-o. E singură de tot în cimitir. Încă doi, trei paşi şi se opreşte în faţa unui mormânt proaspăt, cu o cruce de lemn la căpătâiu. Numele scris cu negru glăsuieşte: *Margot Hartenberg*. Atât şi nimic mai mult. Ceva mai jos, pe o tăbliţă, se poate citi data morţii.

Femeia în doliu se lasă în genunchi şi-şi dă la

o parte vălul. Își împreună mâinile și rostește o rugăciune plină de simțire (Vezi coperta).

Nu e nimeni alta decât polițista pariziană Antoaneta — denumită «Vipera» — care, mânată de o neliniște continuă, venise din nou la cimitir, pentru a se ruga la mormântul acesta.

De când îl întâlnise pe călărețul de circ la morga din Berlin și auzise din gura lui ciudatele cuvinte, ea nădăjduiește că aceea care zace aci nu este Margot, ci cealaltă necunoscută.

Tovarășul ei francez, d-rul Bertrand, fusese neconținut ocupat să limpezească taina aceasta. «Vipera" știe bine că Ochiu-de-Pisică — fostul ei bărbat — ar fi în măsură să-i dea lămuriri în această privință, dar tot așa de convinsă, e, că dânsul o va refuza. Apoi mai are și alt motiv tainic, să-și facă singură investigațiile, ajutată doar de d-rul Bertrand. Acesta din urmă citi imediat după plecarea călărețului de circ afișul placardat și pe baza acestuia făcu deducțiile următoare. O siguranță absolută nu dobândise, e drept, căci Margot aproape că nu ieșea deloc din vila Grosser, încât nici tatăl ei n'ar fi recunoscut-o.

Femeia îngenunchiată în fața mormântului își ridică deodată capul și caută să pătrundă întunericul care se lăsase între timp. Auzul ei percepuse un zgomot, care-i spunea că se apropie cineva. Se ridică imediat și se ascunde îndărătul unui copăcel.

Mormântul sărmanei sinucigașe stă iarăși părăsit. Zgomotul pașilor ce se apropie devine tot mai pronunțat și printre cruci și morminte își face apariția o făptură sveltă. «Vipera» observă îndată că și noua sosită poartă un văl pe față. Poate că e numai o străină care caută și dânsa mormântul unei ființe scumpe.

Necunoscuta se apropie tot mai mult și acuma a ajuns în fața locului de veci al lui Margot Hartenberg. În mâna dreaptă are o coroană de flori naturale, pe care o așează pe mormânt. Apoi, străina se lasă în genunchi și începe să se roage.

Din ascunzătoarea ei, «Vipera» a urmărit fie-

care mișcare a nouei-venite. In zadar caută, însă, să recunoască trăsăturile ei, căci femeia nu-și descoperă fața.

Deodată, însă, se petrece ceva neașteptat. Femeia se roagă cu glas din ce în ce mai tare și un plâns convulsiv îi saltă pieptul. Intinzând amândouă mâinile, tânăra femeie — căci după toate aparențele e tânără! — își lipește fruntea de movilița de pământ. De sub florile în cari și-a îngropat capul se aud suspine înăbușite.

«Vipera» se apropie încetișor. Acuma nu se mai poate reține. Trebue să privească chipul acestei femei. In fața mormântului rămâne locului, respirând din greu.

De-odată, gura ei se deschide și un țipăt îi scapă de pe buze:

— Margot!

Femeia îngenunchiată sare în sus și își întoarce fața spre doamna în negru. O clipă doar se pare că vrea să fugă, dar apoi își lasă brațele în jos. Recunoscuse în «Vipera» pe femeia care o dusese la

dânsa acasă în noaptea aceea de groază, apoi îl dăduse misiunea cunoscută la castelul Hohenegge. Simţea instinctiv că n'o ameninţa nici-o primejdie din partea acestei femei. Dar în acelaş timp îşi făcea imputări că nu-i dăduse nici-o veste străinei până astăzi, căci se temea să nu-şi trădeze taina.

Incetişor şi aproape în mod mecanic, ea îşi ridică voalul des şi-l dă la oparte. Şi în aceiaşi clipă „Vipera" se năpusteşte asupra ei şi într'o agitaţie de nedescris îi apucă mâinile.

— Tu eşti! Mormântul te-a redat vieţii! Văd din nou chipul tău scump şi simt căldura mâinilor tale! murmură pătimaş buzele femeiei îndoliate. — Ştii tu ce-am îndurat şi ce-am pătit până'n clipa aceasta? Te-am crezut moartă, ca toată lumea.

Margot se simte profund mişcată din cuvintele acestea calde, tremurătoare.

— Am venit aici — şopteşte ea, cu teamă — să pun o coroană pe mormântul acesta, care ascunde o taină adâncă.

— Ştiu asta, scumpă copilă! răspunde «Vipera» fără să dea drumul mâinilor lui Margot. Şi pe mine m'a mânat ceva spre locul acesta, căci zadarnic căutam linişte. Faptul că te-am găsit astăzi, este un semn al Destinului. Cum îţi merge? Te văd şi pe tine purtând doliu, dar nu ştiu după cine.

Margot se află acuma în faţa unei dileme primejdioase şi cu iuţeala fulgerului se gândeşte dacă trebuie să'ncerce a scăpa prin minciună, sau dacă n'ar fi mai bine să mărturisească totul acestei femei, către care se simte atrasă de un simţimânt ciudat, nelămurit.

«Vipera» pare că ghiceşte ce se petrece în sufletul tinerei femei.

—Ai trecut prin evenimente grozave, copila mea, spune ea, repede. In trăsăturile tale obosite citesc un roman lung şi turburător. Dar dacă există în lumea aceasta vre-un om care să-ţi poată veni în ajutor, acela sunt eu. Fii încredinţată de asta!

Margot îşi luase hotărârea.

— Vă voiu spune totul, exclamă dânsa, căci am

deplină încredere în d-v. și știu că mă iubiți, chiar mai mult decât propriul meu tată.

O umbră întunecată învălue chipul parizienei.

— Nu te-a primit încă nici acuma înapoi în casa lui? Nu te ajută din toate puterile, de vreme ce s'a stabilit în mod sigur că Masca-Roșie a făptuit crima în castelul Hohenegge?

Margot își duce mâna la ochi și răspunde îndurerată:

— El știe că sunt nevinovată și poate că m'ar și reprimit în casă, dar o femeie căzută nu trebuie să-i treacă pragul.

«Vipera» tresare, apoi apucă din nou mâinile lui Margot.

— Cine a fost? Oare Masca-Roșie, demonul acesta, a făptuit și crima asta grozavă?

Nefericita femeie clatină capul.

— Nu el! Mai curând m'aș fi gătuit singură, decât să fi devenit jertfa lui. Altul a fost... Eberhard de Hohenegge, care a vrut să mă ia de soție și a întărit făgăduiala aceasta cu mii de jurăminte.

Urmează o clipă de tăcere adâncă.

— Sărmană Margot! murmură «Vipera».

Apoi o cuprinde cu brațele pe cealaltă și o trage la pieptul său.

— Am suferit și eu ca tine, copila mea, și cuvintele tale redeschid răni vechi în inima mea. Să vorbim mai bine despre viitor, căci acuma sunt eu alături de tine și te voiu apăra, ori-ce s'ar întâmpla.

Câteva minute cele două femei mult încercate rămân una în brațele celeilalte, apoi «Vipera» apucă mâinile lui Margot.

— Să părăsim locul acesta trist, spune ea, încetișor. Taina din mormântul pe care-l avem în fața noastră va mai rămâne un timp întunecată, căci nu trebuie, probabil, s'o desvăluim încă.

Cele două femei păsesc alături prin cimitir, apropiându-se de ieșire.

— Trăsura mea așteaptă în fața porții, spune Margot când ajung afară.

«Vipera» dă doar din cap.

Desigur că o surprinde faptul că Margot poartă o toaletă de doliu atât de elegantă şi venise aci în echipajul acesta luxos, dar găseşte mai nimerit să nu puie nici-o întrebare, până când protejata ei nu va vorbi singură.

Numai când urcă în trăsură, cutează să spuie:

— Dacă vrei, putem sta de vorbă la mine acasă. Acolo suntem în deplină siguranţă.

Margot dă din cap, încetişor.

— Am motive să vă rog a mă urma în altă parte, răspunde ea.

S'au aşezat în trăsură şi vizitiul dă bice cailor fără să întrebe ceva.

Cele două femei schimbă doar câteva cuvinte în cursul drumului; în cele din urmă trăsura opreşte

— Am ajuns! spune Margot, cu voce tremurătoare. Să nu vă miraţi de nimic din ce veţi vede aici. Sus, în camera mea, vă voiu povesti totul!

Vizitiul trăsese de clopot şi un servitor deschise. «Vipera» îşi dă seama îndată că Margot e stăpână în casa asta. Ele străbat un vestibul şi urcă apoi o scară de marmoră, spre apartamentele de sus.

Ajunse în buduarul micuţ şi simpatic, Margot se lasă într'un fotoliu de mătase, în vreme ce «Vipera" priveşte cercetătoare în jurul ei.

— Unde sunt aici? întrebă ea, încetişor.

— In vila decedatului bancher Grosser, care a fost rănit mortal de Masca-Roşie şi apoi a sucombat de pe urma aceasta, răspunde tânăra femeie.

— Şi tu, copila mea, ce rol ai în afacerea asta?

— Sub numele unei alte nenorocite m'am cununat cu bătrânul pe patul de moarte, şi am devenit în acelaş timp moştenitoarea întregii lui averi.

«Vipera» îşi duce mâinile la tâmple. Ceea-ce auzise acum, o lăsă înmărmurită de surpriză.

— In locul alteia! murmură dânsa.

Cereţi mâine numărul 41 cuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Da, cealaltă se numea Berta Walther. Ea e aceea care odihnește în mormântul... meu. În câteva cuvinte vă voiu desvălui tot misterul.

Fără s'o întrerupă cu nici-un cuvânt, «Vipera» ascultă destăinuirile lui Margot, care relatează pe scurt și lămurit, ceea-ce s'a întâmplat în ultimele săptămâni. De-abia când tânăra văduvă a terminat, pariziana ridică capul și în ochii ei lucesc lacrimi.

— Ai suferit mai mult decât bănuiam eu. Și, din nefericire, nu cunosc nici-un mijloc pntru a limpezi această comedie a vieții. În fața lumii e bine să rămâie moartă Margot Hartenberg; poate că în felul acesta vom avea putința să demascăm mai curând pe demonul acela înfiorător, Masca-Roșie. Pe sărmana Berta Walther n'o mai putem învia doar, și spuneai singură că bancherul muribund și-a exprimat dorința să păstrezi ultima taină a vieții sale.

Se pare că femeia trece sub tăcere ceva, care o apasă greu pe suflet. De câte ori deschide gura să desvăluie lucrul acesta, teama i-o închide din nou.

— Din ziua când te-am însărcinat cu o misiune importantă la Hohenegge, nu te-am mai văzut, Margot. Încercarea ta de a pune lâna pe caseta cu scrisori, pare c'a dat greș, căci altfel ai fi venit la mine. Un singur lucru te rog să-mi spui, pentru liniștirea mea: în mâinile cui se găsesc acele scrisori?

Margot îi zugrăvește atunci felul cum a decurs aventura ei dela castelul Hohenegge.

— Baroana de Brissac a dat peste mine și după ol uptă scurtă mi-a smuls documentele! Încheie dânsa.

— Și ce s'a întâmplat apoi?

Margot descrie și evenimentele ulterioare.

«Vipera» se apropie atunci de dânsa și-i pune mâna pe umăr.

— Fii sinceră cu mine,—te implor, copila mea. Ți-ai aruncat privirea pe scrisori? Știi ce cuprind ele?

Margot cade în genunchi în fața parizienei.

— N'am vrut s'o fac și nici n'am făcut-o din

curiozitate. Cu voința fermă să vă aduc pachetul de scrisori, fără să-l deschid, am intrat în castel,— dar în ultimă clipă mi-a căzut din mână și panglica cu care era legat s'a rupt. Am citit doar câteva rânduri, dar asta mi-a fost deajuns ca să cunosc taina de la Hohenegge.

— Tu știi că fiul contelui ucis...?

Margot privește în pământ.

— Știu! spune dânsa. Răspundeți-mi numai la un singur lucru, care mă chinuie nespus: unde se află celălalt, care ar avea dreptul să-l alunge pe Eberhard de Hohenegge?

Cu sprâncenele încruntate „Vipera" privește țintă într'un ungher al odăii.

— Nu știu, murmură ea, de-abia auzit. Ani de-arândul am căutat necontenit, mirosind orice urmă, ca un câine de vânătoare. Dar tot dorul meu, toată dragostea mea maternă, n'a dat rod. Poate că e mort de mult! Și asta este, desigur, și punctul pe care se sprijină și frumoasa baroană de Brissac, care a dobândit prin furt documentele cu pricina. Ea știe bine, că nimeni n'o poate porni împotriva ei pe bază legală, dar acuma e vorba de dus o luptă tainică și cu atât mai periculoasă. Știi tu că eu o consider pe baroană drept o tovarășă ascunsă a Măștii-Roșii?

Cu un strigăt înspăimântat, Margot sare în sus.

— Nu, nu, asta e cu neputință, ar fi cel mai grozav lucru ce s'ar putea întâmpla. Leonie este logodnica lui Eberhard și el o va lua de soție.

— Ești atât de sigură că o și iubește, copila mea?

Tânăra femeie își lasă capul în piept.

— Sigură nu sunt, dar știu că femeia aceea are toate mijloacele în mână, pentru a-și îndeplini dorința.

— Vrei să spui că-l poate sili pe conte?

— Da, așa va face!

„Vipera" dă din cap neliniștită.

— Crezi oare că ea îl amenință cu taina pe care o cunoaște? Că-l va nenoroci în cazul când nu-i satisface dorințele?

— De lucrul acesta sunt ferm convinsă, răspunde Margot. Dar mai știu că nu l-a inițiat pe conte în taina, care trebuie să i-l dea legat, în mâini.

— Aha! exclamă pariziana. Acum încep să înțeleg. Femeia aceasta demonică va recurge la toate viclenițile, pentru a-l cuceri pe tânărul conte, pe cale dreaptă. Și odată ce va deveni soția lui și coproprietara milioanelor sale, va avea tot timpul să aștepte, până când vre-un diferend mai de seamă o va face să arunce în fața contelui, taina pe care o deține.

„Vipera" pare că se gândește iarăși.

— Mai avem încă destul timp, spune ea apoi, cu hotărâre. Presupun că Leonie de Brissac nu știe nimic de existența ta actuală?

— Mă ține drept moartă, — ucisă de Masca-Roșie!

— Povestește-mi ceva despre sora ta, Alice, o roagă pariziana. Se spune că ea îl urmează pe diavolul acesta cu chip de om — Masca-Roșie — și ține la dânsul, mai mult decât s'ar crede. El a dispărut, după ce Ochiu-de-Pisică, tatăl tău, a pus mâna pe dânsul, — și Alice i-ar fi ajutat întru-aceasta. Eu sunt informată despre tot ce se petrece. Cel mai grozav lucru este când sângele propriu se întoarce împotriva ta.

Margot privește țintă în fața femeii onervate.

— Sângele propriu? murmură dânsa, — și deodată se simte cuprinsă de o bănuială care va trebui să-i limpezească totul. Atunci Alice ar fi sora mea... nu, nu, asta n'o pot crede încă! Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce se ascunde aici!

Acuma fu rândul „Viperei" să se arunce în genunchi în fața lui Margot, și să-i cuprindă picioarele cu ambele mâini.

— Iartă-mă, copila mea, iartă-mă în numele anilor de suferințe grozave pe cari i-am îndurat! Eu sunt mama ta! Acuma știi ce însemna întâlnirea aceea din grădina tatălui tău. Am venit la Berlin în calitate de agentă secretă în slujba poliției franceze. Am acceptat misiunea de a urmări și — dacă va fi posibil — a pune mâna pe Masca-Roșie,

care se refugiase în capitala Germaniei,—aceasta cu atât mai mult, cu cât nădăjduiam să pot vedea cu prilejul acesta, pe cei doi copii ai mei. Dar Hartenberg — cunoscut în cercurile poliţieneşti sub denumirea de Ochiu-de-Pisică — m'a ajungat fără milă, apoi am fost azvârlită în apă de acela, căruia i-am jurat moartea de mâna călăului.

Gândurile se rotesc într'un vârtej sălbatec în capul bietei Margot. Cu o singură lovitură aflase acuma, ceeace o chinuise şi o frământase atâta vreme: enigma din viaţa tatălui ei. Acuma, firește, tăcutul bărbat — care nu se destăinuise niciodată chiar propriilor săi copii — va avea să îndure cele mai crunte lovituri din viaţa sa. Într'o singură noapte îi fură răpite amândouă fiicele şi făcură dintr'însul un mizantrop înduşmănit faţă de toată lumea. Un singur simţimânt, o singură dorinţă, o nevoie sălbatecă, îi va mai umple sufletul şi-i va da imbold să-şi adune toate puterile, — şi acesta este gândul de a urmări şi a-l distruge pe Mască-Roşie, pentru toate suferinţele ce i le căşunase până acum.

Margot simte în poala ei capul tremurător al sărmanei femei. Aude plânsul înăbuşit al mamei şi fără să ţie seama de toată vina cu care se încărcase această femeie, ea îi cuprinde capul în mâini şi, plângând, o trage spre sine.

— Nu vorbi de iertare, mamă! Mi-am pierdut tatăl şi am găsit-o pe mama, care mi-a apărut de atâtea ori înaintea ochilor, în nopţi fără somn! Acuma ştiu ce însemna dorul acela ascuns, care mă chinuia. Vom rămâne împreună, urmărite amândouă de spectrul nenorocirii. Împreună vom păşi pe drumul viitorului, oricât de întunecat şi plin de piedici ar apare dânsul.

„Vipera" ridică repede capul şi zâmbind printre lacrimi, atrage la pieptu-i pe copila sa, la pieptul în care sălăşluieşte numai dragoste pentru aceşti copii pierduţi şi ură împotriva lui Hector Rammont.

Şi astfel se scurge o bucată de vreme. Cele două femei — mama şi fiica — au să-şi spuie multe. In cele din urmă „Vipera" întrerupe tăcerea:

— Nu mă vei dispreţui pentru-că am intrat în slujba poliţiei secrete franceze. Grozava luptă pentru existenţă m'a silit să fac asta. Am încercat ce nici nu-ţi trece prin minte, dar când într'o dimineaţă de iarnă stăteam tremurând de frig sub un pod, cu mâna întinsă, pentru a căpăta câteva centime, cu cari să-mi astâmpăr foamea, — am simţit ceva revoltându-se în pieptul meu. În aceiaşi seară mi-am oferit serviciile şefului poliţiei secrete,—şi până acum n'a avut ce regreta. Am încheiat cu viaţa şi m'am hazardat în cele mai întunecoase şi pline de primejdii taine ale imensului oraş, — acolo unde se adună pleava societăţii. N'a trecut mult şi mi-am uitat până şi numele şi când sleahta care se ascundea de lumină, vorbea despre „Vipera" — pe care o ura şi de care se temea — în vreme ce eu stăteam printre dânşii şi înjuram laolaltă cu ei pe spioani, — cât de mult mă bucuram în sinea mea!

Eram trimisă la Londra şi Berlin şi în cele mai îndepărtate oraşe, când era vorba a se da de urma vre-unui criminal vestit. Şi nu puţini au fost aceia pe cari am pus mâna! Şi unul singur mi-a scăpat necontenit până acum — după cum a scăpat şi tatălui tău, şi continuă să-i scape mereu, — şi acesta e Masca-Roşie.

Nimeni nu posedă atâtea însuşiri spirituale, nimeni nu posedă atâta curaj şi cutezanţă, ca dânsul. El se joacă cu viaţa sa, ca şi copiii pe stradă cu pietricelele pe cari le ridică de jos, — şi tocmai de-aceea izbândeşte întotdeauna, lucru care-l face să fie invidiat şi temut de cei de-o seamă cu dânsul.

Şi ultima ispravă i-a reuşit. Firesţe, numai cu ajutorul bietei Alice, care pare să fie vrăjită de el, O singură nădejde mi-a mai rămas acum, şi anume: să pot sta de vorbă cât mai curând cu biata răţăcită, şi să-i rup vălul care i s'a pus dinaintea ochilor!

Lipită de mama ei, Margot sta pe divan şi ascultă cu încordare cuvintele acestea ciudate.

— Şi acuma ce e de făcut, mamă? îngăimează ea, cu spaimă.

— Ascultă-mă — răspunde „Vipera" — rămânem deocamdată împreună aici, în Berlin, şi eu voiu veghea cu toată vigilenţa la fiecare pas al tău. Spuneai doar că individul ăla... Hermann Erbach, ţi-a făcut de acum o vizită?

— Aşa e — spune Margot, speriată. I-am dat un cec pentru trei mii de mărci, pe cari i-a şi încasat. De atunci, n'am mai auzit nimic despre dânsul. Dar va reveni şi-şi va spori pretenţiile, şi le va spori necontenit, până nu voiu mai putea să i le îndeplinesc.

Un zâmbet pluteşte în jurul buzelor „Viperei".

— Lasă asta în seama mea, copila mamii, răspunde dânsa. Deoarece îl cunosc pe musiul acesta şi ştiu cu cine am de-a-face, nu mă tem de el. E drept, trebuie să evităm un scandal public, dar cred că atât de deştept va fi şi el-însuşi. Şi-o fi spunând el că prin asta va strica toată afacerea. Un lucru mai trebuie să ştiu: ce gândeşti tu despre tânărul baron de Bergen? El pare să fie un om nobil, după cum am observat din purtarea sa, cu prilejul întâmplării din noaptea aceea grozavă, când m'a condus acasă în trăsura sa.

— E într'adevăr un om nobil, mamă, dar cu toate acestea nu pot răspunde iubirii sale, pe care mi-a dovedit-o în toate situaţiile primejdioase prin cari am trecut.

— Îl mai iubeşti încă pe Eberhard de Hohenegge?

— Da, mamă, şi nimic în lume nu-mi poate smulge iubirea aceasta din inimă! răspunse cu hotărâre tânăra femeie.

Mama clatină capul cu îngrijorare:

— Asta-i rău, sărmană copilă; bănuiesc că vor mai fi de dus lupte grele, cari îşi vor avea obârşia şi de partea cealaltă. Baronul de Bergen cunoaşte o parte din taina ta, şi chiar dacă ţi-a făgăduit tăcerea, mai e, totuşi, un altul care o ştie.

— Niciodată nu mă va trăda, mamă, de asta sunt convinsă, spune Margot.

In clipa aceasta se aud bătăi în uşă şi imediat intră în odaie bătrânul servitor.

— Scuzaţi vă rog, stimată doamnă, — spuse el cu vocea înceată — scrisoarea aceasta urgentă a sosit tocmai acuma şi am crezut că fac bine predându-v'o imediat.

Spunând acestea, întinde o scrisoare tinerei femei.

După ce părăsi odaia, mama şi fiica se uită una la alta, cu uimire.

— Ce să însemneze asta? murmură Margot. Am o presimţire că scrisoarea aceasta ne aduce o nouă nenorocire.

— Cunoşti scrisul? întreabă „Vipera".

Margot dă din cap:

— Imi face impresia că l-am mai văzut cândva, dar nu sunt sigură.

— Vrei s'o deschid eu? întreabă coalaltă.

Fără să răspundă, Margot îi întinde plicul şi poliţista îl deschide cu mâna hotărâtă, scoţând dintr'însul o foaie de hârtie. Tot atât de liniştită citeşte conţinutul:

„Prea stimată doamnă!

„ Ştiţi, desigur, ce dorinţe, nădejdi şi sentimente amicale am faţă de dv. In noaptea trecută am trăit o întâmplare ciudată şi mă simt dator să vă previu a vă feri de omul acela, pe care l-am întâlnit nu de mult în salonul dv. Ştiţi când — îndată după înmormântare. Spunea atunci că are de rezolvat cu dv. unele afaceri neplăcute, şi eu l-am crezut, deşi individul mi-a părut suspect în cel mai înalt grad.

„Intâmplarea a făcut să fiu noaptea trecută într'un local elegant şi fără să vreau mi-a fost dat să aud dela o masă vecină, apropouri şi insulte la adresa unei tinere doamne. Glasul îmi era cunoscut şi când a început să se întreacă cu gluma, nu m'a răbdat inima şi am intervenit. L-am silit pe individul în chestie să vorbească. S'a produs scandal. Urmarea a fost că omul acesta — care poartă azi haine elegante, şi se afla în tovărăşia unor elemente du-

bioase și în stare de ebrietate — a ridicat împotriva dv. acuzațiuni murdare, pe cari nu le pot repeta.

„Orice ar fi fost pentru dv. ticălosul acesta, și chiar dacă se află în posesia unuia din secretele dv. cu care vă martirizează și probabil caută să vă stoarcă bani, — vă rog din tot sufletul: destănuiți-vă mie! Creadă lumea despre dv. ce-o vrea, arunce ticălosul acesta oricât o pofti cu noroi asupra dv., — pentru mine nu contează, căci eu știu doar că viața mea vă aparține și fiecare bătaie a inimii mele e pentru d-voastră.

„Comunicați-mi, vă rog, urgent dacă-mi îngăduiți să vă vizitez.

„Cu întredințarea celei mai calde simpatii,

Erwin de Bergen"

„Vipera" citise scrisoarea cu glas limpede, nuanțând fiecare cuvânt.

— Catastrofa se apropie pentru m'ne! exclamă Margot și privirile i se îndreptară implorătoare spre mama ei.

— Te rog, copila mea, păstrează-ți sângele rece! De zeci de ori până acuma, mi s'a întâmplat ca pământul să mi se clatine sub picioare, și cu toate acestea, curajul și stăpânirea de sine m'au salvat.

— Dar ce e de făcut acuma, când omul acesta mizerabil și-a dat drumul gurii?

— Nu știm încă, ce anume a spus. Dar ori-cum o fi, eu voiu pune un om pe urmele lui, care să nu-l părăsească zi și noapte și să puie mâna pe el imediat ce va cuteza să continue atacul.

— La cine te gândești, mamă?

— La d-rul Bertrand. El este ajutorul meu secret, deși posedă, într'adevăr, titlul de doctor. Noi amândouă însă, Margot, trebuie să ne hotărâm a pleca de aici. Nervii tăi au nevoie de asta și poate că astfel ne sustragem pentru câtva timp urmăririlor dușmanilor tăi ascunși, în rândul cărora intră, desigur, și Leonie de Brissac.

— Dar încotro să plecăm, mamă?

— Spre Sud, răspunde „Vipera". Acuma am relaţiuni de seamă. Îngăduie mamei tale să lucreze pentru tine şi să-ţi făurească viitorul.

Margot îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Şi trebuie să-l părăsesc într'adevăr pe Eberhard de Hohenegge? Să nu-l mai văd niciodată?

— Sărmană Margot — răspunde „Vipera" — deocamdată nu-ţi pot da nicio mângâiere în privinţa aceasta. Când vom poseda documentele în chestie, atunci... atunci... poate va înflori şi pentru tine o mică speranţă. Dar voiu fi lămurită în curând şi asupra locului unde se găsesc ele.

CAP. 56

Un salvator la nevoie

Limbi de foc se înalţă deasupra colibei dărăpănate a lui Max şerparul. Acoperişul se prăbuşise de acum în parte şi jerbe de foc se înalţă spre cer, în ceasurile acestea ale înserării.

Indărătul copacilor ce se zăresc în depărtare, dispare silueta baroanei Leonie de Brissac. Glontele care fusese slobozit în semi-întunericul pădurii, n'o nimerise.

De abia dispăruse, şi din tufişul care se află în apropierea pădurii, se iveşte un bărbat, a cărui înfăţişare nu prea inspiră încredere. Hainele de pe dânsul sunt zdrenţuite. Pe capul cu păr cărunt şi vâlvoiu, poartă o pălărie de culoare nedefinită. În mână ţine o armă de vânătoare artistic lucrată.

Ochii lui pătrunzători privesc în spre locul unde mai putuse fi văzută baroana până mai adineauri. Pumnul i se încleştează şi întinde mâna ameninţător în urma ei.

— Aici nu e lucru curat! mormăie dânsul. Acolo unde e amestecată o femeie, e şi dracul la mij. loc! Imi pare rău că nu i-am făcut de petrecanie cameristei. Am auzit doar o împuşcătură colo jos în pădurice şi asta nu putea să fie decât tot opera ei.

N'ar fi păcat ca vechiul meu tovarăș de chef, Max șerparul, să fie mistuit de flacări?

Din câțiva pași ajunse la intrarea colibei. Încercarea lui de a pătrunde pe aici, dădu greș. Focul ardea cu atâta furie în partea aceasta, încât ar fi fost curată nebunie să încerce a-l înfrunta.

Individul aleargă spre celălalt colț și încearcă să pătrundă în colibă pe acolo. Își atârnă arma de o ramură și fără să-i pese de căldura focului, smulge câteva din scândurile arzânde. O boare rece de vânt trece prin luminiș, suflă în flacări, și împrăștie fumul.

Individul a pătruns de-acum în gaura pe care o făcuse în colibă. Are o presimțire că înăuntru se petrece ceva îngrozitor și probabil că va izbuti să salveze o viață omenească.

Acoperindu-și fața cu pălăria, ca să nu fie înăbușit de fum, el începe să străbată gangul îngust, care rămăsese încă în picioare, în parte.

Deodată, îl izbește în ochi o lumină roșie, orbitoare; cu un strigăt înăbușit, se dă înapoi. În fața sa aparo făptură, în măsură să înspăimânte pe cel mai curajos om.

E Max șerparul! Sta acolo, cu o mână cramponată de o bârnă, cu cealaltă apăsându-și pieptul, jumătate îngenunchiat, jumătate culcat. Părul îi este răvășit pe fața schimonosită în chip îngrozitor. Gura i se deschide și din gâtlejul nenorocitului pornește un țipăt înăbușit. Ochii lui nu văd pe salvatorul care se apropiase; numai spaima grozavă de a arde de viu, i-a dat tăria să se târască până la ieșirea din colibă, deși era rănit.

Necunoscutul nu stă mult pe gânduri ci se pune pe lucru, folosindu-se de amândouă mâinile. Dacă nu vrea să fie îngropat sub dărâmături, împreună cu Max șerparul, atunci trebuie să procedeze repede.

Fără să ție seamă de gemetele rănitului, îl târăște pe acesta pe același drum pe care venise cu puțin mai înainte. Iese în aer liber și în clipa când ajunge la primul copac, ultimul rest al acoperișului se prăbușește cu zgomot asurzitor.

Priveliștea e înfiorătoare. Flăcările se încolăcesc

ca șerpii și copacii din jur au luat foc și dânșii, trosnind sinistru.

Bătrânul întinse în iarbă pe Max șerparul și se pregătește să-i examineze rana. Se pricepe în astfel de treburi, căci un braconier bătrân ca dânsul trebuie să fie pregătit la toate. Nu durează mult și a dat de rană. E la spate și e lesne de dedus că e datorită unei încercări de asasinat.

Într'acestea, Max își pierduse cunoștința cu desăvârșire. Zace la pământ și pare mort. Bătrânul braconier îi ia pușca, și-o atârnă în spate și rămâne pe gânduri o clipă.

Privește spre cer, care se întunecă din ce în ce mai mult în depărtare, pe câtă vreme aci e luminat de reflexul roșu al focului mistuitor.

— De vreo pradă, ceva, nu mai poate fi vorba azi, murmură dânsul. — Asta e sfânt! Dar cine știe dacă nu voiu câștiga mai mult de pe urma tainei care mi-a picat aici în mână, în chip atât de neașteptat!

Ridică pe brațele-i puternice trupul lui Max și pășește cu dânsul prin pădurice. În spatele său amuțește trosnetul colibei în flacări. În jur se face din ce în ce mai întuneric, dar Xaver Birk își cunoaște drumurile, pe cari nu odată le-a străbătut.

În răstimpuri își lasă jos povara și se odihnește puțintel. Și după două ceasuri încheiate ajunge în apropierea unui sat, așezat într'o vâlcea.

De pe înălțimea unde se află, zărește turnulețul bisericii și acoperișurile căsuțelor țărănești, îmbăiate în lumina lunii. Dar braconierul nostru se îndreaptă spre partea opusă și după alt sfert de ceas de drum, străbătuse un defileu, în jurul căruia se înalță o casă clădită din piatră. Prin ferestruica acesteia, răzbate o rază de lumină.

Xaver Birk ajunge repede la ușă și lovește cu piciorul într'însa. Cât cuprinzi cu ochiul, casa aceasta pare să fie singura locuință omenească. Poate că fusese clădită cu umuliți ani înainte, de lucrătorii unei cariere de piatră din apropiere. Mai târziu rămăsese în părăsire și bătrânul Xaver Birk își gă-

sea adăpost într'însa, de câte ori scăpa din închisoare.

O dovadă că nu locuia singur în casa aceasta era faptul că bătuse în uşă. În clipa următoare se auzi un glas din interior:

— Tu eşti, tată?

— Deschide! porunci el, scurt.

Uşa se deschide şi în pragul ei apare o fată tânără, un copil încă, de-abia de şaptesprezece ani. E Ana, fiica braconierului.

Numai de câteva zile ea conduce din nou gospodăria sărăcăcioasă a tatălui, căci atunci când el stă în închisoare, dânsa trebuie să-şi câştige existenţa pe la casele ţăranilor din împrejurimi.

Tânăra fată ţine în mână o lumânare aprinsă. Pe figura ei frumoasă trece o umbră de spaimă când zăreşte o făptură neînsufleţită pe braţele tatălui ei. Îşi duce mâna la piept şi, fără voie, exclamă:

— Tată, nu cumva ai împuşcat vreun pădurar şi-l aduci acuma în casă?

Bătrânul izbucneşte într'un râs răguşit.

— Atât de prost n'oiu fi doar eu, Ana, răspunde el, apoi. Dacă vreunul dintr'ăia îmi vine dinaintea puștii și trebuie să trag eu întâi, atunci fii sigură că-l las să rămâie acolo unde a căzut. Dar ăsta de aici e un prieten bun, pe care l-am scăpat de a fi ars de viu. De n'aș fi fost eu, s'ar fi prăjit acuma pe cinste!..

Pășește apoi în casă și o urmează pe fiică-sa care o luase înainte, cu lumânarea în mână. Îl așează pe omul neînsuflețit pe un culcuș de frunziș și-i poruncește Anei s'aducă și pansamente. Pentru pansarea unei răni erau întotdeauna cele trebuincoare în casă la el.

După ce mai examină înc'odată rana provocată de glonte și o pansă cu grijă, se ridică de jos cu chipul întunecat și clătină capul.

— Nu știu dacă va scăpa cu viață! mormăie dânsul. După cât se pare, un glonte de revolver, care l-a nimerit pe la spate. De-aș ști cel puțin unde s'a înfipt glontele!

Fata rămăsese în genunchi lângă nenorocitul Max șerparul. În ochii ei albaștri de copil lucesc lacrimi. Cu o expresie de teamă, nestăpânită privește țintă la chipul rănițului din fața ei.

Îl cunoaște bine! Când nimeni nu vroia să danseze cu dânsa — fiica unui hoț de codru, disprețuit de toată lumea — Max șerparul nu se sinchisea de ce vorbea lumea și o invita la dans. Firește că el nu bănuia că prin aceasta se furișase în inima fetei, care începuse să resimtă pentru dânsul un sentiment foarte apropiat de cel al dragostei. Acuma dânsul stă în fața ei ca un mort, și tatăi ei — care, firește, nu-și pierde curajul atât de repede — dă din cap din ce în ce mai întunecat, cași când l-ar fi socotit pierdut de-acum pe Max șerparul.

— Crezi că va muri? întreabă ea, încetișor, și ridică privirea spre bătrân.

Acesta își puse pușca la loc sigur și acuma se întoarce din nou spre omul neînsuflețit.

— Cine poate ști? spune el într'o doară, nedesiipindu-și privirea de la aceal pe care-l salvase,

Cu toate astea, se întâmplă uneori ca vre-unul să scape, chiar atunci când e de-acum cu amândouă picioarele în groapă.

— N'ar fi bine să chemăm doctorul? întreabă Ana, cu teamă.

Dar Xaver Birk nici nu vrea să știe de așa ceva.

— Dacă trebuie să moară, va muri și fără doctor, n'avea grijă! răspunde el, cu un umor deplasat. Ceeace știe un șarlatan dintr'ăia, știu și eu! Deocamdată s'așteptăm, poate că-și revine în fire și putem afla de la dânsul vre-un amănunt asupra ciudatei întâmplări.

In vreme ce Ana pune mereu la compresse pe fruntea rănitului și-i freacă tâmplele cu oțet, braconierul stă pe scaun în fața ferestrei și privește gânditor în noapte.

Atât de prost nu e dânsul, ca să nu pricepă că femeia aceea pe care o zărise, dar pe care nu putuse s'o recunoască, din păcate, — avea vre-o socoteală cu Max, și că tot dânsa a tras glonțele care-l rănise pe acesta. Una din sat nu era — asta era sigur — și faptul că recurse la crimă, era o dovadă că între cei doi exista ceva foarte important.

Bătrânul fierbe de nerăbdare să vadă pe Max venindu-și în fire. Când, însă, își dădu seama că va trebui să aștepte prea mult, se îndreaptă din nou spre dânsul și o trimite pe fată afară, să aducă apă proaspătă de la izvor.

De-abia părăsise coliba tânăra, și Xaver începe să scotocească buzunarele rănitului. Mâna sa găsește repede banii și în ochii săi se aprinde o lucire de lăcomie. Tot atât de repede precum le-a scos din buzunarele tânărului, le strecoară în

Cereți mâine numărul 42 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

ale lui proprii, și când Ana se reînfoarce cu apă proaspătă nu există nici-un indiciu că braconierul a devenit posesorul unei mici averi.

Așa-dar, expedițiа din noaptea aceasta n'a fost chiar atât de puțin rentabilă!

După vreun ceas Max își revine în fire, încetișor. Ochii i se deschid și privesc țintă în tavan. Apoi buzele i se mișcă, lăsând să se audă murmure nedeslușite. Un tremur îi agită fața și trupul său caută să se ridice, de parc'ar vrea să se năpustească asupra cuiva. Cu un geamăt înăbușit, recade, însă, pe culcușul de frunze.

Privirile lui întâlnirâ acuma fața Anei, care se apleacă peste el.

— Ți-e mai bine, Max? șoptește dânsa.

— Dar unde sunt? murmură, de-abia auzit, nenorocitul.

— La tatăl meu, Xaver Birk, răspunde fata. Dânsul te-a găsit în coliba ta care luase foc și te-a salvat, aducându-te apoi aici. Te afli acum în siguranță și la adăpost și nu trebuie să te temi de nimeni.

Rănitul pare că-și reamintește de-odată, ce s'a petrecut cu dânsul.

— Unde e dânsa, bestia aceea? Lăsați-mă să ies de-aici, trebuie s'o gătui cu mâinile mele! M'a împușcat pe la spate, pentru ca să-mi fure taina. Dar a fost degeaba, căci n'a găsit nimic

Un râs înăbușit, sinistru, scapă de pe buzele sale, dar încetează imediat.

Xaver Birk o împinge la o parte pe fiică-sa și se lasă în genunchi lângă culcușul rănitului.

— Slavă Domnului că ți-ai revenit, Max! spune el, cu glas răgușit. Ana ți-a spus de-acum în ce fel te-am adus aici. Viața ta era în mare primejdie! Încă un minut de mai întârziam și te-ai fi pârjolit ca un purcel. Sunt încredințat, însă, că vei face temperatură mare și Domnul știe dacă vei scăpa cu bine! Dacă ai să-mi dai vre-o însărcinare... vreau să spun dacă vrei să-ți aduc ceva

sau să îndeplinesc vre-o misiune... ai face bine s'o faci chiar acuma.

Rănitul privește câteva clipe în fața răvășită a braconierului, apoi murmură:

— Îți mulțumesc, Birk! Vei avea mult de furcă cu mine, dar fii pe pace, căci nu-ți va fi munca degeaba. In buzunarele mele găsești bani. Dacă va trebui, aduceți un doctor și tot ce mai e nevoie. Nu te gândi să faci economie! Când se vor isprăvi aceștia, cred că voiu fi de-acum restabilit într'atâta, încât să pot pleca s'aduc alții.

— Și altceva nu ai să-mi mai încredințezi? întrebă bătrânul, privindu-l cercetător pe rănit.

— Nu... nimic! răspunse acesta și în clipa următoare își pierdu iar cunoștința.

De-abia în după-amiaza zilei următoare, el deschide din nou ochii. Își aduce aminte de cele petrecute. Ceva pare să-l stea la inimă.

— Ei, Birk! exclamă el, cu glas răgușit. Vino mai aproape, nu pot să vorbesc atât de tare. Fă în așa fel ca să trec drept mort, spune lucrul ăsta fiecăruia și nu aduce nici-un doctor. Voiu scăpa eu și-așa!

— Cum vrei! răspunde braconierul.

In zilele următoare, Max zace în delir. Urmând indicațiile tatălui ei, Ana culege din pădure ierburi de leac și prepară cu acestea un ceai.

Criza se apropie tot mai mult. După cât se vede, nici plămânul, nici vre-un alt organ important nu este atins. Numai o puternică emoragie internă pare să se fi produs. Unde se află giontele, nu se poate ști, dar dacă nu produce vre-o altă complicație, poate rămâne acolo.

Într'o noapte, când trebuia să se producă momentul hotărâtor în starea bolnavului, tânăra fată îngenunchiază din nou la culcușul din ungherul odăii.

Bătrânul Birk se plimbă încolo și încoace prin încăpere, cu mâinile la spate. Din când în când aruncă o privire cercetătoare spre locul unde Max șerparul se zvârcolește ca un șearpe, rostind cuvinte neînțelese.

Cel puțin de s'ar putea deduce ceva din blestemele pline de ură și exclamațiile de furie pe cari le scoate! Dar din ceeace auzise până acum Xaver Birk, nu poate scoate mare lucru. In primul rând tot nu știe încă, cine a fost persoana care l-a atacat pe Max șerparul în coliba lui. La baroana din castelul Hohenegge firește că nici n'ar fi putut să se gândească, căci, dat fiind faptul că ieșise de-abia de scurtă vreme din temniță, nici n'o cunoaște pe Leonie de Brissac.

Ana reînoiește necontenit compresele reci. Neliniștea ei nu mai cunoaște margini. Dar nici-o lacrimă nu-i umezește ochii. Știe doar că plânsul nu va ajuta nimic. Cu banii pe cari îi luase tatăl din buzunarul rănitului, ea cumpără dintr'un sat vecin tot ce-i spusese bătrânul. Și deoarece Birk se pricepea la tratamentul rănilor, nu lipsea nimic în colibă.

Afară e noapte liniștită, limpede. În coroanele copacilor freamătă vântul și din când în când vre-o pasăre scoate un țipăt întârziat. Susurul izvorului care curge prin apropierea casei, se aude până înăuntru la ei și bolnavul tresaltă necontenit, în vreme ce ochii săi sunt plini de ură sălbatecă.

— Vreau s'o am în mâinile mele! scrâșnește el, pentru a o suta oară. Imi va plăti dânsa fapta asta!

Incetul cu încetul temperatura pare să scadă și Max cade obosit în culcușul său.

Atât Xaver Birk cât și tânăra fată nu s'au culcat în noaptea asta. Amândoi știau că dimineața va aduce cu sine hotărârea destinului.

Prin fereastra colibei pătrunde acuma cea dintâi rază de soare, și Ana deschide geamul. Ciripitul vesel al păsărelelor pătrunde în odaie. O adiere proaspătă de vânt colorează obrajii palizi ai frumoasei fete.

Xaver Birk stă în fața culcușului rănitului.

— Cum crezi, tată, a scăpat? întreabă Ana cu o intonație de teamă și nădejde în glas.

Braconierul ridică capul.

— Da, răspunde el, cu voce hotărâtă. Pe asta

l'am scăpat a doua oară de la moarte. Pentru cei de afară, el este mort, carbonizat sub dărâmăturile colibei din pădure. Când își va reveni în fire, va putea hotărî el-însuși, ce trebuie să se întâmple. Părerea mea, însă, Ano, este că zilele negre s'au sfârșit pentru noi.

CAPITOLUL 57

Domnul profesor

Intr'un compartiment de clasa întâia al expresului de Paris, doi domni stau de vorbă cu însufleţire.

Unul dintr'înșii e îmbrăcat cu eleganță exagerată, poartă un cioc după moda franceză și sub genele-i stufoase scânteiază doi ochi vioi. Călătorul pare un om de lume în adevărratul înțeles al cuvântului și mânile-i fine, împodobite cu două diamante de preț, mărturisesc de la prima privire că nu face parte dintr'aceia cari își câștigă existența prin muncă. Tovarășul din fața sa e, după toate aparențele, ceva mai tânăr, și îmbrăcat ca un „dandy", deși caută, din când în când, să-și dea aere de noblețe. Privirile sale au o expresie blândă.

După cât se pare, cei doi domni s'au întâlnit întâmplător la plecarea din W. Tânărul cu ochii blânzi nu e nimeni altul decât nepotul șefului Siguranței. Se numește Georges Vallieres și se află într'o călătorie de studii, pentru a face cunoștință cu organizația polițienească din Germania. In afară de blândețe, Georges Vallieres mai posedă încă o însușire, care nu prea este recomandabilă pentru calitatea sa de asistent al șefului siguranței pariziene. E puțin cam vorbăreț din fire și nu prea poate păstra taine. Poate că acesta era și motivul pentru care unchiul său îl trimisese în călătorie de studii, ca să se întoarcă ceva mai cuminţit acasă.

In hotelul în care locuiă la W., făcuse cunoștința cu actualul său tovarăș de călătorie.

Față de acest bărbat distins nu socotea necesar să păstreze secretul asupra misiunii sale, cu atât

mai mult, cu cât se afla acuma în drum spre casă.

Domnul cu ciocul castaniu și cu ochii vioi, se intitulează profesor Ehrenbreit, doctor în chirurgie. El comunică d-lui Vallieres că pleacă la Paris, să participe la congresul internațional al medicilor. Și e dela sine înțeles că cei doi s'au hotărât să facă drumul împreună și acuma stau unul în fața altuia în compartimentul de clasa întâia, al trenului care-i duce spre capitala lumii.

Georges Vallieres este încântat în cel mai înalt grad de noua lui cunoștință și-i roagă în repetate rânduri pe profesor să-l onoreze pe dânsul și pe unchiul său — șeful siguranței pariziene — cu vizita sa, de îndată ce timpul atât de prețios îi va îngădui.

Profesorul făgăduiește, zâmbind cu mulțumire:

— Fiți sigur, Monsieur, că voiu veni și veți avea plăcere de pe urma mea.

Vallieres îl chestionează pe profesor dacă cunoaște Parisul în amănunțime și i se oferă drept călăuză, într'un caz eventual.

Celălalt acceptă cu mulțumire și invitația aceasta. Fără să-și dea seama aproape, în toiul discuției nepotul temutului șef al poliției din Paris povestește în amănunțime tot ce i s'a întâmplat în decursul voiajului său de studii și pentruce se întoarce atât de grabnic acasă.

— Gândiți-vă — spune el, zâmbind — de-odată i se năzare directorului Băncii Franței — în ale cărei pivnițe subterane stau îngrămădite multe milioane — că siguranța Băncii cam lasă de dorit. Dispune atunci ca un funcționar de încredere al institutiei să examineze cu deamănuntul fiecare ungher al întinsului teren. Deși în bolta subpământeană stau de pază, zi și noapte, un număr impozant de oameni, prevăzătorului domn director nu-i este de-ajuns. Și atunci unchiul meu mi-a încredințat telegrafic, misiunea să mă ocup de chestia aceasta. Și astfel se face că mi-am întrerupt voiajul de studii și mă înapoiez acuma la Paris.

Profesorul pare foarte interesat să afle cum e amenajată Banca Franței. Deasemeni, caută să afle

cât mai multe asupra persoanei directorului marei instituții, ajunge să vorbească despre familia lui și relațiile-i sociale, și convorbirea devine din ce în ce mai însuflețită.

— Nu cumva ai putea crede, Monsieur Vallieres, că ar putea exista un om înzestrat cu un curaj atât de nebun, încât să încerce a face o vizită în tezaurul subteran al Băncii Franței? întreabă profesorul.

— Eu mai puțin ca oricare altul, răspunde parizianul, râzând. Ala ar trebui să fie un individ care stă în legătură cu diavolul însuși, — de pildă Masca-Roșie. Desigur că a-ți auzit de-acum despre acest celebru criminal internațional?

— Firește, răspunde profesorul. Dacă nu mă 'nșel, cu puțin înainte de plecarea noastră din W. se vorbea că omul acesta a făcut să sară în aer un tren, în care se afla și dânsul, cu singurul scop de a se putea face nevăzut în momentul catastrofei. O chestie care nu prea e lămurită încă, deoarece nu se știe cum a putut aduce la îndeplinire isprava aceasta, misteriosul personaj.

— Foarte adevărat, aprobă Vallieres. M'așî fi ocupat și eu mai amănunțit cu chestia asta, dacă n'aș fi primit telegrama unchiului meu, prin care sunt rechemat la Paris. Cum spuneam, unui singur om i-ar putea da în gând să încerce jefuirea primului nostru institut de credit, — și acest om este Demonul roșu. Dar sunt ferm convins că și el va renunța la planul acesta, deoarece știe prea bine că și-ar lăsa capul zălog.

In clipa aceasta se aude fluieratul locomotivei.

— Avem cinci minute oprire, spune francezul către profesor, care se ridică în grabă.

— Vreau să expediez o telegramă unui prieten din Paris, care mă va aștepta la gară, spune el și părăsește compartimentul.

Telegrama pe care o expedia avea un cuprins cam nelămurit:

„Annatol Dupreds, rue St. Martin 23, V. sosește ora 9.20, Express gara centrală. Semn lalea roșie. Vizitiul să plece imediat locul știut!"

Când profesorul neamț se reîntoarse în compartimentul său, îl găsi pe tovarășul de călătorie mâncând un sandviș, care-i fusese adus din restaurantul gării.

— Ți-ai făcut treburile, scumpe domnule profesor? întrebă parizianul.

Acesta dădu din cap afirmativ și imediat trenul se puse în mișcare.

Spre seară, când soarele apusese de-acum, expressul trecu în goană prin ultima stație înainte de Paris. El își încetinește mersul și, în cele din urmă, intră pufăind, sub hala gării centrale.

— Ești așteptat, Monsieur Vallieres? întreabă profesorul, în momentul când coboară.

— Posibil, răspunde celălalt. De-altfel, sunt destule mașini afară.

Cu valizele în mână, cei doi bărbați se îndreaptă spre ieșire, laolaltă cu ceilalți călători. In piața imensă din fața gării, inundată de lumină electrică, stau înșirate vehicule luxoase.

Profesorul neamț stă pe una din treptele mo-

numentalei scări de la intrarea gării și scoate în clipa aceasta o batistă albă din buzunar — ca din întâmplare — o agită câteva clipe pe dinaintea ochilor, apoi o vâră la loc. Nimeni n'ar putea bănui ceva în acest gest inofensiv, cu atât mai puțin Monsieur Vallieres.

Una din trăsurile luxoase, care stă ceva mai la o parte, se pune imediat în mișcare, apropiându-se de intrarea gării.

Vizitiul, într'o livrea elegantă, își scoate, cu politețe, pălăria în fața nepotului șefului siguranței.

— Pardon, spune dânsul, fixându-se în calea francezului, — dacă nu mă 'nșel, am onoarea cu Monsieur Vallieres?

Tânărul parizian privește surprins; nu-și amintește de figura vizitiului elegant îmbrăcat.

— Cine ești d-ta? întreabă el scurt, și parecum bănuitor.

— Sunt de curând în serviciul unchiului dv., șeful poliției pariziene, răspunde vizitiul. Înainte vreme eram în slujba căpitanului Morreau și acolo v'am văzut adesea. Domnul director m'a trimis încoace cu trăsura și mi-a ordonat să fiu cât se poate de atent, și deoarece vă cunosc dinainte, sunt fericit că vă găsesc.

Chestia părea să fie foarte simplă.

In clipa aceasta profesorul neamț se retrage cu un pas și-și scoate pălăria.

— Deci, la revedere, pe curând, Monsieur Vallieres, spune dânsul și cei doi bărbați își strâng mâinile.

— Nu vrei să vii cu mine? Mai putem sta de vorbă puțin, spune tânărul francez, cu amabilitate.

— Îți mulțumesc — răspunde profesorul — dar văd colo pe prietenul meu care mă așteaptă.

— Atunci la revedere!

Cu aceste cuvinte francezul se urcă vioiu în trăsură și vizitiul galonat sare pe capră. De-acolo, aruncă o privire plină de înțeles în spre profesor, și acesta dă din cap scurt și energic. Apoi trăsura o pornește pe asfaltul lucios.

Neamțul nostru privește o clipă după dânsa și un zâmbet de triumf îi flutură pe buze.

— Guraliv om! șoptește dânsul. Dac'am avea de-aface numai cu idioți dintr'ăștia, atunci n'am mai avea nevoie să 'ncercăm o lovitură mai mare. Ehei, domnule Vallieres, în curând vei mai auzi de mine!

Se 'ndreaptă apoi spre una din trăsurile ce staționau acolo, dă vizitiului o adresă și-i spune să mâie repede.

Trăsura în care se urcase Monsieur Vallieres, gonește prin o mulțime de străzi. Firește că tânărul francez cunoaște foarte bine locuința unchiului său și presupune că acolo îl va duce vizitiul.

De-abia după câtva timp privește prin fereastră în străzile luminate, căci până atunci era adâncit în amintirea simpaticului său tovarăș de călătorie. Spre nespusa lui uimire, observă că trăsura o apucase pe străzi cari îi erau aproape necunoscute. Felinarele devin din ce în ce mai rare și în fața lui apare un cartier de vile.

Tocmai vroia să facă semn vizitiului să oprească, pentru a-l întreba încotro are de gând să-l ducă, — când acesta oprește din proprie inițiativă și portiera e deschisă. Cu pălăria în mână, galonatul stă în fața sa:

— Am ajuns, Monsieur, spune el, politicos.

— Cred că te 'nșeli! răspunde tânărul francez, punând un picior pe scară. Unde m'ai adus?

— Vă rog să mă scuzați, răspunde vizitiul. Domnul, unchiul dv. a cumpărat acum două săptămâni vila aceasta și vă roagă să descindeți aici. De îndată ce va fi liber, va veni și dânsul. Până atunci, veți găsi aici tot ce necesitați.

Georges Vallieres clătină capul, fără voie. Toate astea îi miroseau cam ciudat, dar motive de bănuială nu avea. Așa că se hotărî să meargă spre poarta vilei, în vreme ce vizitiul apăsă pe un buton, — probabil pentru a chema vre-un servitor.

In curând se auziră pași apropiându-se, și un

lacheu galonat își făcu apariția, ținând în mână un felinar aprins. El deschise poarta mare și vizitiul, care între timp se urcase înapoi pe capră, își conduce caii spre intrare.

Vallieres se hotărăște să facă pe jos drumul până la vilă. Propunerea vizitiului de a se urca din nou în trăsură, este respinsă. La vre-o cursă întinsă, nu se gândește, e drept, dar e bine întotdeauna să fii cu băgare de seamă, în special când ești nepotul șefului poliției din Paris.

— La valiza aceasta! se adresează el, scurt, către lacheu, care păsește alături de dânsul.

O ia dealungul unei alei, apoi se zărește o clădire în formă de vilă, în care câteva ferestre sunt luminate. Prea demnă de încredere nu pare casa aceasta.

Georges Vallieres își pipăie revolverul din buzunarul pardesiului, căci conform unui vechiu obiceiu, nu se desparte nici-odată de dânsul. In felul acesta e aproape sigur că nu i se poate întâmpla nimic.

Cu multă atențiune observă pe lacheul care, cu felinarul în mână, urcă scările înaintea lui. Dar omul are o înfățișare cu totul nevinovată.

Ușa se deschide ca la comandă și tânărul francez intră în vestibulul, luminat slab.

In clipa aceasta bănuiala își face loc într'însul. Nu prea s'arată ca unchiul său să fi pregătit vila aceasta pentru primirea sa. Cel mai nimerit lucru ar fi să renunțe a merge mai departe și să plece direct la prefectura poliției.

Dar nu-și poate aduce la îndeplinire hotărârea, căci în clipa când se întoarce, cineva îl lovește în cap — pe la spate — cu atâta putere, încât se prăbușește fără a scoate un geamăt măcar. Și autorul acestei lovituri nu fusese nimeni altul decât lacheul care-l condusese, cu felinarul în mână.

Acuma, individul pune lumina deoparte, ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat, și se apleacă asupra trupului lungit la pământ.

— Așa-dar, am avut noroc și de data aceasta!

spune, el, cu un zâmbet satisfăcut. Nădăjduiesc că şeful va fi mulţumit.

Personajul acesta este vechea noastră cunoştinţă, Joe, omul de încredere al Măştii-Roşii, imediat după atentatul izbutit din gara W., el fusese trimis la Paris, unde stăpânul său poseda destule ascunzători, pentru a fi la adăpost în timpul cercetărilor poliţiei.

Şi Alice se află în oraşul de pe malurile Senei, şi chiar în apartamentul de sus al vilei misterioase. Numai Hector Rammont socoate nimerit să mai aştepte câteva zile şi apoi să părăsească W., travestit.

În scopul acesta închiriase un apartament în primul hotel din oraş, înscriindu-se sub numele de „Profesor Ehrenbreit" şi dat fiind faptul că mirosul său fin îl pusese pe urmele asistentului poliţienesc Vallieres, nu-i vine deloc greu, cu iscusinţa sa, să se apropie de tânărul parizian.

Joe îşi dă seama că lovitura cu care-l doborâse pe Vallieres, îl va lăsa pe acesta în nesimţire cel puţin un sfert de oră.

Telegrama expediată în drum de omul cu masca roşie, o înţelesese cât se poate de bine; cu atât mai mult, cu cât încă pe când se aflau la W., Rammont îi dăduse unele indicaţii asupra acestui Vallieres.

Uşa dinspre parc se deschide şi vizitiul îşi face apariţia. Un zâmbet satisfăcut îi lăţeşte gura.

— Aha! păpuşica a fost dată gata! exclamă el şi se ţine de burtă de râs.

Joe îi porunceşte să se potolească.

— Uiţi că trebuie să fim atenţi! Sus în apartamentul ei se află stăpâna şi dacă află ceva de întâmplarea de aci, ne-am putea expune la neplăceri cu dânsa.

Vizitiul mormăie ceva neînţeles. Joe arată cu mâna spre trupul nemişcat al tânărului.

— Pune şi tu mâna! porunceşte el. Trebuie să-l ducem în odaia pe care a pregătit-o şeful pentru el.

Fără să spuie un cuvânt, vizitiul îl apucă pe francez de braţe în vreme ce Joe îl ia de picioare.

In tăcere, dispar cu dânsul pe scara care se face în fundul vestibulului. O ușiță se află acolo pe jumătate deschisă, care duce într'un gang îngust, apoi pe o scară la fel de îngustă, în sus. Aici, cei doi trebuie să lase jos sarcina, căci ușile sunt încuiate.

Joe scoate o cheie din buzunar și deschide.

— Acuma liniște — spune el — căci trecem pe lângă un perete care răspunde în dormitorul stăpânei. Când vom fi de partea cealaltă, nu mai e nici un pericol.

Pătrund într'o cameră mărișoară, mobilată cu strictul necesar. Aceasta are o singură fereastră, prevăzută cu zăbrele trainice.

Georges Vallieres e așezat pe un pat și cei doi bărbați se retrag apoi. Joe încuie cu grijă ușa și coboară scara îndărăt.

Ajuns în vestibul, îi iese înainte profesorul neamț. Firește, nu e nimeni altul decât Hector Rammont, — omul cu masca roșie.

— L-ai aranjat pe guralivul ăla? întreabă el, scurt.

Joe dă din cap.

— Totul s'a petrecut conform programului; am avut înc'odată noroc.

— În cazul acesta să trecem în odaia alăturată, căci am să-ți spun ceva.

Ei îl urmează, supuși ca niște câini.

O apăsare pe butonul electric și în perete se aprinde o lumină.

Masca-Roșie se lasă într'un fotoliu, lângă masă:

— Fiți atenți la ceea ce vă spun și înștiințați imediat pe tovarășii, fără să țineți seama de vre-o piedică.

Apoi începe să-și expuie intențiile. Limpede și lămurit își desfășoară planul, și nimeni nu-l întrerupe. Când sfârșește, se ridică de pe fotoliu și spune, scurt:

— Acuma plecați! La miezul nopții ne întâlnim în catacombe.

Pe când cei doi se 'ndepărrteazâ, Hector Ram-

mont urcă scara spre apartamentul Alicei, care se mutase aci cu o zi înainte.

In tot timpul acesta, Joe — care opera când sub o mască, când sub alta, — nu se depărtase de dânsa. Demonul roșu putea avea deplină încredere într'însul.

Cu un strigăt de bucurie, sărmana fată îi sare de gât lui Rammont.

— In sfârșit, ai venit! Cât de neliniștită am fost pentru tine! De ce m'ai trimis înainte și nu m'ai lăsat pe lângă tine? Necontenit înfrunți moarteà și eu nu-s lângă tine, ca să-ți vin în ajutor!

Rammont o cuprinde cu brațele pe nefericita sa victimă și buzele sale șoptesc cuvinte mângâietoare, calde.

— Nu merge întotdeauna ca să te țin lângă mine, copila mea, spune el cu glas moale. Toată poliția era pe urmele mele și păzea drumurile. Dac'așî fi plecat cu tine, puteam fi sigur că tatăl tău ne-ar fi așezat înc'odată o piatră în drum, căci el a jurat să mă urmărească până la capătul lumii, și sa n'aibă odihnă, până nu mă va fi nimicit... Și totuși, ar trebui să-și dea seamă, în sfârșit, că toate sforțările-i sunt zadarnice! Nu m'a avut oare de-acum de două ori în mâini? Am fost chiar mort și îngropat, — și nu mi-a stat el în față, cu zâmbetul lui aspru, când nu mai era nici-o perspectivă de scăpare? Și totuși....

Alice cade la picioarele lui și-și îngroapă fața-i înlăcrimată pe genunchii săi.

— Cea mai mare durere a vieții mele, este tocmai faptul că tatăl meu e acela pe care trebuie să-l urăști, suspină ea. Acuma, însă, cred că vei rămâne lângă mine și nu mă vei lăsa singură. Imi spuneai doar că vrei să lași să se scurgă un timp, până să se dea uitării ultima ta lovitură! Să trăim numai pentru noi și pentru dragostea noastră!

Cu o mișcare liniștită, Masca-Roșie îndepărtează mâinile Alicei de genunchii săi.

— Din păcate, mai am încă o întâlnire secretă

în noaptea asta, Alice. Nu mă întreba despre ce e vorba. Fii, însă, încredințată că nu mă amenință nici-o primejdie. Te-aşi lua cu plăcere, ca să te convingi, dar locul acela nu e creeat pentru o femeie.

— Dar unde te duci? întreabă nenorocita.

— In catacombele Parisului, răspunde dânsul.

CAPITOLUL 68.

In Parisul subteran

Directorul Băncii Franței stă înfundat în fotoliul său elegant și privește prea puțin prietenos spre omul din fața sa.

Amândoi se află în cabinetul particular al marelui financiar. Ușile sunt bine capitonate, în așa fel că nici-un sunet nu poate răzbate în afară.

Bărbatul care stă într'o atitudine supusă în fața directorului de bancă, poartă o uniformă simplă, de culoare închisă, cu nasturi lucitori. Figura lui exprimă lămurit o mare neliniște.

— Spune-mi te rog, înc'odată, ce să însemneze comunicarea asta? întreabă directorul, iritat. După cât știu eu, subteranele noastre sunt cât se poate de bine asigurate din toate părțile și prevăzute cu semnale de alarmă electrice. Când cineva ar vrea să încerce de afară să spargă zidul, ar începe să

Cereți mâine numărul 43 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Premiul de **500 LEI**, instituit de
Colecția celor 15 lei
a fost câștigat de
Dl. Moise L. Friedman Moara Șaraga, Bârlad

sune clopotele de alarmă, — și cu toate astea d-ta susții că noaptea trecută s'au auzit bătăi ciudate!? Cel puțin ți-ai notat cam pe la ce vreme s'au produs aceste bătăi misterioase?

— Firește, domnule director, răspunde celălalt. Era exact ora 12 și 25 minute.

— Deci, tocmai în ceasul strigoilor! spune directorul băncii.

Deși căuta să dea faptului o interpretare glumeață, nu izbuti în întregime. Nici nu știa măcar pentru care motiv era neliniștit în ultimele opt zile, de siguranța tezaurului său. Pentru orice eventualitate, se pusese în legătură cu șeful siguranței pariziene, și acesta îi făgăduise că-l va trimite pe nepotul său, să cerceteze chestia.

In seara trecută, urma ca tânărul să sosească la Paris. El telegrafiase din W. în sensul acesta, dar — lucru ciudat — Georges Vallieres nu era de văzut. O depeșă expediată la W. rămase fără răspuns. Probabil că tânărul fusese reținut de o împrejurare neprevăzută.

— Ce părere ai d-ta despre toată chestia asta? întreabă directorul pe subalternul său.

— Domnule director — răspunde acesta, care fusese singurul care auzise bătăile ciudate — mi-a ajuns la ureche cândva, că jumătate din Paris este subminat, prin catacombele, în cari s'au petrecut de-acum unele lucruri ciudate. Ar fi posibil ca unul din gangurile acestea secrete să ducă până în apropierea boltilor noastre, și ca cineva să fi încercat pe acolo să pătrundă în tezaur.

Directorul izbucnește în râs, fără să vrea.

— Ai fost amețit cu istorii romantice, scumpul meu! E drept, catacombele acestea există și sunt foarte întinse, în așa fel că s'ar putea ascunde într'însele o mică armată, lucru ce s'a întâmplat chiar în anul 1870. De-atunci, însă, s'a lucrat cu toată energia să se astupe aceste ganguri și părerea mea este că nu se mai găsesc într'însele decât șobolani și șoareci. Dar ca să-ți fac pe plac, îți voiu arăta că voiu ține seamă de bănuielile d-tale. Azi sau mâine mă va vizita d-l Vallieres, tânărul asistent al șefului siguranței. Îi voiu expune cazul și-l voiu ruga să caute s'audă el-însuși bătăile acelea misterioase. Cine e însărcinat cu paza noaptea aceasta?

— Pierre și Francois. răsunde celălalt. Mâine vin iar eu la rând.

— Bine. Să nădăjduim că în curând vom da de rostul acestor bătăi.

. . . . . .

Clopotul din turnul catedralei Notre-Dame anunța miezul nopții, când o ființă înveștmântată într'o mantie de culoare închisă, cu pălăria neagră lăsată pe ochi, mergea cu pași repezi dealungul unei străduțe înguste. Când se ivea vre-un polițist la o răscruce, personajul se strecura în umbra caselor și ca o fantomă, își urma drumul.

Și tot mergând așa, ajunge într'o piață mică și părăsită, luminată de un felinar mohorât. Într'o parte se înalță o clădire mărișoară, deasupra intrării căreia se află deasemeni un felinar. Omul cu mantia neagră dispare sub bolta acestei case.

Mica piață rămâne câtva timp liniștită. Prin car-

tierul acesta nu prea pare să se plimbe oamenii în cursul nopții. Deodată, însă, se ivesc din toate părțile umbre negre, îndreptându-se, toate, spre bolta casei cu pricina.

Când cea din urmă dispăru în interior, apare în apropierea felinarului din piață, o uniformă de polițist. Un fluerat scurt sparge liniștea nopții. După câteva clipe apar alți trei polițiști, și toți se consfătuiesc acum. Apoi se pun în mișcare, îndreptându-se spre bolta îndărătul căreia dispăruseră făpturile întunecate.

Poarta este încuiată. În vreme ce unul din polițiști sta de pază în fața ei, ceilalți se îndreptă spre ușa casei., urcând câteva scări. Trebuie să bată mult, până să li se deschidă, Apare un bărbat cu mutra speriată, ținând în mână o lanternă aprinsă. Era îmbrăcat sumar, și se vedea că se sculase repede din pat.

— Pentru numele lui Dumnezeu — îngână dânsul, cu ochii holbați de groază — ce s'a întâmplat de pătrundeți așa în casa unui cetățean pașnic?

— Tăcere! — îi răspunde cu energie unul din polițiști — te cunoaștem noi destul de bine, tâlhar bătrân! De mult te-am luat la ochi și știm că găzduiești indivizi dintr'aceia cari nu prea se 'mpacă cu lumina zilei. Dar în noaptea asta ți-am dat de urmă. Să ne spui imediat unde se adună indivizii cari au intrat acum câteva minute prin bolta casei!

Bărbtaul scoate o exclamație de spaimă, apoi începe să se înjure pe toți sfinii că e nevinovat. El nu știe de nimic, și poliția degeaba se leagă de dânsul..

Atunci polițistul care se află în frunte îl trage la o parte și adresează câteva cuvinte colegilor săi. Nu durează nici o clipă și el e închis într'una din încăperile de la subsol, apoi cei trei reprezentanți ai forței publice încep să cerceteze odăile, ținând revolverele întinse.

Desamăgirea lor devine, însă, tot mai mare, căci nu găsesc nimic. Astfel ajung în fața casei, în curtea întunecată, de jur-împrejurul căreia se află graj-

duri. Își aprinseră lanternele și țineau încă revolverele în mână dreaptă..

Dar cercetările lor rămân și aici fără succes.

Atunci îl întreabă pe polițistul rămas de pază în stradă, dacă nu cumva indivizii s'au arătat iarăși.

— Nu, nimeni n'a ieșit pe poartă! răspunde acesta..

— Atunci trebuie să mai fie pe aici și trebuie să-i găsim ,chiar dacă s'ar fi îngropat în pământ, ca niște cârtițe! spune polițistul mai în vârstă.

Cercetările reîncep .Oamenii legii aruncă în lături tot ce 'ntâlnesc în cale, dar după o jumătate de ceas, ei se retrag, mormăind și înjurând.

— N'avea grijă, vine ca ziua când îți vom suci gâtul! strigă unul din ei către bietul proprietar al casei.

După ce polițiștii dispărură, luând drumul spre piață, omulețul își frecă mâinile plin de bucurie.

— Sunteți prea proști voi ca să puteți pune mâna pe Mască-Roșie! rânjește el.

Cu lanterna în mână o pornește dealungul gangului și se furișează în curte.. Apoi, dispare într'unul din grajduri.

Aici cercetase mai înainte poliția fiecare colțișor, fără să găsească ceva.. Omulețul se furișează, cu capul aplecat, până 'n colțul cel mai ascuns, și pune lanterna jos. Apoi se lasă în genunchi și ridică vre-o câteva bârne cari intră foarte bine în încheieturile podelei.. O gaură neagră se cască. O scară pornește în jos.

— Ei, nu e nimeni aici? strigă el, în adâncime.

De jos pătrunde o lumină slabă.

— La naiba, dar ce s'a întâmplat? se aude răspunsul.

— Poliția a fost aici, răspunde omulețul.

O înjurătură pornește de jos, apoi scara se cutremură sub pașii unui bărbat. Imediat apare în deschizătură un cap omenesc.

— A plecat, sau ce alta? Să-l anunț pe șef? întreabă individul.

— Nu-i nevoie, răspunde proprietarul casei. I-am îndepărtat eu cum e mai bine.. Toată casa mi-au

scotocit-o, nici-un coltişor nu l-au lăsat necercetat, au fost şi aici şi probabil că au tropăit deasupra capetelor voastre, — dar de găsit, n'au găsit nimic. Dar n'ar stica deloc, ca la ieşire, Masca-Roşie să fie cu băgare de seamă .Mai sunt şi alte ieşiri din catacombe.

Omul de pe scară dă doar din cap şi o porneşte înapoi în jos. Omuleţul aşează la loc bârnele dea-

supra deschizăturii şi e, într'adevăr, greu de ghicit că sub dânsele se află intrarea secretă în catacombele Parisului.

Jos, alunecă lumini izolate prin sinistrele ganguri pe jumătate dărâmate. Din când în când se mişcă ceva prin praful gros şi un şobolan se strecoară printre picioarele oamenilor. Dacă n'ar exista semne lămurite pe ziduri, — făcute de propria mână a omului cu masca roşie — atunci s'ar rătăci în mod sigur în labirintul acesta şi poate că n'ar izbuti să revie niciodată la suprafaţă.

Cu mulţi ani în urmă, o pereche de tineri căsătoriţi avuseseră soarta aceasta. Bieţii oameni veniseră aci din pură curiozitate şi făcuseră imprudenţa să nu-şi ia călăuză. Zile întregi fură căutaţi, dar deoarece spaima îi făcuse să se rătăcească din

ce în ce mai mult, au fost găsiți de-abia când cadavrele lor intraseră în putrefacție.

Tot aici răsunaseră în anul 1870 împușcăturile insurgenților francezi. Se înălțaseră baricade din capete omenești și sângele cursese în valuri.

E o greșeală când se presupune că aceste catacombe ale Parisului ar fi fost un cimitir al orașului vechiu. Ele s'au formal prin surpări succesive, cari s'au întins din ce în ce mai mult. În cursul veacurilor orașul s'a înălțat deasupra lor și gangurile s'au prăbușit în parte, Dar a mai rămas încă destul spațiu, pe care orașul Paris n'a vrut să-l lase nefolosit. Astfel că au fost aduse aici oseminte din cimitirele vechi, și s'au înălțat piramide întregi dintr'însele.

Pe câtă vreme înainte de anul 1870, porțiuni mari din aceste catacombe erau practicabile și puteau fi folosite în parte,—luptele insurgenților au distrus multe în chip îngrozitor. Numai călăuzele cele mai îndemânatece cutezau, din când în când, să plimbe pe vre-un străin doritor de senzațional prin gangurile acestea înfiorătoare.

Masca-Roșie era, însă și aici familiarizat și pusese ,pentru tovarășii săi, semne lămurite la toate colțurile și cotiturile, în așa fel că orrice rătăcire era exclusă. Dar eventualii urmăritori n'ar fi putut recunoaște nimic din semnele acestea.

In aceste ganguri infernale se adunau complicii misteriosului individ. O masă simplă de lemn era așezată într'o parte și pe un scaun ședea Hector Rammont, învăluit în mantia-i neagră, cu pălăria trasă pe frunte și cu masca roșie acoperindu-i ochii. Căci deși cei mai mulți îi cunoșteau de-acum fața, erau, însă, și ,,recruți", față de cari trebuia să fie prevăzător.

Pereții subteranei erau formați, în parte, din oseminte omenești îngrămădite unele peste altele. Pe ici, pe colo, se putea vedea și un cap de mort, care părea să privească spre adunare, cu orbitele-i fioroase. Pe un cârlig din zid Joe înfipsese o faclă, a cărei lumină arunca raze sinistre asupra celor de față. Se auzi o lovitură de gong al cărui ecou răsuna

ciudat în gangurile învecinate. Masca-Roşie îşi luă o atitudine semeaţă.

Joe numără capetele şi spuse liniştit:

— Nu lipseşte nici-unul.

— Acum ascultaţi ce am a vă spune! făcu Demonul roşu. In ultimul timp ne-a cam părăsit norocul şi a sosit vremea să dăm o lovitură mare, de pe urma căreia să căpătăm bani în casă. Preparativele le-am făcut eu, şi asta în modul cel mai bun. Dacă totul merge cum trebuie, mâine noaptea vom arunca în aer Banca Franţei.

Timp de o jumătate de ceas ţinu consfătuirea din catacombe, apoi Masca-Roşie făcu cu mâna un semn de încheiere.

Joe şi doi din banditii mai bătrâni dispar într'o gaură şi scot la suprafaţă un butoiaş cu vin şi un număr de pahare de metal.

In toiul nopţii, în subteranele Parisului adormit, tovarăşii lui Mască Roşie încep să se cinstească.... Apoi se auzi din nou un sunet înăbuşit de gong şi misterioşii indivizi se răspândiră ca nişte umbre, în toate părţile. Numai într'un singur loc se produse mişcare în apropiere de punctul de adunare. Acolo stăteau patru oameni la lumina unei lămpi electrice, şi printre ei se afla şi Joe.

Cu glas şoptit el împarte ordine tovarăşilor săi. Face impresia unei căpetenii.

Imediat, mica trupă se puse în mişcare şi se face nevăzută într'un gang scund.

Inaintează mereu, la lumina lămpii electrice, până când un perete de pământ îi sileşte să se oprească.

Aici, Joe se aşează pe nu morma de oseminte şi scoate din buzunar o foaie de hârtie. Unul din banditi îi luminează. Joe mai scoate din buzunar câteva instrumente de metal şi începe să facă socoteli. După cât se pare, are mai multe cunoştinţe decât ceilalţi, căci altfel n'ar putea conduce o întreprindere de domeniul minier.

— Până mâine noaptea mai trebue să săpăm zece metri, spune dânsul, după care-care chibzuială. Dacă ne vom ţine de treabă, vom izbuti. Ştiţi cu

toţii, că imposibilitate nu există! In afară de asta, terenul e moale pe aici, şi nu ne va da prea mult de lucru. Principalul lucru e să dăm de-oparte pământul săpat. Va fi deajuns dacă vom isbuti să facem un gang care să îngăduie trecerea câtorva oameni, unul lângă altul. Înainte, deci!

In urma cuvintelor sale, toţi cei de faţă se pun pe lucru şi ciocăniturile regulate lasă un ecou sinistru în catacombe.

Intr'acestea, Masca Roşie părăsisc subteranele şi acum gonea cu trăsura prin bulevardele luminate ale Parisului.

CAP. 59.

Domnul de Vallieres

A doua zi după amiază. Cu o mutră cam indispusă, directorul Băncii Franţei se plimbă agitat prin cabinetul său particular. El nu poate pricepe de ce şeful poliţiei de siguranţă întârzie să-l trimeată pe nepotul său, domnul de Vallieres, după cum rămăsese stabilit. Dacă tânărul — căruia unchiul său îi profetiza un viitor strălucit — ar fi fost reţinut în drum de o împrejurare atunci şeful poliţiei ar fi putut să-i trimită pe altcineva, care să examineze temeinic subterana băncii.

Chiar dacă la început, refuza, să creadă ceea-ce afirmau paznicii, cu privire la bătăile misterioase din zid, totuşi o bănuială începuse să-l stăpânească Intr'acestea, coborâse el însuşi, în subterană şi, în prezenţa câtorva funcţionari superiori, cercetă intrările diferitelor compartimente, examină zidurile, — dar nu putu să descopere nimic.

Ca să-şi alunge necazul, directorul îşi aprinse o ţigară şi începu să privească prin fereastra zăbrelită care dădea într'un parc mic. In clipa următoare, un cîopoţel îl anunţă că un servitor avea să-i comunice ceva. Directorul îi răspunde, apăsând pe un buton electric. Şi atunci, se deschide o uşă mecanică şi servitorul poate intra.